

A decorative grid of blue floral icons, resembling stylized flowers or berries, arranged in a regular pattern across the page. The icons are positioned at the intersections of a grid, with the central area containing the text.

WAVESBURY

David Návara

Záhada
v
Ashcroft Manor

Historická poznámka

Rozvoj přírodních a společenských věd a větší sekularizace církve vedoucí v osmnáctém století postupně k osvícenství neměl vždy jen pozitivní následky. Ruku v ruce s nimi šel také rostoucí zájem o mysticismus, spiritizmus, alchymii a různé okultní vědy, nezřídka inspirovaný značně zkreslenými zkazkami z nově objevených území. Zvláště mezi šlechtou a bohatými vrstvami společnosti se často jednalo o vysloveně módní záležitosti. Nejrůznější šarlatáni a podvodníci měli mezi důvěřivými po zábavě lačnicími boháči žně. Byla to doba tajných spolků a lóží, podivných rituálů a proslavených tajemných mistrů zakázaných věd, jako byl například ve Francii hrabě St. Germain, který o sobě bez okolků tvrdil, že je mu 500 let.

Většina takových spolků byla více méně neškodná a sloužila hlavně k zábavě. Často šlo pod rouškou tajemna a mystiky pouze o divoké večírky, kde alkohol tekł proudem, nudící se šlechtici se mohli pobavit s obyčejnými prostitutkami a před světem si navenek zachovat důstojnou tvář. Někdy byly sexuální radovánky daleko od dohledu církve vlastně jediným účelem, mystika šla rychle stranou. Nechvalně proslulý Klub Pekelného Ohně založený roku 1749 v Anglii je dobrým příkladem takové organizace. Sice tu byly jakési odkazy na klasické Řecko a Řím, ale hlavní náplní bylo pořádání orgií, s oblibou v církevních stavbách.

Ve vzácných případech se však našel někdo, kdo skutečně uvěřil, že pomocí dávno zapomenutých a znovuobjevených věd může dosáhnout obrovské moci. Ta však nebývala zadarmo. Stávalo se pak, že muži a zejména ženy za takovou cizí posedlost platili cenu nejvyšší.

Proslulý Giacomo Girolamo Casanova (2. 4. 1725 – 4. 6. 1798) se skutečně nacházel v letech 1763 a 1764 v Anglii. Ve svých duchcovských pamětech na anglický pobyt však nevzpomíná v dobrém. Jeho finanční plán s národní loterií, který chtěl nabídnout mladému králi nebo komukoliv, kdo by projevil zájem, ztroskotal, a ani v lásce se mu nedařilo. Sice měl několik románek, ale jeho tehdejší vyvolená, mladá francouzská kurtizána Marianne de Charpillon, mu dokázala nejen odolat ale také ho prakticky ožebračit. Nakonec musel zchudlý a nemocný z Anglie odjet. K britským obtížím benátského dobrodruha přispělo jistě i to, že se nedokázal domluvit anglicky.

Mohla se však objevit i další žena, kterou se slavnému svůdníkovi nepodařilo získat, jen se o tom zapomněl ve svých pamětech zmínit?

28. 6. 1762, Západní Sussex, Anglie

Katie Millerová zmateně zamrkala a stále se marně pokoušela zrakem proniknout závojem mlhy. Vlastně si ani nebyla jistá, jestli je opar skutečný, nebo je to jen následek nějaké drogy. Chtěla se posadit, ale rychle zjistila, že je za ruce i nohy řemeny připoutána k posteli. Tedy spíše k nějakému kamennému stolu, skrz svůj nedostatečný oděv cítila chlad i každou nerovnost. Hlava jí třeštila a nedokázala se soustředit, k čemuž přispívala i neustávající latinská litanie, kterou za ní někdo přeříkával.

Nečekala, že to takhle skončí. Ani ve svých necelých patnácti letech nebyla tak naivní, aby bezvýhradně věřila v nezištnost nabídky, kterou její rodiče přijali společně s ohromnou sumou celých deseti liber. Měla se prý stát v Londýně služebnou v panském domě, ale její otec tomu spíš chtěl věřit, než že by o tom byl přesvědčen. Musel však živit další hladové krky, což na jejich bídne farmě dokázal jen stěží. Zvláště když on sám práci moc nedal. Možná si připouštěl, že jeho dcera skončí v nějakém nevěstinci, ale i to bylo možná lepší, než hladovění a nejistá budoucnost mezi těmi nejchudšími z chudých. Určitě si však neuměl představit, co Katie potká doopravdy.

Náhle rozeznala hlasy, kterým rozuměla, hlasy mluvící anglicky.

„Nevěřil jsem... Nevěřil jsem tomu obřadu, ale včerejší večer mě přesvědčil. Vyhrál jsem v hazardu osmkrát za sebou! Osmkrát! To nemohlo být pouhé štěstí, otče.“

„Ano, a to bylo na oltáři pouhé zvíře. Můj úspěch ve Sněmovně si však žádá větší oběť. Má studie a pokusy mluví jasně, jen panenská krev...“

Litanie zesílila, hlasy se ztišily a Katie jim přestala rozumět. Podařilo se jí však natočit hlavu tak, aby oba muže spatřila. Ve světle loučí si je mohla dobře prohlédnout, i když slunce ještě nezačalo vycházet. Oba byli oblečení podivně. Měli na sobě dlouhá bílá splývavá roucha sepnutá na jednom rameni mosaznou přezkou, přes ně šarlatový pruh látky podobný šerpě. Byli naboso, jen v sandálech. Katie si vzpomněla na obrazy svatých, kteří bývali oblečení podobně. Ti však neměli obličej zakryté zlatými maskami stylizovanými do široce se směřících tváří s kudrnatými vlasy zdobenými vavřínovými listy.

K zařikání se přidaly i další hlasy, nebo se to tak Katie alespoň jevilo. Oba muži v maskách k ní přistoupili blíže, takže znovu dokázala zachytit jejich slova.

„Je to v krvi. Vše je v krvi. Dokážeš si vůbec představit tu moc, kterou bychom získali prolitím urozené krve?“

Katie to celé připadalo neskutečné, jako nějaký sen. Jako by tu vůbec nebyla a neležela polonahá na kamenném oltáři. Jako by byla jen nezúčastněným divákem a měla se co chvíli probudit. Ani koutkem své omámené mysli si nedokázala připustit, že se ve skutečnosti odpočítávají poslední vteřiny jejího mladého života.

~ ~ ~

28. 6. 1762, Kassel, Hesensko

„Naposledy se ptám, nepřejete-li si vyřešit váš spor smírně? *Monsieur le Comte*?“

Důstojník hesenské gardy, jehož jméno jsem si nestačil zapamatovat, se obrátil nejprve na mne. Mluvil pomalu a přehnaně artikuloval, jako by měl strach, že jeho francouzštině snad nebudu rozumět. Možná jeho obavy nebyly úplně zcestné.

„*Non, Monsieur le capitaine*,“ odpověděl jsem a zdůraznil svá slova švihnutím kordu.

Proklatě lehké neúčelné soubojové zbraně, ale co se dalo dělat?

„*Chevalier von Spörcken*?“

Rytíř Erich von Spörcken, stále ve své skvělé bílé uniformě kapitána hannoverských gardových rejtarů se jen ušklíbl a líně se protáhl jako kočka chystající se ke skoku.

„*Non, Monsieur le capitaine*.“

Měl všechny důvody si věřit. Byl o dobrých deset let mladší než já, s elegantními pohyby dravé šelmy a podle všech pověstí skvělý šermíř.

„Připravte se, *s'il vous plaît, Mesdemoiselles*.“ Hesenský kapitán zvedl pravici.

„Ještě dneska nafštívím faši fdovu, Wafesbury,“ neodpustil si von Spörcken uštěpačnou poznámku. „Nemůžete mít ztrach, dobře ji utěším. Ať už bude chtít nebo ne.“

Nenechal jsem se jeho slovy pronesenými špatnou angličtinou vyprovokovat. Teď už ne. Bylo to kvůli Elizabetině i mé cti a také aroganci mladého floutka přede mnou, proč jsme se ocitli na letním sluncem vysušené louce na dohled města Kassel, ale přeci jen dobře skryti před zvědavými zraky skupinou stromů kolem malého rybníka. Nyní jsem se už soustředil jen na svou zbraň a soupeře před sebou.

„Do střehu, *Mesdemoiselles*! Začněte!“

Von Spörcken vyrazil vpřed jako blesk v perfektním šermířském postoji s levičkou vysoko zvednutou. Elegantní, jako z nějaké ilustrované učebnice šermu.

Ani jsem se nepokoušel ho napodobit.

Zdánlivě nesmyslně silným sekem jsem odklonil jeho bod, navalil se na něj a vrazil mu pěst levé ruky, kterou jsem rozhodně nedržel tak předpisově vztyčenou, přímo do obličeje. Moji i von Spörckenovi sekundanti vydechli

překvapením, nebyl to právě ukázkově čestný manévr. Ale já se nehodlal nechat zabít nějakým floutkem. Když na okamžik bolestí zavrával, sekl jsem ho hrotem meče těsně vedle jakéhosi řádu, kterých měl na modré šerpě hned několik. Mělká ranka uronila pár rudých kapek.

„První krev!“ zvolal jsem.

Nebyla to úplně pravda, první krev mu tekla z rozbitého nosu, ale chtěl jsem dát beze vší pochybnosti najevo, že jsem dostal pravidlům souboje a zvítězil.

Von Spörcken mi dlouze pohlédl do očí, pak vyplivl krev, která mu natekla do úst. Obličej měl zkřivený bolestí, ale také nenávistí. Věděl jsem, že on meč jen tak neodloží.

„*Chevalier* von Spörcken?“ obrátil se na něj Hesenec řídící souboj.

Von Spörcken vyrazil vpřed jako smyslů zbavený, aniž by byl jen pomyslel na nějakou obranu. Jen těsně jsem stačil uskočit, ucítil jsem, jak mi ostří jeho meče projelo rukávem a škráblo na paži.

Hrot toho mého se pak zabodl přímo do jeho prsou, projel bělostným kabátem a neomylně našel srdce.

~

Generál John Manners, markýz z Granby, můj bezprostřední velitel, si poposedl na židli, ale nevyzval mě, abych se také posadil. A to i přesto, že v budově, kam se po bitvě u Wilhelmsthalu se svým štábem přesunul, byl židli nadbytek. Dlouze si mě prohlížel, jako by mne snad dnes viděl poprvé.

„Souboj, Wavesbury? To to nešlo vyřešit jinak?“

„Erich von Spörcken urazil mou ženu,“ odpověděl jsem zvolna. „Dělal jí nemístné návrhy, i když ho požádala, aby přestal. Urazil i mne.“

„Ale souboj?“ povzdechl si Granby a na chvíli se zahleděl na modrou letní oblohu za oknem. „Víte, kdo vlastně je... byl rytíř Erich von Spörcken, plukovníku?“

„Synovec generál poručíka hraběte Friedricha von Spörckena,“ odvětil jsem a pak se zeptal přímo: „Hodláte mě zatknout, pane?“

„Tady nejsme v Anglii,“ mávl Granby rukou, jako by odháněl zvláště dotěrnou mouchu. „A vy nejste jen tak nějaký plukovník, ale také hrabě z Wavesbury. Ne, nezatknu vás. Ale také neumím říct, co udělá ten zatracený von Spörcken, když jste mu zabil synovce.“

„Myslíte, že mě obviní?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Ne, tím by zneuctil sebe i památku svého synovce,“ opáčil Granby. „Ale pár

najatých hrdlořezů a nůž v nějaké temné uličce, toho bych se nadál.“

„S tím si nějak poradím, nebylo by to poprvé.“ Teď bylo na mě, abych mávl rukou.

„Neporadíte, nebudete muset. Já vám totiž pomohu.“ Na Granbyho širokém obličejí se poprvé od počátku našeho rozhovoru objevil úsměv. „Vy se totiž, drahý Wavesbury, hned zítra vracíte zpátky do Anglie. A pěkně i s vaší nádhernou paní, aby vám ji již jiní důstojníci nemuseli závidět.“

Bez ohledu na zdvořilost jsem se překvapením posadil. „Prosím, pane? Ale můj regiment...“

„... se bez vás obejde,“ odbyl mě generál. „Major Ferrel je skvělý důstojník a také jsem přesvědčen, že válka skončila. Je jen otázka času, než se naši vážení monarchové dohodnou a bude zase mír. Alespoň na chvíli. Možná bude ještě pár šarvátek, ale na to vás tu nepotřebuji.“

„Vyháníte mě, pane?“ zeptal jsem se upřímně.

„Dávám vám úkol,“ odvětil Granby s potutelným úsměvem.

„Úkol?“ nechápal jsem. „A jaký, smím-li se ptát?“

„Upřímně? To sám nevím,“ odpověděl generál, zatímco hledal mezi dokumenty, které mu již za krátký čas stačili jeho pobočníci navršit na stůl, jeden konkrétní. „Už jsem to nějaký čas odkládal, ale mám tu dosti urgentní žádost přímo od ministerského předsedy.“

„Vévoda z Newcastle si žádá mě?“ zeptal jsem se nejistě.

„Ne přímo vás... Á, heuréka!“ Granby triumfálně pozvedl list se zlomenou královskou pečetí. „Žádá si služby, abych citoval: ...čestného a spolehlivého muže, důstojníka a šlechtice alespoň hodnosti vikomta, takového, který po dlouhý čas pobýval v cizině... Jistě uznáte, Wavesbury, že takových lidí nemám právě nazbyt. Ale Jeho milost vévodu Newcastle nemohu jen tak odbýt. Dovolím si tedy využít vaší eskapády a zabít, jak se říká, dvě mouchy jednou ranou. On osobně vám sdělí, co se od vás očekává.“

Ani jeden z nás si neuvědomil, že zatímco válčíme na kontinentu, politická situace v Londýně se mohla změnit. Povzdech jsem si, ale již během generálovy řeči jsem se snažil si celou věc promyslet.

„Ministerský předseda sděluje jen málo, protože nevěří lidem kolem sebe,“ napadlo mě. „Proto si žádá někoho, kdo dlouho nebyl v Londýně a nemá tam žádné čerstvé styky.“

„Uvažujete stejně jako já,“ pokýval Granby hlavou a podal mi dokument. „Nicméně to již není má věc. Když zítra vyrazíte, myslím, že za dva nebo tři

týdny byste mohl být v Londýně. A daleko od von Spörckenovy pomsty.“

„Rozumím, pane,“ postavil jsem se a prkenně zasalutoval. „Jestli je to vše...?“

„Ještě maličkost, plukovníku,“ zastavil mě. „Znáte dobře kapitána Johna Ferrela z vašeho regimentu?“

„Velmi dobře. Co je s ním?“ zeptal jsem se poněkud podezřívavě.

„Jdou nějaké řeči,“ odpověděl Granby vyhýbavě. „Kapitán... si nedal... pozor. Někdo ...ho... snad zahlédl při koupeli v řece a jak se pak obléká do uniformy. Chápete?“

Jen jsem přikývl. Nedalo se toho moc co dodat. Jane Ferrellová se zmínila, že ji možná někdo pozoroval při plavání. Bohužel měla zapomenout na stud, a ne se hned vrhnout ke svému stejnokroji.

„Vezměte ...ho... raději s sebou, jako součást vašeho doprovodu,“ pokračoval generál. „Tím se vyřeší problém, než vůbec nějaký vznikne. Viděl jsem toho vašeho kapitána v bitvě. Víte, jak to u vojska chodí. Někdo by něco zkusil a nerad bych tu měl další mrtvé.“

Znovu jsem zasalutoval, tentokrát mě již nechal odejít. Rychlým krokem jsem se vydal za Elizabeth, abych jí oznámil, že se v Kasselu nemusí zabydlovat. Čekala nás dlouhá cesta domů.

~

Elizabeth se smutným výrazem pročetla nic neříkající žádost od ministerského předsedy, kterou mi generál Granby přenechal. Jak seděla u okna s dopisem v dlaních, odpolední slunce ozařovalo její klasicky krásný profil, paprsky procházely jejími nádhernými černými vlasy a tvořily jí kolem hlavy doslova svatozář, přistihl jsem se, že vlastně neposlouchám, co mi říká. Scéna působila natolik idylicky, že jsem nedokázal myslet na stovky mrtvých z minulých dnů, včetně toho posledního, za jehož smrt jsem mohl sám. Jen vypětím vůle jsem se dokázal opět soustředit.

„Prosím, drahá?“ zkusil jsem se dostat z ošemetné situace.

Má žena mi věnovala lehký úsměv, okamžitě jí bylo jasné, že nedávám pozor.

„Je to vše má chyba, že?“ nejspíše zopakovala. „Kdybych se zachovala jinak, markýz Granby by tě neposlal pryč.“

Mávla rukou nad úhlednou světnicí v jednom měšťanském domě v Kasselu. Po bitvě se vojsko přesunulo, důstojníkům bylo dovoleno najít si ubytování podle své úvahy a možností. Bohužel se ukázalo, že si slušného bydlení budeme užívat pouze jedinou noc.

„Ne, Beth,“ odpověděl jsem. „Byl to Erich von Spörcken, kdo udělal chybu, mnoho chyb. Dostal více šancí je napravit, než si zasloužil, ale zahodil je. Mohl se omluvit, nemusel dohnat souboj do krajnosti...“

Elizabeth si povzdechla a chtěla něco říct, ale nenechal jsem ji.

„Generál Granby má pravdu v tom, že válka končí. Obě strany si to přejí, mír je otázkou pár měsíců. Nebude mě tu už potřeba. Major Ferrel si snadno poradí beze mě. Netěšíš se domů?“

Od naší svatby uběhlo již bezmála deset let, ale v Somersetu jsme strávili ani ne desetinu té doby. Bylo otázkou, jestli vůbec považovala Wavesbury Hall za náš domov. Ne, že by si tedy Elizabeth stěžovala. Věděl jsem, že přes všechno nepohodlí cestuje ráda, možná raději než já.

„Ještě nejsme doma,“ poznamenala zamysleně.

„Nemusíš se bát. Je léto, dobrá doba na cestování,“ mávl jsem rukou. „A nemysli si, že tu nechám Ferrelovi všechny své muže. Hraběnka a hrabě z Wavesbury nepojedou přeci jen tak bez doprovodu, zatraceně!“

Nuceně se zasmála mému pokusu o vtip.

„Nebojím se cesty, mám obavy z tohoto,“ položila dlaň na dopis ležící na psacím stolku, „může to znamenat cokoli.“

„Anebo je to jen nějaký výstřelek vévody z Newcastle,“ mávl jsem rukou.

Přistoupil jsem k ní, a když ke mně vzhledla, využil jsem toho.

„Odjíždíme také až zítra,“ řekl jsem, políbil ji a zvolna vedl k rozestlané posteli..

„Měla bych však balit,“ bránila se nepřesvědčivě.

„Jsi přeci hraběnka,“ zasmál jsem se. Granby, von Spörcken, a nakonec i ministerský předseda a možná sám král byli ve vteřině zapomenuti. „Nech Jessiku ať se stará ona. Ty pro dnešek už nemáš čas.“

~

15. 7. 1762, Westminster, Londýn

„Ehm, rád vás zase vidím, Wavesbury. Vypadáte dobře. Cesta z Evropy byla snesitelná? Jak se má vaše krásná paní? Už dlouho jsem jí neviděl...“

John Stuart, třetí hrabě z Bute, těkal pohledem mezi mnou, listem, který jsem před něj položil na stůl, a výhledem na Westminster výjimečně zalitý letním sluncem. Několikrát jsme se s Butem setkali ještě před válkou, ale naše zájmy byly rozdílené – on se věnoval zejména botanice, a dokonce vyučoval mladého prince Waleského přírodním vědám. Jenže vše se za krátký čas změnilo. Z mladého prince byl mladý král Jiří III. a z jeho učitele již třetím měsícem ministerský předseda Británie. Za dva dny, co jsme byli v Londýně, jsem stačil zaslechnout o hraběti Butovi různé řeči. Že mu do funkce pomohl jeho žák, nynější král. Nebo dokonce králova matka, princezna Waleská, se kterou ho pojilo podle některých až podezřele těsné přátelství... Nejspíš vše nebyla pravda, ale také možná vše nebyla lež. Jasně však bylo, že Bute vystřídal v úřadu vévodu Newcastla teprve nedávno, on nebyl ten, který poslal Granbymu dopis, který mohl za můj příjezd.

„Cesta byla pohodlná, ale dlouhá a únavná,“ pokrčil jsem neurčitě rameny. Byla to kolkolem pravda. S dvacítkou mých vojáků v čele s kapitánem Jane Ferrelovou se nás nikdo neodvážil obtěžovat, současně jsme však neměli čas obdivovat krásy Evropy. „Elizabeth je v Londýně a těší se dobrému zdraví. Jistě se nemůže dočkat, až si s vámi bude mít příležitost opět popovídat o vaší společné vlasti.“

Bute měl skotské kořeny, vévodové z Argyllu byli jeho strýcové z matčiny strany. Před několika lety se pokoušel s Elizabeth konverzovat o Skotsku, a to nejen o jeho flóře. Až pozdě si uvědomil, že jejich politické názory se poněkud různí.

Nenápadně jsem ukázal na dopis na stole, abych ho znovu upozornil na příčinu své návštěvy. Zadoufal jsem, že důvod, proč byl napsán nezaujal se změnou v premiérském úřadě a naše rychlá cesta z Hesenska přes Hannover a lodí z Hamburgu nebyla úplně zbytečná. Na druhou stranu, dovolenou jsem si možná opravdu zasloužil a měl bych zase jednou dost času na Elizabeth.

„Ach ano, ten dopis,“ pokýval hrabě Bute jakoby roztržitě hlavou. „Alespoň na něčem se s mým drahým předchůdcem shodneme...“

To vyznělo skoro hrozivě, ale raději jsem zůstal zticha.

„Jméno Fabien Claude-Marie, markýz De Beauvais... Říká vám něco?“

Během řeči sebral ze stolu nějaký list, očividně aby z něho jméno přečetl správně.

„Nikdy jsem o nikom takovém neslyšel,“ odpověděl jsem popravdě. „Zní francouzsky.“

„To máte tedy pravdu, Wavesbury,“ přikývl ministerský předseda. „A ani mě nepřekvapuje, že vám to nic neříká. Nicméně vězte, že je veřejným tajemstvím, že dotyčný gentleman je nemanželským synem Jeho veličenstva Ludvíka XV. Francouzského.“

„Společně s tak padesátkou jeho polovičních bratrů a sester,“ neodpustil jsem si.

„Ach, ano, panovníci nebývají právě vzorem manželské věrnosti, že?“ s nepatrným úsměvem souhlasil Bute. „Nicméně tohoto mladého gentlemana si jeho otec velmi oblíbil a často ho pověřuje nejrůznějšími diplomatickými úkoly, i když se proslýchá, že schopnosti pana markýze leží spíše v jiných oblastech. Nicméně s probíhajícími jednáními o míru byl *Monseigneur De Beauvais* povolán ze svých cest zpět do Paříže. Tedy ne, že by právě spěchal.“

Stále jsem nechápal, ale nelíbilo se mi, kam celá věc směřuje. Tohle nevypadalo na úkol pro vojáka.

„Jak nějaký francouzský hejsek však souvisí se mnou, Bute?“ zeptal jsem se přímo.

„Generál Granby nějaký čas váhal s odpovědí na žádost mého předchůdce,“ pokračoval ministerský předseda obšírně. „Markýz De Beauvais již zatím stačil dorazit do Anglie. Vaším úkolem, Wavesbury, bude, aby Anglii zase v pořádku opustil. Až jeho loď v některém přístavu odrazí od břehu a on bude živý a zdravý na její palubě, vaše mise úspěšně skončí. Naší diplomacii by nesmírně uškodilo, kdyby se mu během jeho pobytu v Anglii něco přihodilo. Byla by to doslova katastrofa, zvláště vzhledem k probíhajícím jednáním. Ať již přičiněním našich nepřátel nebo z důvodu markýzovy nerozvážnosti.“

„Je nějaký důvod se domnívat, že něco takového hrozí?“ napadlo mě. „Domnívám se, že právě to je důvodem, proč jsem tu já, a nikoliv někdo z londýnských diplomatických kruhů. Proto přeci poslal váš předchůdce generálu Granbymu tento dopis, že?“

„Máte pravdu Wavesbury,“ znovu se lehce pousmál Bute. „Něco se říká, ale naši špioni v tom nejsou zajedno. Ale je takřka jisté, že někomu blízkému vládě by diplomatický skandál nadmíru vyhovoval. Mám velmi pádný důvod obávat se, že někde ve Westminsteru se pohybuje zrádce nebo špion, který má enormní

zájem na pokračování války s Francií. Vévoda z Newcastleu je přesvědčen, že je potřeba, aby na markýze De Beauvais dohlédl někdo, kdo neměl ke zradě ani příležitost. Bez urážky, Wavesbury.“

Mávl jsem rukou a ministerský předseda mluvil dál: „Markýz De Beauvais si bohužel také již stačil vybudovat jistou pověst. Náš zrádce nebo zrádci se ho možná ani nemusí osobně pokoušet sprovodit ze světa. Postačí, když využijí markýzovy nerozvážnosti a on se zničí sám. Skandál bude na světě a nikdo nebude podezřelý...“

„Mám mu tedy dělat chůvu?“ zeptal jsem se těžko skrývaje opovržení.

I když Bute nemluvil právě přímo, už jsem měl vcelku dobrou představu, co se ode mě očekává, i jaký je charakter dotyčného markýze.

„Těžko takovou věc mohu nařídít hraběti z Wavesbury,“ připustil ministerský předseda. „Ale rozhodl jste se být i plukovníkem králova vojska. A jako takový...“

„... musím plnit rozkazy,“ ušklíbl jsem se.

„Připouštím, že nevím, proč generál Granby poslal právě vás, Wavesbury,“ poznamenal Bute. „To je mezi vámi a ním. Newcastle požadoval člověka s vyšším šlechtickým titulem, protože dobře věděl, že markýz De Beauvais by nikoho podle něj níže postaveného nebral vážně.“

Mimoděk mi tak sděloval, že ani on mne nepovažuje pro takový úkol za nejvhodnějšího.

„Markýz De Beauvais je stále občanem nepřátelské mocnosti. Nechte ho zatknout a vyhostit,“ nadhodil jsem. „Obtíž bude vyřešena.“

„To nenavrhuje ani žertem,“ ohradil se Bute. „Umíte si představit ten skandál? Navíc pan markýz je diplomat a chrání ho imunita. Nemůžeme mu ani přikázat odjet. Jen ho k tomu decentně ponoukat.“

Teatrálně jsem si povzdechl. „Ač se na to vůbec netěším, Bute, nedáváte mi jinou možnost než se s panem markýzem seznámit. Je v Londýně?“

Ministerský předseda se nepatrně ošil a já čekal další špatnou správu.

„Obávám se, že nikoliv, Wavesbury. *Monseigneur* De Beauvais se rozhodl zúčastnit se domácího soiree pořádaného lordem Baxterem Murrayem, vikomtem Ashcroftem, na jeho venkovském sídle nedaleko Horshamu v Západním Sussexu. Londýn opustil předevcírem, ale zařídil jsem, abych byl informován.“

„Alespoň, že se nerozhodl poznat třeba Hebridy,“ odvětil jsem. „Ashcroft? To jméno jsem již zaslechl.“

„Jeho slavnosti si již stačily získat jistou proslulost,“ nevesele se usmál Bute. „Objevily se i názory, že jsou možná až příliš nevázané. Že se příliš vzhlédl ve Francii. Že lov a tanec jsou jen některými z kratochvílí, kterým se hosté věnují. Chápu však, že podobné společenské akce mohou přitahovat lidi s pověstí markýze De Beauvais. Když jsem se dozvěděl, že mě hodláte navštívit, požádal jsem svým jménem pro vás o dvě pozvánky. Myslím, že již budou na cestě.“

Ministerský předseda na mě vrhl pobavený pohled, moje zaskřípání zuby muselo být slyšet.

„Chtěl jsem vzít Elizabeth s sebou, zaslouží si trochu se pobavit, ale asi to raději neudělám,“ poznamenal jsem.

„Udělejte, dejte na mě,“ smutně se usmál ministerský předseda. „Právě přítomnost manželky na takových akcích může zabránit zbytečným drbům. Víím, o čem mluvím.“

Nevěřil jsem řečem o Butovi a vdově princezně z Walesu, ne po obtížích, které musel překonat, aby získal svoji nevěstu. Ale dobře jsem chápal, co se mi snaží říci.

~

Před Westminsterským palácem jsem nasedl do čekajícího kočáru a kočímu, seržantu Kennethovi Lindsayovi, jsem přikázal vydat se nejkratší cestou na Bond Street. Mladý poddůstojník, který se v posledních týdnech vcelku úspěšně vžil do role našeho kočího, si poradil dobře i v rušných londýnských ulicích, které se velmi lišily od poloprázdných venkovských cest, kterými řídil v posledních dnech náš vůz.

Nevěděl jsem, jestli na mě bude Elizabeth již čekat, nedokázal jsem při nejlepší vůli odhadnout, co zabere více času. Jestli rozhovor s britským ministerským předsedou nebo vybrat si několikery šaty. Byl to vlastně můj nápad, když už jsme byli pro jednu zase v Londýně, ale Elizabeth jsem k doplnění jejího šatníku dle poslední módy nemusel dvakrát přemlouvat. I já jsem si uvědomoval, že šaty, které postačovaly ve vojenských leženích mezi ženami důstojníků, třebaže často z těch nejvznešenějších evropských rodů, nemusely být dost dobré pro Londýn. Po rozhovoru s hrabětem Butem jsem byl velmi rád, že jsem jí kladl na srdce, aby v žádném případě nešetřila moji peněženku.

Lindsay zatím zastavil na kraji Bond Street, promenády, kde byla soustředěna většina těch nejvyhlášenějších londýnských modistických a krejčovských

obchodů. Navzdory stále trvající válce řada z nich měla francouzské majitele nebo alespoň takové, kteří to o sobě tvrdili.

Nečekal jsem na pomoc, otevřel si dvířka a sám vystoupil. Nevšímal jsem si zvědavých pohledů některých chodců. Wavesburyovský erb s panterem a pěti jeleny nebyl v Londýně v poslední době právě častým zjevem, ale protože kočár musel na první pohled patřit někomu důležitému, zachytil jsem několik šeptem pronášených otázek a rychlých odpovědí od těch znalejších.

„Pane, támhle je Jessica,“ zavolal na mě Lindsay ze své vyvýšené vyhlídky na kozlíku. „A taky mylady. A kapitán s McAutiem.“

Nebylo překvapením, že jako první si mezi lidmi všiml plavé hlavy své manželky, Elizabetiny komorné. Trvalo jen okamžik, než jsem skupinku zahlédl i já. Jane Ferrellová ve své důstojnické uniformě šla po boku mé ženy, která jí s úsměvem právě něco vyprávěla. Smutně jsem si připouštěl, že díky Janeině převleku tvoří ideální pár. Hezký mladý důstojník s jemným obličejem vzal svoji slečnu na odpolední procházku po nákupech. Možná Jane ve svém převleku působila věrohodněji, než kdybych Elizabeth doprovázel sám. Vrchní seržant McAutie pak společně s Jessikou Lindsayovou pochodoval krok za nimi. I tak, pokud byla potřeba, stačil jediný pohled ohromného horala, aby chodci čtveřici uvolňovali cestu. To i přesto, že svůj obvyklý sponton vyměnil za několik krabic, zjevně výsledků Elizabetiných nákupů. Jessica Lindsayová pak kráčela s očima navrch hlavy a neustále se zvědavě rozhlížela kolem. Byla Elizabetinou komornou již skoro pátým rokem a procestovala s námi kus světa, ale i tak občas nezapřela svůj původ. Když nyní udiveně procházela mezi nejdražšími obchody v Londýně a mezi přepychově oblečenými lidmi, opět jsem v ní viděl chudičkou hraničářskou dívku, kterou indiáni připravili o rodiče.

Elizabeth si mě konečně všimla a přidala do kroku. I přes svůj nemódní účes, možná právě pro něj, budila pozornost, a zaslechl jsem mezi okolo jdoucími lidmi tiché otázky, kdo je ona kráska s vojenským doprovodem. Vyslechl jsem také několik pro mě ne právě lichotivých odpovědí, zaslechl jsem své jméno a někdo na mě ukázal.

„Prosím, drahá,“ podržel jsem jí dvířka u kočáru.

„Pospícháme?“ zeptala se vesele.

Opravdu jsem chtěl co nejrychleji zmizet z místa, kde nás sledovalo tolik zvědavých očí. Dokonce jsem zahlédl nějakého mladíka v ošuntělých šatech, jak si olůvkem na cár papíru dělá poznámky. Přistoupil jsem ke své ženě a přede všemi jí políbil na ústa. Když o nás mají skandální plátky psát, ať mají alespoň o

čem! Ať je každému jasné, že patří ke mně, a ne k tomu mladému elegantnímu kapitánovi. Pokud máme několik následujících dní strávit mezi nevázanými libertiny, proč nezačít vlastním skandálem? A co mohlo být pro vysokou společnost skandálnější, než milovat vlastní ženu?

„Ministerský předseda?“ nadhodila tiše Elizabeth.

„Všechno ti povím, ale ne tady,“ ubezpečil jsem ji. „Můžeme odjet?“

„Jsem ještě objednaná k *madame* Rochefort na zkoušku šatů, ale mohu to zrušit,“ pokrčila rameny.

„Ne, to nebude nutné,“ odpověděl jsem. „Doprovodím tě sám. Kapitáne! Rozhod!“

„Rozkaz, pane!“ zasalutovala Jane s pobaveným úsměvem.

„Tam kam pojedeme, budeš potřebovat krásné šaty,“ dodal jsem. „Jsi přeci hraběnka z Wavesbury.“

Dlouze mi pohlédla do očí. „Děsíš mě, Davide.“

~

Navečer jsme dorazili do našeho domu na Hannoverském náměstí. Ministerský předseda naznačoval, že celá záležitost s markýzem De Beauvais spěchá, na druhou stranu nehodlal jsem zbytečně riskovat cestu na noc. Usoudil jsem, že když vyrazíme nad ránem, bude to více než dostatečné. Doufal jsem, že když vyjedeme brzy, těch asi čtyřicet mil do venkovského sídla vikomta Ashcrofta bychom mohli do večera překonat. Chtěl jsem využít příležitosti konečně si po dlouhém čase promluvit s majordomem a správcovou mého londýnského domu, se kterými jsem byl po několik let ve styku prakticky jen dopisy. A co bylo důležitější, potřeboval jsem v klidu probrat s Elizabeth zvláštní úkol, kterým mne ministerský předseda pověřil a ze kterého jsem neměl právě radost.

Pečlivě poslouchala, zatímco jsem jí co možná nejpodrobněji převyprávěl obsah celého rozhovoru s hrabětem Butem.

„Ať si ministerský předseda říká, co chce, nemusíš se mnou jezdit,“ řekl jsem, když jsem skončil s vyprávěním. „Můžeš na mě počkat ve Wavesbury Hall. Služebnictvo bude nadšené, že tě zase uvidí. Vezmi si náš kočár, pozítří můžeš být doma.“

S úsměvem jen zakroutila hlavou. „Sám víš, že to neudělám. A hrabě Bute má pravdu, bude lepší, když budu s tebou.“

Pokrčil jsem rameny, a pak přikývl. Možná to ode mne bylo sobecké, ale nechtěl jsem ji přemlouvát nebo dokonce něco nařizovat. Na to jsem si za ta léta

společných cest až příliš uvykl mít ji po svém boku.

„Domníváš se, že onomu markýzi De Beauvais může opravdu hrozit nebezpečí?“ změnila Elizabeth raději téma.

„Nevím. Možné to je,“ odpověděl jsem neurčitě. „Minulý premiér mohl mít pro svůj dopis dobrý důvod, ale mohl ho napsat jen pro klid duše. Není v Londýně, a proto se ho nemohu zeptat osobně. Snad jsem nesouhlasil s každým rozhodnutím vévody Newcastla, ale nemyslím, že by zpanikařil kvůli nějakému bezvýznamnému drbu. Hrabě Bute má pravdu, že smrt francouzského diplomata, dokonce královského syna, by byla velkou ranou pro naši diplomacii. Proto ano, jsem přesvědčen, že je třeba brát hrozby vážně.“

„Zabalím tedy naše věci. Opět,“ pronesla zčásti žertem. „Panstvo u lorda Ashcrofta bude jistě udiveno, jak cestujeme nalehko.“

„Až budou tvé nové šaty hotové, ať ti je pošlou stejně jako zbytek našich věcí z kontinentu. Požádej Samuelsona. Náš majordomus to vše rád zařídí,“ navrhl jsem.

„Má garderoba mě trápí ze všeho nejméně,“ mávla rukou. „Máš představu, kdo se účastní domácího soiree lorda Ashcrofta?“

„Krom markýze nemám ponětí,“ odpověděl jsem upřímně. „Ale on jistě necestuje sám, očekávám další cizince. Slavnosti u vikomta Ashcrofta bývaly populární ještě před naším odjezdem, zvláště mezi mladšími lidmi. Ministerský předseda musel využít svého vlivu, aby nám zajistil pozvánky.“ Lehce jsem se ušklíbl. „Dům bude jistě plný lidí a každý z nich může být zrádce.“

„A naši přátelé?“ zeptala se.

Znovu jsem se usmál. Jen málokdo by mluvil o podřízených a služebnictvu jako o přátelích.

„Jessica pojede s námi,“ odpověděl jsem. „Potřebuješ komornou a očekává se, že si přivedeš vlastní. Někdo, komu se dá věřit, by se mohl hodit. Jen ji varuj, aby byla opatrná. Mladému hezkému děvčeti v takovém velkém domě plném cizích mužů přesvědčených o vlastní důležitosti se může v ústraní lehce něco stát, a vůbec to nemusí souviset s naším zrádcem. Jess je možná vdaná, ale pořád trochu naivní dívka z venkova.“

Elizabeth chápavě pokývala a dlouze na mě pohlédla. Čekala, jestli dodám: „...jako ty.“ Odpustil jsem si to, i když věděla, co se mi honí hlavou. Bylo to navíc dávno, co to byla skutečně pravda.

„Jane?“ zeptala se raději.

„Ministerský předseda nám zajistil pouze dvě pozvánky,“ odpověděl jsem.

„Kapitán John Ferrel ani slečna Jane Ferrellová zvaní nejsou. Řekl jsem však Jane, aby zařídila vojákům ubytování někde blízko a sama zůstala na dosah. Pro jistotu.“

Elizabeth se již na nic neptala. Naučil jsem se, že i když se situace jeví klidně, občas se hodí, mít po ruce ozbrojené muže.

„Neočekává se od nás samozřejmě, že bychom cestovali zcela bez služebnictva,“ pokračoval jsem.

„McAutie a Lindsay,“ chápala rychle.

„Seržant Lindsay si bude jistě přát být blízko své ženě. Možná to tak bude lepší.“

„McAutie se bude mezi personálem lorda Ashcrofta vyjímat jako mastif mezi pudlíky,“ poznamenal Elizabeth pobaveně.

„Jedině dobře,“ neodpustil jsem si.

~

Ráno jsme vstali v hodinu, kdy většina lidí našeho postavení teprve usíná. Před domem jsem naposledy pozdravil majordoma doufaje, že neuplyne opět tak dlouhá doba, než se znovu vrátíme. Pak jsem společně s Elizabeth a Jessikou Lindsayovou nasedl do přichystaného kočáru. Hlavicí meče jsem poklepal na střechu kabiny a seržant Lindsay pobídl koně. Jane a zbytek vojáků nás očekávaly až za hranicemi Londýna. Tolik uniformovaných mužů by jen zbytečně budilo pozornost.

Překonali jsme Temži a zamířili k jihu. Bylo léto, doufal jsem tedy, že cesty budou dobře průjezdné a my těch necelých čtyřicet mil do Horshamu urazíme za necelý den.

Využil jsem toho času, abych Elizabetině komorné stručně vysvětlil, co nás čeká a také ji varoval. Věřil jsem dívce, které jsme zachránili život a ona zase několikrát ten Elizabetin, ale také jsem věděl, že ji její hraničářská výchova nepřipravila na život v nejvyšších kruzích londýnské společnosti. Obával jsem se, že si plně neuvědomuje, že pod pozlátkem se někdy můžou skrývat nebezpečí stejně jako v její domovině s vlky a Hurony za okny, jen jiného druhu. Proto jsem se ji snažil varovat, podle jejího natěšeného výrazu jsem si však vůbec nebyl jistý, jestli jsem dosáhl nějakého úspěchu.

Cesta probíhala pohodlně a bez zvláštních událostí. I když se po včerejším slunečném dni zatáhlo a v noci se přehnal několik přeháněk, cesty byly stále pevné, a naopak vlhkost usadila jindy nepříjemný prach vířený koly a kopyty

koní. Když jsme v poledne zastavili v malebné venkovské hospůdce ve vesničce jménem Betchworth, více než polovina cesty již byla za námi. Udivené pohledy hospodského i jeho ženy na tolik lidí mi připomněly, že k lordu Ashcroftovi nemůžeme dorazit s takovou pompou.

„Dům vikomta Ashcrofta je necelé dvě míle za Horshamem, kapitáne,“ oznámil jsem Jane, zatímco jsme dojížděli studené uzené a sýr. „Najděte si tam s našimi muži nějaké ubytování a budete čekat na další rozkazy.“

„Rozkaz, pane,“ zasalutovala. „Lidé se však budou ptát, když uvidí z ničeho nic tolik vojáků. Starosta bude určitě chtít vědět, co se děje. Mám říct, že patříme k vám?“

Na okamžik jsem se zamyslel a zapil suchý sýr hltm mizerného vína.

„Stejně se to dříve nebo později rozkřikne. Tvařte se tajemně, řekněte třeba, že pronásledujete silniční lupiče. Ale o svém veliteli lhát nemusíte. Jen držte vojáky v klidu. Aby nedošlo k žádným výtržnostem, když se začnou nudit nebo se trochu napijí.“

„Rozkaz, pane,“ zopakovala, ale poznámku si neodpustila: „Víte, že se na ně můžete spolehnout. Nejsou to žádní zelenáči. Když dostanou rozkaz, splní ho.“

To jsem věděl. Také jsem věděl, jakou má Jane navzdory své sporé postavě a svému pohlaví, o kterém nejspíše všichni vojáci znali pravdu, autoritu. Její slovo bylo mezi červenokabátníky zákonem.

Jane Ferrelová a necelé dvě desítky vojáků nás tedy v Horshamu opustily a nás pět, aniž bychom se zdržovali zastávkou, pokračovalo již bez doprovodu jezdců dál k jihozápadu, kde měla stát venkovská rezidence lorda Ashcrofta – Ashcroft Manor.

Právě jsme projížděli smíšeným lesem, cesta mírně zatáčela, když seržant Lindsay z ničeho nic přitáhl koním otěže a kočár zprudka zastavil. Postavil jsem se a otevřel okénko vedoucí na kozlík.

„Co se děje, pánové?“

„Přes cestu je strom, pane,“ odvětil McAutie, aniž by se na mě otočil.

Potlačil jsem zaklení, když jsem se otočil, abych mohl z úkrytu pod sedadlem vyjmout své pistole. Kmen přes cestu byl ten nejstarší trik k zastavení vozu, který mohli lupiči použít.

„Vomlouvám se, pane, ale myslím, že tentokrát je to fakt náhoda,“ zavolal na mne McAutie, který si oknem všiml mého počínání.

Opravdu na nás zatím nikdo nezaútočil, nicméně také Elizabeth již uchopila svoji malou pistoli, kterou na cestách nosila v kapse pod svrchní sukni.

„Bud' opatrný, Davide,“ varovala mě, když jsem se chystal otevřít dvířka.

Poté, co jsem s připravenými zbraněmi vystoupil, zjistil jsem, že McAutie měl nejspíše pravdu. V noci se zde musela přehnat bouře a jeden z blesků zasáhl statný dub. Mohutný rozštěpený zčernalý kmen nyní ležel přes cestu. Tráva a porost kolem pahýlu byly zčernalé od krátkého požáru, který déšť rychle uhasil. Tohle ani při nejlepší vůli nemohlo být dílem člověka, nicméně stále nám zbytek stromu bránil v cestě. Jezdec by se mu dokázal vyhnout, pro těžký kočár však kolem nebylo dost místa.

„Můžete vystoupit, dámy,“ oznámil jsem svým spolucestujícím. „Nic nám nehrozí. Jen zdržení.“

Lindsay zatím zatáhl brzdu a oba seržanti také sestoupili, aby prozkoumali překážku. Koně cítili spáleninu a nervózně pohazovali hlavami, ale zatím zůstávali v klidu.

„Podívej, Davide, je tu nějaká stavba,“ upozornila mě Elizabeth.

Přestal jsem sledovat oba vojáky a otočil se směrem vpravo od cesty, kterým ukazovala.

„Pravda,“ přikývl jsem, „ale tady nikdo nežije možná už tisíc let.“

„Snad i déle,“ odpověděla zamyšleně.

Jen asi deset yardů od cesty se prostírala sotva znatelná mýtina zarostlá keři a vysokou travou. Spadlý dub stával na jejím okraji, možná to, že byl poněkud osamělý k němu přitáhlo blesk. Na prostranství zpola pokrytém psím vínem pak stálo několik kamenných mohyl, zdí, napůl zhroucených oblouků a daly se rozeznat zbytky dvou nebo tří sloupů. Na jednom z nich jsem s trochou snahy poznal íónskou hlavici.

„Vypadá to na zbytky římského sídliště,“ poznamenal jsem.

Elizabeth se zájmem pokývala hlavou. „Nebo svatyně. Táhle to byl možná kdysi oltář. Někdo jej musel před léty odkryt a očistit, ale už zase zarůstá.“

„Možná místní hledali opracované kameny,“ pokrčil jsem rameny.

Nejedna dávná památka se s léty změnila ve chlív nebo jiné hospodářské stavení. Nyní jsem však měl důležitější věci na práci než vykopávky.

„Raději opatrně, ať se nezraníš,“ varoval jsem Elizabeth, která se už pomalu vydala ke troskám.

„Jen se podívám,“ opáčila, aniž by se na mě ohlédla.

Nic jsem nenamítal, protože zbytky dávné stavby byly opravdu jen pár kroků od cesty a také Jessica o něco méně nadšeně následovala svoji paní.

Znovu jsem se tedy obrátil na McAutieho. „Půjde tím hnout, vrchní seržante?“

„Nay, pane,“ odpověděl mohutný horal rezignovaně. Když usoudil, že on stromem nepohne, nejspíš by to nedokázal nikdo. „Chtělo by to sekeru. Estli můžu, vrátím se do vesnice a nákou si pučim. Je zbytečný votáčet se tady s kočárem. Když si pospíšim, do hodiny bych moh bejt zpátky.“

„Někdo sem jde,“ ozval se Lindsay, než jsem stačil odpovědět.

Opravdu, když jsem se otočil, zahlédl jsem, jak se od Horshamu blíží skupinka asi osmi mužů. Sundal jsem ruku z pažby pistole, tihle nevypadali na lupiče. Byli oblečení jako vesničané, někteří z nich měli sekery, další pily a teslice. Vedli s sebou dva statné koně v postrojích bez sedel.

„Zdá se, že pomoc je na cestě,“ poznamenal jsem. „Někdo z domácnosti lorda Ashcrofta asi na překážku už narazil a poslal pro dělníky.“

Vesničané zatím došli na deset yardů od nás a zastavili se. Předstoupil jeden z nich a uklonil se.

„Zdravim, panstvo. Jeho lordstvo nám řekl, aby sme vyčistili cestu. Ani se nenadějete a můžete jet dál.“

Mluvčí byl statný chlap s prošedivělým černým plnovousem a v ruce svíral mohutnou širočinu s ohmataným toporem. Na levé ruce mu chyběl ukazovák. Odhadoval jsem ho na nejen příležitostného dřevorubce.

„Když si pospíšíte, škodní jistě nebudete,“ povzbudil jsem je pohledem na několik mincí, které jsem vylovil z kapsy kabátu. „Prosím, nenechte dámy čekat.“

Svojí poznámkou jsem je upozornil na Elizabeth s Jessikou, kterých si mezi zříceninami ponejprv nevšimli.

„Možná by bylo pro všechny lepší, kdyby dámy zůstaly u kočáru,“ pronesl dřevorubec se sekyrou pomalu.

„Beru na vědomí,“ odbyl jsem ho. „Teď se prosím, pusťte do práce.“

Ani jeden z mužů se však nepohnul. Teď již všichni se zvláštními, skoro vyděšenými, výrazy hleděli k římským ruinám. Také jsem se otočil, abych spatřil přicházející Elizabeth s Jessikou krok za ní. Má žena před sebou nesla v natažených rukách podivný kus oděvu, který si současně se zájmem prohlížela. Byla to bílá hedvábná tunika. Vzhledem k místu, kde ji Elizabeth našla, jsem si hned vybavil římské mozaiky, kde se objevovaly postavy oblečené v něčem podobném. Nebo také obrazy současných malířů libujících si v laškujících nymfách a satyrech. Malby, kterými si zvláště někteří muži rádi zdobili své domy. Také tato měla ramínka nad hlubokým výstřihem spojená bronzovými sponami s rytinou. Jak Elizabeth držela oděv spuštěný před sebou, dalo se

odhadnout, že střih byl určený pro ženskou postavu, ale pokud by se do něj neobléklo dítě, končil by někde nad koleny. Neubráníl jsem se, abych si v něčem podobně skandálním nepředstavil Elizabeth. Tunika rozhodně nevypadala, že by v ruinách přečkala patnáct století, dokonce nejspíše ani ne dnešní deštivou noc. Vzhledem k blízkosti sídla lorda Ashcrofta a nevázaných zábav, o kterých se mluvilo, mě napadlo hned několik způsobů, jak se sem taková věc mohla dostat. Neubráníl jsem se pobavenému úsměvu.

„Rači si to vezmu, madam,“ ozval se z ničeho nic dřevorubec.

„Ráda bych se na tu věc ještě podívala,“ odpověděla Elizabeth zamyšleně a stejně jako já považovala celou záležitost za uzavřenou.

„Promiňte, madam. Ale vopravdu mi to rači dejte,“ prohlásil dřevorubec již netrpělivě.

„Je to snad tvoje?“ zeptal jsem se pobaveně.

Muž se na mě otočil a v očích se mu objevil vztek.

„Má žena, hraběnka z Wavesbury tu věc našla,“ pokračoval jsem klidně. „Pokud se jí líbí, tak jí zůstane. Pochybuji, že by tento... oděv byl tvůj nebo někoho jiného z Horshamu.“

Nyní, prosím, čeká vás práce.“

Rukou jsem ukázal na spadlý strom.

Dřevorubec okamžik váhal. Zdálo se, že zvažuje naše postavení, které se právě dověděl jsem mu právě oznámil, ale možná i zbraně, které jsme měli stále po ruce. Jeho chování bylo čím dál podezřelejší, nechápal jsem, proč by mu mělo tolik záležet na hedvábném hadříku, který byl možná drahý pro vesničana, ale prakticky neprodejný a určitě nestál za takové chování ke šlechtici. Našli by se i tací, kteří by ho za podobnou drzost nechali okamžitě zpráskat.

Nakonec však přeci jen pokrčil rameny. „Jak si Vaše lordstvo přeje. Tak dem na to, chlapi. Ať s tím sme rychle hotoví!“

~

Zbytek cesty již zabral kratší čas než vesničanům odtáhnout spadlý strom. Ani ne za deset minut se před námi vynořilo sídlo lorda Ashcrofta. Kovaná brána ve vysoké cihlové zdi byla dokořán otevřená, tak jsme mohli vjet rovnou dovnitř. Za zdí vlevo od příjezdové cesty se skrývala nádherná zahrada ve francouzském formálním stylu. Pečlivě udržované záhony s kvetoucími hortenziemi, jiřinami a liliemi se střídaly s perfektně zastřiženými keři buxusu a habrů oddělovacími jednotlivé symetrické sekce. Uprostřed pak bylo jezírko s tryskající fontánou

zdobenou sousoším s fauny a nymfami. Dům samotný byla mohutná kamenná alžbětinská residence se stylizovanými věžičkami a falešným cimbuřím, která však v posledních letech musela projít kompletní přestavbou, aby poskytovala pohodlnější místo k životu. Byla menší než Wavesbury Hall, ale ne tak strohá a architekt se ji ještě pokusil zjemnit světle krémovou fasádou.

Lindsay navedl náš kočár tak blízko širokému hlavnímu schodišti, jak jen to bylo možné a pak zastavil. Viděl jsem kolem několik lidí, ale vesměs se jednalo o služebnictvo. Někteří z nich zmizeli uvnitř, předpokládal jsem, že ohlásí novou návštěvu pánovi domu. Zatím jsem vystoupil a pomohl i Elizabeth. Jessica, jak se slušelo, zůstala zatím uvnitř kabiny.

Nemuseli jsme čekat dlouho, než se v doprovodu několika sluhů nad schody objevil honosně oblečený gentleman. Lord Baxter Murray, vikomt Ashcroft, byl statný muž někde na prahu páté dekády života. Pokud trpěl nějakými neřestmi, přehnaná láska k jídlu to rozhodně nebyla, podle mírně zarudlého nosu v jeho strohém obličejí možná však k pití. Na sobě měl černožlatý brokátový kabátec a pečlivě sladěnou vestu i krátké kalhoty stejných barev. Bílé punčochy i nakadeřená bílá paruka odpovídaly současné módě, stejně jako lehký kord se zlaceným jílcem. Zatímco scházel dolů, sejmul z hlavy černý třírohý klobouk bohatě zdobený bílým peřím.

Když došel až k nám, uklonil se, já úklonu zopakoval a Elizabeth udělala pukrle.

„Lady a lord Wavesbury, předpokládám?“ ujistil se. „Jsem Baxter Murray, vikomt Ashcroft. Lord Bute mě informoval, ale očekávali jsme vás až zítra. Mylady, jaká čest pro mne.“

Jak se očekávalo, Elizabeth mu nabídla ruku v krajkové rukavičce, aby mohl naznačit polibek. Opět jsem schoval pozvánky, které zjevně nebudeme potřebovat.

„Ano,“ přikývl jsem a zopakoval naše jména i tituly. „Pospíšili jsme si, už jsme se nemohli dočkat.“

Ministerský předseda ho prý informoval, že plním misi pro vládu, ale to bylo vše. Neměl jsem v úmyslu mu zatím sdělovat podrobnosti.

„Potom vás oba co nejvřeleji vítám v Ashcroft Manor jménem svým i své paní, která je bohužel právě zaneprázdněna,“ pokračoval Ashcroft. „Snad se vám tu bude líbit, bohužel z našeho domácího soiree zbývají již jen čtyři dny. Zde Fulton vám ukáže vaše pokoje. Večeře se podává v osm hodin, tam si vám dovolím představit své další vzácné hosty a prozradím, co nás zítra očekává.“

Nyní si, prosím, odpočiňte a využijte pohostinnosti mého domu.“

Když jsem se znovu rozhlédl po okolí, opět jsem spatřil jen personál, nikoho dalšího. To bylo podivné vzhledem k tomu, kolik lidí bylo prý obvykle na podobné slavnosti k lordu Ashcroftovi zváno. I když bych se vsadil, že z několika oken Ashcroftova domu nás někdo pozoruje.

„Někteří z hostů si vyjeli na odpolední projížďku, a ještě se nevrátili,“ odpověděl vikomt na mou nevyřčenou otázku. „Ujišťuji vás, že většinou to u nás nepůsobí tak ospale. Nyní, prosím...“

Gestem mi naznačil, abychom následovali jednoho ze sloužících. Další se pak již ujali vykládání našich zavazadel.

„Náš personál? Komorná mé ženy?“ zeptal jsem se už na odchodu.

„Nemusíte mít žádné obavy, bude o ně postaráno,“ ujistil mě Ashcroft, který se zjevně nechystal jít s námi. „Správcová ukáže komorné, kde je mylady ubytována. Stejně tak vašemu... ehm... vojenskému sluhovi.“

Věděl jsem, že k mému postavení komorník neodmyslitelně patří, proto jsem k tomu nic nenamítal. Nezbylo mi tedy než přikývnout a následovat mlčenlivého zamračeného staršího muže, možná samotného majordoma. Ten nás po širokém schodišti dovedl dovnitř domu a pak dále nahoru do patra. Musel jsem uznat, že na vybavení interiéru lord Ashcroft rozhodně nešetřil. Navštívil jsem v Evropě ne jeden vévodský nebo dokonce královský palác, který byl vyzdobený méně okázale. Fulton nás provedl dlouhou chodbou s dubovým táflováním a velkými portréty nejspíše minulých generací Ashcroftů.

Nakonec se majordomus zastavil u jedné dveří, otevřel je, a smutným nezúčastněným hlasem prohlásil: „Mylorde, zde bude váš pokoj. A zde,“ ukázal na další na opačné straně chodby, „se nachází pokoj mylady. Vaše zavazadla dorazí co nevidět. Kdybyste cokoli potřebovali, stačí zazvonit.“

Poněkud zmateně jsem přelétl očima z jedné vyřezávané dveří na druhé a potlačil námitku. Už jsem pozapomněl, jak to ve vysoké společnosti obvykle chodí.

„Ehm... ano,“ přikývl jsem. „Myslím, že nám to bude vyhovovat.“

Vešel jsem do přepychového, ale poněkud tmavého pokoje s mahagonovým nábytkem a kobaltově modrými tapetami, vyzdobeného olejomalbami s loveckou tematikou. Přesně jak odpovídalo obecnému mužskému vkusu. Ani jsem se neposadil, jen jsem čekal, až uslyším další klapnutí dveří. Pak jsem znovu vyšel na chodbu a přešel na opačnou stranu. Oddělené ložnice možná byly v našich kruzích běžné, ale byly jisté meze, kdy jsem se již nehodlal

přizpůsobovat..

~

„Vypadáš nádherně, drahá. Půjdeme?“

Možná až příliš, dodal jsem, ale již jen v duchu, zatímco jsem pozoroval Jessiku Lindsayovou jak češe Elizabeth po důkladné koupeli vlasy. Já už byl k večeři připravený dávno, ale pro mě to znamenalo jen rychle se opláchnout v umyvadle, oholit se a převléci uniformu. A také, ač nerad, odložit pistole, které jsem ukrýval pod kabátem.

„Ještě je čas. Není slušné chodit příliš brzy,“ s úsměvem ukázala k nástěnným hodinám z růžového porcelánu.

Její pokoje – budoár i ložnice – byly pravým opakem těch mých. Převažovaly světlé krémové barvy a stěny zdobily letní krajinomalby. Vypadalo to, že lord Ashcroft určil pokoje vpravo pro dámy, vlevo zase pro pány.

„Jak tedy myslíš,“ pokrčil jsem rameny. „Zatím se projdu. Třeba konečně potkám některého z hostů. Když budu mít štěstí, třeba i samotného pana markýze.“

Pokývala hlavou, ale jen lehce, aby nezmařila Jessičinu práci.

U dveří jsem se s rukou na klice ještě otočil. „Máš zbraň, Beth?“

„Myslíš, že je to opravdu nutné? Jdeme jen na večeři, ne do bitvy,“ znovu se na mě usmála.

„Nežertuji, Beth,“ řekl jsem vážně.

„Neměj strach, Davide, mám.“ odpověděla, pak se dlaněmi dotkla širokých sukní svých večerních šatů. „V tomhle bych ukryla i mušketu.“

„A ty, Jess?“ oslovil jsem její komornou.

„Prosím, mylorde?“ vyhrkla zmateně a zopakovala po své paní: „Je to opravdu nutné?“

„Mluvili jsme o tom,“ odvětil jsem netrpělivě. „Chci, abys u sebe vždy měla alespoň nůž. Nikomu ze služebnictva nevěř a drž se co nejvíce ve společnosti svého manžela nebo seržanta McAutieho.“

„Jak si přejete, mylorde,“ odpověděla trochu zklamaně, ale doufal jsem, že se zachová podle mého přání.

Zatím jsem vyšel ven z pokoje na chodbu a volným krokem se vydal k hlavnímu schodišti. Většina dveří pokojů pro hosty byla zavřená, ale kdesi dále za mnou jedny vrzly. Když jsem se otočil, zahlédl jsem mizet mužskou postavu z dámského pokoje. Ale třeba jsem byl jen zbytečně podezřívavý, mohlo za tím

být jen něco nevinného, jako v mém případě.

Zatím jsem došel až ke schodišti, když jsem zaslechl hlas přicházející skrz otevřené francouzské okno. Pokud jsem si dobře stačil prohlédnout rozložení Ashcroftovy rezidence, mluvčí nejspíše stál na terase nad hlavním vchodem. Mluvil francouzsky, ale zaslechl jsem v jeho slovech slabý jižní přízvuk. Nebyl jsem nijak skvělý francouzštinář, ale na to abych rozuměl každému slovu, jsem se již na svých cestách francouzštiny naposlouchal dost. Bylo to však jméno, které přitáhlo mou pozornost.

„Wavesbury, říkáte, *Monsieur le Marquis*?“

Kultivovaný melodický hlas patřil mladšímu muži, nanejvýše ve středních letech.

„*Oui*. Hrabě z Wavesbury. Je prý bohatý jako Krésus, ale přesto si hraje na vojáka. Proto ta uniforma.“

Druhý muž mluvil francouzsky bez přízvuku. Díky titulu mi bylo hned jasné, o koho se jedná. Musel to být De Beauvais, jen těžko se u Ashcrofta sešli francouzští markýzové dva.

„Ale já se přeci nezajímám o vojáky, *Monsieur le Marquis*. Kdo je ta dívka?“

„Jeho žena, hraběnka,“ odpověděl De Beauvais. „Lady Elizabeth z Wavesbury.“

„Manželka?“ řečnický se zeptal první muž. Zdálo se, že ho to pobavilo. „Musí být alespoň o dvacet let mladší než on. To bude snadné.“

Maně jsem sevřel jílec meče. A mělo být hůř.

„Přijímáte tedy naši sázku, *signore Casanovo*?“ zeptal se markýz.

Nezajímal jsem se příliš o společenské drby, ale to jméno mi rozhodně nebylo neznámé.

„Důležité je, co hodláte riskovat vy, *Monsieur le Marquis*.“

„U mne je to prosté. Když vyhraje, vyrovnám vaše londýnské dluhy. Myslím, že to by mělo bohatě stačit. Jistě vás však zajímá, co si budu žádat po vás, *signore Casanovo*.“

Mlčení a nejspíše přikývnutí.

„Pokud to budu já, Fabien Claude-Marie, *le Marquis De Beauvais*, komu se podaří přesvědčit krásnou lady Elizabeth, aby se stala mou milenkou, zmíníte celou událost ve svých pamětech a uvedete pravá jména. Aby celý svět věděl, že jsem to byl já, kdo porazil slavného Casanovu v jeho vlastní hře.“

„Neuvádím pravá jména, když je v sázce čest dámy,“ odvětil Casanova o něco chladněji.

„Je to má podmínka,“ trval De Beauvais na svém. „Pár tahů perem proti několika stovkám liber. Přece se slavný Giacomo Casanova tak snadno nezalekne. Můžete si říkat, že vlastně hájíte čest dámy.“

Okamžik bylo ticho, já o palec nebo dva povytáhl meč a stálo mě velké vypětí, aby jej zase vrátil zpět.

„*Si, Monsieur le Marquis,*“ prohlásil Casanova nakonec. „Přijímám vaši výzvu. Ruku na to.“

Opět na chvíli umlkli, asi si opravdu podávali ruce. Pak se De Beauvais hlasitě zasmál.

„Chápu tedy správně, že tajemná *mademoiselle* Elise již není vaším zájmem, *signore?*“

Ted' bylo na Casanovovi, aby se zasmál. Tím koutkem mysli, kterým jsem byl ještě schopen rozumně uvažovat, jsem musel uznat, že jeho smích zněl o poznání méně nuceně než ten markýzův.

„Proč se spokojit se smrtelnicí, když můžete mít bohyni? *Mio Dio!* Ta tvář! Tu kdyby tehdy Leonardo namaloval s úsměvem, mohl být ještě slavnější! Ty vlasy! Jako sama noc! Ty oči. Smaragdy tureckého sultána blednou závistí. Pleť jako alabastr! A to tělo! Dokonalost sama, jako Venuše vynořující se z vln! Ňadra jako od Botticelliho!“

Lomcoval mnou vztek a žárlivost. Hlavou mi vířilo tisíce myšlenek, včetně té, že vtrhnu na terasu a bez ohledu na ministerského předsedu oba dva shodím na zahradu. Bohužel, nad čím jsem nedokázal rozumně uvažovat, bylo, jak je možné, že Casanova si mohl Elizabeth tak dobře prohlédnout, když ji viděl pouze z okna při našem příjezdu.

Nakonec jsem se však přeci jen dokázal uklidnit. Na rozdíl od rytíře Ericha von Spörckena vlastně neříkal nic urážlivého nebo hrubého. Chválil Elizabeth, i když mě rozčilovalo, že nacházel slova snadněji než já.

„Půjdeme, drahý? Už jsem připravená.“

Když se jemná dlaň zcela neočekávaně dotkla mého ramena, leknutím jsem málem vyskočil z kůže. Opět jsem musel vratet povytažený meč zpět do pochvy.

„Jistě, drahá. Můžeme jít.“

Společně jsme vykročili po schodech dolů.

„Ashcroftovi se vrací. Zajímalo by mě, co je tolik zdrželo,“ zaslechl jsem ještě z terasy poznámku markýze De Beauvais, ale už jsem jí nevěnoval pozornost.

„Vážené panstvo, představuji vám lady Elizabeth a lorda Davida, hraběnkou a hraběte z Wavesbury,“ ujal se vikomt Ashcroft před večeří své role hostitele.

Poté co představil nás, postupně jmenoval jednotlivé lidi sedící podél dlouhého stolu v hlavní jídelně jeho sídla.

Samantha Murrayová, vikomtesa Ashcroft, byla hnědovlasá stále atraktivní žena, jen kdyby to tolik nepřeháněla s líčením a pudrem. Poznal jsem také jejich mladšího syna Tracyho Murraye, štíhlého asi dvacetiletého mladíka, který si mě prohlížel s poněkud arogantním úsměvem.

Nápadně si podobný plavovlasý mladý pár sedící vedle něho byl prý pan Francis Weston, Tracyho spolužák, a jeho mladší sestra Georgianna. Oba by mohli působit milým dojmem, nebýt jejich namyšlených výrazů, zjevně obvyklých u dnešní zlaté mládeže. Chápal jsem přítomnost Francise, už jsem však moc nerozuměl, kteří rodiče by na podobnou slavnost pustili mladou dívku samotnou jen v doprovodu sotva dospělého bratra.

Chevalier Jean-Loup LaRue byl nezajímavý padesátník s přehnaně napudrovanou unavenou tváří. Prý se jednalo o sekretáře pana markýze, což znělo uvěřitelně. Byl to však jeho pán, který mě zajímal doopravdy.

Fabien Claude-Marie, markýz De Beauvais, byl mladší, než jsem podle hlasu odhadoval, jistě mu ještě nebylo ani třicet let. Oblečený byl elegantně a překvapivě decentně v modrofialový kabátec a tmavomodrou vestu. I náš hostitel se synem měli křiklavější šaty. Pohledný zdánlivě upřímný obličej s nakažlivým úsměvem by mi byl nejspíše sympatický, jen kdyby nebylo rozhovoru, který jsem před chvílí náhodou vyslechl.

Nakonec se lord Ashcroft dostal ke dvěma od nás nejdále sedícím lidem.

„Slečna Elisa van der Els a *signor* Giacomo Girolamo Casanova.“

Dámu s holandsky znějícím jménem vikomt představil jako by patřila k benátskému dobrodruhovi. Se svým souměrným obličejem, plnými rty a tmavě blond vlasy se bezesporu jednalo o nevšední krásku, čehož si byla zjevně vědoma. Svůj vzhled jen lehce podtrhovala líčením, ale její karmínové saténové šaty by se kvalitou hodily spíše na ples než k večeři. Stříhem pak do nějakého velmi drahého bordelu. Odhadoval jsem, že bude ve stejném věku jako Elizabeth, podle běžných měřítek už skoro stará, aby si nechávala říkat slečna. Možná i v tom, stejně jako v jejím úsměvu, byla očividná výzva.

Když lord Ashcroft pronesl jeho jméno, Casanova se postavil a hluboce se uklonil nejprve Elizabeth a potom také mně. Nejspíše to udělal jen aby nechal vyniknout svému dokonale upravenému zevnějšku, bělostnému kabátku i stříbřité

vestě. Úsměv v jeho pohledném ale možná až příliš výrazném obličejí působil naprosto přirozeně. Nevěřil jsem mu ho ani vteřinu, ale neuniklo mi, že Elizabeth mu jej elegantně oplácí. Jeho formálnost vyvolala nezdvořilé opovržlivé odfrknutí mladého Tracyho Murraye. Já se přeci jen ovládl, abych se nezachoval stejně, ale stálo mě to hodně sil.

Stačil jsem sotva každému odpovědět na pozdrav a sluhové již začali roznášet polévku. Devět lidí a tři z nich patří k nejužší hostitelově rodině, pomyslel jsem si. Čekal jsem širší společnost na jednom z proslulých domácích soirée lorda Ashcrofta. Zdálo se, jako by mi pán domu snad četl myšlenky.

„Pan Leland Hennessy s chotí nás bohužel museli včera opustit,“ oznámil, zatímco nám služka nalévala. „Nějaké naléhavé rodinné záležitosti.“

„Škoda, lituji, že jsme se minuli,“ připustil jsem jakoby mimochodem.

Nelhal jsem, opravdu mi to bylo líto. Leland Hennessy byl slušný člověk, který se oženil s Anastasií Kennedyovou. Onou dívkou, kterou jsme před lety osvobodili ze zajetí barbarských pirátů. Hennessy byl rozumný praktický člověk, se kterým se dalo dobře mluvit, proto jsem skutečně litoval, že tu nemohl zůstat. Rád bych přetrpěl i přehnaně afektované díky, kterými mě a Elizabeth Anastasie zahrnovala vždy, kdy jsme se setkali. Na druhou stranu Leland byl třetí syn barona, prakticky bez rodinného jmění a jeho živobytím byly hutě a slévárny. Mimochodem nadmíru úspěšné, jak jsem dobře věděl. Něco takového ale muselo být pro zdejší společnost nepřijatelné a domýšlel jsem si, že se Hennessy nemusel cítit právě vítán. Bůhví, proč někdo jako on pozvání vůbec přijal.

Večeře pokračovala, rozsazení kolem stolu nedávalo moc příležitostí ke konverzaci s někým jiným než bezprostředním sousedem, což pro mne byla Elizabeth a vikomtesa Ashcroft. Všiml jsem si, že markýz De Beauvais si mě co chvíli se zájmem prohlíží. Uvažoval jsem, jestli ví o skutečném důvodu mé návštěvy. Ale protože stejnou měrou sledoval i Elizabeth, jeho pozornost mohla být způsobena jednoduše jen jeho sázkou s tím zatraceným Casanovou.

Po večeři se, jak bývalo obvyklé, společnost rozdělila. Pánové se přesunuli do kuřárny vypít si něco portského, dámy do salónu na sklenku sherry. Neměl jsem tuto tradici v lásce, v posledních letech jsem si užil striktně mužské společnosti ažaž, ale jen těžko jsem mohl odmítnout. Mladého Murraye i jeho spolužáka zaujala má uniforma a kladli mi spoustu občas neomalených otázek na má tažení. Klidně jsem odpovídal lidem, pro které byla válka jen sláva, přepychové uniformy a přehlídky po vlajících praporech.

„Zabil jste někdy někoho, mylord?“ zeptal se z ničeho nic Francis Weston.

„Nedělej ze sebe ještě většího hlupáka, než jsi, Francisi,“ okřikl ho Tracy hrubě.

Weston poslušně zmlkl, a ještě se omluvně usmál. Zdálo se, jako by byl na podobné jednání zvyklý a ani mu nevadilo. Mimochodem jsem se však během další konverzace dozvěděl zajímavý fakt. Otec pana Francise Westona již před několika lety zemřel a mladík jako jeho nejstarší čerstvě plnoletý potomek se stal hlavou rodiny, tedy poručníkem své sestry. To vysvětlovalo dívčinu přítomnost u lorda Ashcrofta. Mladý Weston byl zcela pod vlivem svého bohatšího a významnějšího spolužáka, kterého nekriticky obdivoval, a zdálo se mi, že chová naděje, že by se mohl stát jeho švagrem. Svatba s Georgiannou Westonovou však zjevně nepřipadala v úvahu ani pro Ashcroftovi, ani pro Tracyho. Užít si s hezkou dívkou, to ano. Brát si děvče bez titulu, to těžko. Francisova nezodpovědnost mohla snadno přivést jeho sestru do neštěstí, ale kdo jsem byl já, abych je soudil?

„Žijeme ve fascinující době, že Wavesbury?“ ozval se náhle vikomt Ashcroft, možná, aby zakryl synovo hulvátství. „Také jsem hodně cestoval, když jsem byl mladší. Poznal jsem, že některé cizí kultury jsou nesmírně zajímavé. My jim říkáme divoši, ale čeho by jen mohli dosáhnout, kdyby měli dostupné všechny výtobytky moderní civilizace? Jen jejich izolace jim zabránila dosáhnout velikosti. Představte si Montezumovu říši, kdyby znala střelný prach. Stačilo se jen spojit s Čínskou říší a Cortéz by neměl nejmenší šanci. Dnes by Aztékové mohli budovat světové impérium, a ne živořit v chatrčích. Stačilo mít jen rozhled.“

Jeho nadšení pro dávnou historii mě tolik nepřekvapilo. Zaslechl jsem, že prastaré národy jsou vikomtovým koníčkem. Zřejmě to byl také on, kdo nechal odkryt dávnou římsou stavbu nedaleko cesty ke svému sídlu. Zjistil jsem, že se zájmem poslouchá mé vyprávění o severoamerických domorodcích, mezi kterými jsem strávil nějaký čas. Zvláště jejich přírodní náboženství a rituály ho očividně fascinovaly. Položil mi řadu rozumně znějících otázek, svého syna již nepustil ke slovu. Čas rychle uběhl a mohli jsme se opět připojit k dámám.

„Za okamžik bude v hudebním salónu klavírní recitál, pro ty, kteří budou mít zájem,“ oznámil vikomt Ashcroft s pohledem na velké hodiny stojící v rohu jídelny. „Bohužel pianista, zapomněl jsem jméno, jen projíždí a nemůže se zdržet dlouho ještě navečer se vrací do Horshamu. Alespoň si všichni budete moci dobře odpočinout. Zítra nás čeká hon na lišku.“

Musel jsem se hodně přemáhat, aby na mě překvapení nebylo okamžitě znát.

Tohle bylo bujaré domácí soirée lorda Ashcrofta, o kterých se šeptem vedly ty nejdivočejší řeči? Má zjitřená představitost mě připravovala na leccos, po Elizabetině nálezů i na orgie v římském stylu, ale něco tak nudného, jako večer s hudbou, v jedenáct na kutě a ráno si jít zastřílet? To znělo jako všední den nějakého venkovského zemánka. Přesto se nezdálo, že by se někdo chystal protestovat.

~

Chlapík u fortepiana, jehož jméno se mi stejně jako lordu Ashcroftovi obratem vykourilo z hlavy, příliš umění nepředvedl. Vsadil bych se, že spěchá do Horshamu, aby tam zahrál na nějaké vesnické zábavě. To by se k jeho vzhledu i stylu hodilo mnohem více. Proto nebylo divné, že ho poslouchal málokdo a většina společnosti se bavila mezi sebou.

Než jsem měl příležitost oslovit markýze De Beauvais, udělal to on sám.

„Poslali vás sem – vaše vláda, abyste na mě dohlédl, že Wavesbury?“ zeptal se mě sice šeptem ale bez okolků.

Promluvil čistou angličtinou takřka bez přízvuku.

„Myslíte, *Monsieur le Marquis*?“ opáčil jsem neutrálně.

Do té doby jsem se spíše snažil věnovat konverzaci mezi Elizabeth a Giacomo Casanovou, který si hned na začátku představení bez okolků sedl vedle ní. Příliš se mi to nedařilo, protože mluvili tiše a rychlou francouzštinou občas proloženou italskými slovíčky. Co jsem pochopil, bavili se o umění. Elizabeth se se zájmem vyptávala na hudebníky a malíře, se kterými se Casanova na svých cestách setkal. Znělo to nevinně, ale já v tu chvíli už litoval, že jsem ji nestačil varovat.

„Jsem o tom přesvědčen, *Monsieur le Comte*,“ prohlásil De Beauvais přímo.

„Ale nemusíte mít strach, chci se pobavit, ne způsobit státní skandál. Nečeká vás tu mnoho práce, můžete se bez okolků věnovat zábavě.“

Nemyslel jsem si, že by lhal. O nebezpečí, které mu snad mělo hrozit, tedy nevěděl.

„Přesto jsem rád, že vás sem poslali,“ pokračoval.

Tázavě jsem pozvedl obočí, ale věděl jsem o čem mluví.

„Dostalo mi tak potěšení poznat vaši nádhernou paní,“ pokračoval „jste šťastný muž.“

„To jsem,“ přikývl jsem s nervózním úsměvem.

Na markýzovi bylo vidět, že by se raději také bavil s ní, ne se mnou. Tak alespoň využil příležitosti zaútočit na svého soka.

„Dejte si však pozor na toho Benátčana, *Monsieur le Comte*. Víte, jaká je jeho pověst. Domnívám se, že vaše paní je jediná z přítomných dam, která ho zatím nepoctila svou přízní.“

~

Hodiny kdesi v nitru Ashcroftovy residence začaly odbíjet půlnoc, když jsem jako nějaký záletník opatrně přeběhl chodbu ze svých komnat do těch Elizabetiných. Dal jsem si záležet, aby mě u toho nikdo nespapřil. Předtím jsem ještě napsal krátký vzkaz pro Jane Ferrellovou a poslal s ním seržanta Lindsaye do Horshamu. Věřil jsem, že se s ním dokáže do vsi dostat tak, aby ho nikdo neviděl. Prikazoval jsem v něm kapitánce, aby poslala dva muže v noci hlídat dům. Od zítřka po celou noc. Cosi se mi tu nezdálo a hodlal jsem tomu přijít na kloub. V Londýně byly večírky, které o půlnoci sotva začínaly. Kladl jsem Jane na srdce, aby vybrala takové muže, kteří dokáží rezidenci sledovat nepovšimnuti. V její četě byli vojáci, kteří s námi kdysi strávili část zimy mezi indiány, kde pochytili schopnosti ne právě obvyklé pro řadovou pěchotu. Očekával jsem, že úspěšně zvládnou i takovýto úkol.

Zatím jsem opatrně vklouzl do ložnice své ženy. Elizabeth byla sama, v županu seděla na okraji postele a zjevně mě očekávala. Jessica, která jí pomáhala s převlékáním, už odešla.

„Davide, nevíš, kdy dorazí zbytek našich věcí z Londýna?“ bylo překvapivě to první, co ji zajímalo.

„To nevím, drahá,“ odpověděl jsem po pravdě. „Něco ti schází?“

„To je... na tom nezáleží,“ mávla možná až příliš rychle rukou.

Pokrčil jsem rameny a přisedl si k ní. Nechal jsem to být, zajímaly mě jiné věci.

„Co si zatím myslíš o zdejší společnosti, Beth?“

„Že je poněkud úzká,“ odpověděla, jako by mi četla myšlenky. „Jako by lord Ashcroft pořádal své domácí soirée jen pro markýze De Beauvais a vlastní rodinu. Všichni ostatní jsou tu jen jako stafáž. Westonovi byli pozváni, protože na Etonu byl Francis nohsled mladého Tracyho. Podle jeho matky – doslova se tím chlubila – udělá pan Weston, co mu Tracy řekne. Slečna Georgianna se umí roztomile smát a je trochu do větru. Francis jistě nemusel svého spolužáka dvakrát přemlouvat, aby ji mohl přivést.“

LaRue je pouze dobře oblečený sluha.

Ta holandská dáma – slečna Elisa van der Els – je jen kurtizána, která se umí

dobře chovat ve společnosti. Vzdělaná, krásná, okouzlující, ale jen kurtizána. Lord Ashcroft ji pozval, aby bavila ostatní. Dokonce se mi podřekla, že ji za to platí.“

Usmál jsem se nad jejími trefnými postřehy.

„A Casanova?“ neubráníl jsem se otázce. „Zdálo se, že si dobře rozumíte.“

„Lord Ashcroft ho prý musel přemlouvat, aby přijel,“ odpověděla, aniž by si všímala mé poznámky. „Prý mu slíbil přimluvit se u svých známých. *Signor* Casanova má jakýsi finanční plán, prý mě s tím nechtěl zatěžovat. Přítomnost někoho tak proslulého však dodává Ashcroftovi lesk. Bůhví, jestli by markýz De Beauvais přijal pozvání, kdyby se s ním nemohl setkat.“

„To ti řekl on sám?“ zeptal jsem se podezřívavě.

„Vlastně ano,“ odpověděla pomalu, pak se na mě dlouze zadívala: „Něco není v pořádku, Davide?“

Několik vteřin jsem váhal, ale pak jsem si uvědomil, jak nesmyslné je mé žárlení. Jen těžko bych našel věrnějšího a spolehlivějšího člověka, než byla má Elizabeth. Tak jsem jí vyličil rozhovor mezi Giacomo Casanovou a markýzem De Beauvais. Slovo od slova, jak jen jsem si ho pamatoval. I v pouhém světle svíček jsem si všiml, jak se červená, když jsem opakoval její barvitý popis od proslulého svůdníka.

„To je... zajímavé,“ řekla zvolna, když jsem skončil. „Někteří muži u vojska mi dělali návrhy, ale takováto sázka? Co na to říct?“

Viděl jsem na ní, že je pobouřená, ale možná také polichocena. Jen těžko jsem jí to mohl zazlívát.

„Nejspíše nic,“ pokrčil jsem rameny. „Bohužel se obávám, že tě v příštích dnech oba muži budou obtěžovat. Kdyby jejich naléhání překročilo únosnou mez...“

„Poradím si,“ mávla rukou. „Nemůžeš zabít každého, kdo se na mě jen podívá...“

„Že nemůžu?“ opáčil jsem.

„Podívá!“ zvolala náhle, jako by si něco uvědomila. „Casanova mě přeci potkal až u večeře. Jak je možné, že o mně mluvil... tak... tak... obrazně?“

Vyskočil jsem jako by mě bodla včela. „Zatraceně! Máš pravdu!“

Uchopil jsem svícen a přistoupil ke stěně. Elizabeth se postavila vedle mne.

„Ehm... připravili mi přeci koupel, když jsme přijeli,“ oznámila mi náhle nesměle. „Stála přesně tady,“ ukázala na otláčený koberec.

Začal jsem studovat stěny podrobněji. Obrazy kolem byly vesměs pastorální

scény a krajinomalby, ale jen těžko jsem mohl očekávat hrozivý portrét s pohyblivýma očima jako v nějakém gotickém románu. Raději jsem vzal z nočního stolku trojramenný svícen a začal jím přejíždět podél stěny. V jednom místě se plameny zavlnily a nebylo to jen pohybem mé ruky.

„Tady,“ ukázala Elizabeth pod nástěnné hodiny zavěšené podezřele nízko.

Hlas se jí lehce chvěl potlačovanou zlostí.

Skutečně, pod spodní hranou hodin byl ve stěně úzký otvor. Barva tapety a stín hodin ho umě maskovaly. Člověk se musel podívat velmi zblízka, aby si ho všiml. Neznal jsem půdorys domu, nevěděl jsem, jestli za zdí je místnost nebo nějaká chodba, ale účel otvoru ve stěně byl jasný.

„Dopřavdy ho zabiji,“ ucedil jsem skrz zaťaté zuby.

„Tentokrát raději ne,“ Elizabeth se mi chlácholivě dotkla ramena. „Musel bys obvinít i lorda Ashcrofta, je to přeci jeho dům.“

Zatím posunula noční stůl až ke stěně přímo pod hodiny. Pomohl jsem jí je sundat, postavit na desku a zakrýt tak otvor.

„Tak. Vyřešeno,“ oznámila s úsměvem.

„Jestli si myslíš, že takovou drzost nechám jen tak být, moc se pletou,“ oznámil jsem popuzeně. „Ale pro krále a vlast jsem ochotný počkat do konce tohotohle podařeného soirée.“

Elizabeth mě konejšivě pohládila po tváři. Pak se opět vrátila k posteli, kam odnesla i svícen.

„Málem jsem na to zapomněla, ale chci ti ještě něco ukázat.“

Z jedné ze zásuvek v šatníku vytáhla mně již známou bílou hedvábnou tuniku.

„Tvůj nález, který tolik zajímal zdejší vesničany,“ poznamenal jsem.

Pozvedla skromný oděv a přiblížila ho ke svíčkám.

„Podívej. Tady u výšivky je lem ušpiněný. Myslím, že je to krev.“

Pečlivě jsem se podíval. Měla pravdu.

„Myslíš... myslíš, že někdo nositelce ublížil?“ navrhl jsem opatrně.

„Znásilnil ji?“ zeptala se přímo. „Pochybuji. Ta krev je někde v těchto místech,“ ukázala si prstem mezi krk a rameno. „Mohla se zranit, ale krve je jen málo. Bílé hedvábní nic neskryje. Možná se jen škrábla.“

„Nebo držela v náručí něco špinavého od krve,“ napadlo mě.

Římské ruiny, římská tunika...

„Že by tu pořádali nějaké rituály v římském stylu?“

Elizabeth se vědoucně usmála. „Nevím, jestli šlo o rituál. Ta tunika je z jemného materiálu a není poškozená. Nositelka ji musela odložit dobrovolně.“

„U mladých rozmazlených nudících lidí by mě vlastně takový druh zábavy ani nepřekvapil,“ promnul jsem si přemýšlivě bradu. „Dějí se horší věci. Tracy Murray, Francis Weston a ...?“

„... Georgianna Westonová,“ doplnila. „Možná bych měla slečně tuhle věc ukázat. Copak by mi asi řekla?“

„Nebo Elise van der Els?“ navrhl jsem.

Elizabeth znovu přemýšlivě pozvedla tuniku.

„Nemyslím si,“ zakroutila hlavou. „Slečna van der Els je vyšší než já a má... příliš ženskou postavu. Tohle by bylo už moc i na ni.“

„Poslal jsem Jane vzkaz a nechám dům sledovat,“ poznamenal jsem. „Dozví se, jestli někdo v noci podniká tajné výlety. Ale pokud se jich neúčastní i markýz De Beauvais, nemusí nás to zajímat.“

„Otce slečny Westonové by však mohlo,“ odvětila Elizabeth.

Zakroutil jsem hlavou a stručně jí osvětlil rodinné poměry Westonových.

„Takového bratra bych chtěla,“ opovržlivě si odfrkla. „Aby mě doslova strkal kamarádovi do postele...“

„Ale markýze De Beauvais se to nejspíše netýká, a tudíž ani nás ne,“ pokrčil jsem rameny. „Pojď již raději také do postele, drahá. Nerad bych, aby mě zítra ti hejsci zahanbili ve střelbě. Ale jistě nehodlám hned usnout.“

Nezvykle nesměle si odkašlala. „Ehm... ještě něco bys měl vědět. Má noční košile je v zavazadlech, která ještě neprijela. Požádala jsem vikomtesu Ashcroft o pomoc... Nevím, jestli mě pochopila správně...“

„Hořím zvědavostí, drahá,“ odpověděl jsem pobaveně, když jsem nedočkavě pozoroval, jak si rozvazuje župan.

Rychle jsem pochopil, co měla na mysli. Noční košile z hedvábí lehkého jako pavučina byla takřka dokonale průhledná. Ale nakonec to vlastně bylo úplně jedno.

~~~

Jane Ferrellová pochodovala svižně temným nočním lesem, přesto skoro bezhlučně. Dokázala by jít i rychleji, ale i když byl vojín Jenkins dostatečně zkušený, tak elegantně jako drobná mladá žena se pohybovat nedokázal. Bylo okolo půlnoci, když dorazil desátník Lindsay se vzkazem od plukovníka Wavesburyho. Kapitán Ferrellová naškrábala odpověď a pak se rozhodla, že dnešní noci se hlídky ujme osobně. Až dostatečně pozná okolí a seznámí se s místy, o kterých se její velitel zmiňoval, teprve potom si troufne svěřit

hlídkování svým vojákům.

Les mezi Horshamem a Ashcroft Manor byl naštěstí čistý, půdu mezi stromy pokrýval jen mech, tráva a občas kapradí. Jane s Jenkinsem proto mohli pohodlně jít, aniž by se museli držet cesty, i když byla temná bezměsíčná noc a sem tam se dokonce válely chuchvalce mlhy. Jane nechtěla riskovat, že by je náhodou zahlédl nějaký noční chodec, proto se nyní jako dva stíny sami prodírali tmou.

Jane to vyhovovalo, ale měla pocit, že jejímu doprovodu ne. Vybrala si jeho, protože věděla, že po desátníku Cadwalladerovi, který musel jako její zástupce zůstat ve vsi, se Jenkins nejlépe z jejích mužů dokázal nenápadně pohybovat lesem. Ale také ho znala jako velmi pověřčivého muže a uvědomovala si, že strašidelný noční les částečně zahalený do oparu ho děsí. Když nedaleko zahoukal sýček, dokonce se pokřižoval a jen s obtížemi se přinutil spolknout tichou modlitbu, protože se nechtěl nechat zahanbit před svou velitelkou, která byla mladší, menší, slabší a žena k tomu. Jane se v duchu musela zasmát, to mu ani nesdělila, že se blížili k místům, kde podle plukovníka Wavesburyho před staletími docházelo k dávným pohanským rituálům. Bohužel od zříceniny římské stavby, jejíž siluetu zahlédla proti noční obloze, to k Ashcroft Manor bylo ještě pořádný kus cesty. Odhadovala, že dnešní hlídka, i když si ještě pospíší, bude trvat sotva dvě hodiny.

Když k nim z ničeho nic ozvěna donesla hluboké zvířecí zavrčení, vojín Jenkins slyšitelně zaskřípěl zuby. Jane se však nenechala znervóznět tak snadno. Přežila indickou džungli s lidožravými tygry, tady byla doma v Anglii, jen dva dny cesty od míst, kde vyrostla.

„Ča... čarodějnice. Pane... madam... matko boží! Podívejte!“ nedokázal ze sebe Jenkins dostat souvislou větu.

„Opatrně, vojíne,“ zarazila ho, když se třesoucí dlaní snažil natáhnout kohoutek muškety.

V jednom však měl pravdu. V mlze a tmě se nedaleko od nich pohyboval rozostřený temný obrys, který opravdu připomínal ženskou postavu.

„Je to jen nějaká žena, Jenkinsi,“ pokusila se uklidnit panikařícího vojáka. „Rychle, k zemi! Ať nás nevidí.“

Jane si dobře pamatovala plukovníkovy instrukce. Vidět, ale nebýt viděn. Jenkins se nechal přesvědčit, ale třást se nepřestal.

„Je na ní něco divného, pane. U všech svatejch, koukejte jak de divně.“

Jane se na postavu v širokých vlajících sukních zadívala a musela uznat, že

Jenkins má do jisté míry pravdu. Žena opravdu šla, jako by byla opilá... Nebo... Než stačila vojínovi odpovédět, znovu se ozvalo hluboké zavrčení, tentokrát blíže, odněkud zpoza římské stavby.

„Zatraceně,“ zaklela kapitánka. „Nevyšla si na procházku. Někdo ji pronásleduje. A mají psy! Nadběhneme jí!“

„Vy myslíte, pane, ...?“

„To byl rozkaz, vojíne!“

Už nečekala, jestli se Jenkins vydá za ní, ale pochybovala, že by byl ochotný zůstat sám. To už rozeznávala temné postavy. Napočítala tři muže a sotva znatelné podlouhlé siluety patřily nejspíše třem velkým psům, které každý z nich vedl na vodítku. Zrovna když se Jane rozběhla, pustili je a zvířata s temným vrčením vyrazila za uprchlicí.

Ani jeden ze psů nezaštěkal.

„Nestřílejte, dokud neřeknu,“ přikázala Jenkinsovi.

Přes jeho pověřčivost, věděla, že zkušený voják nakonec udělá, co se mu řekne.

„Tady, madam. Pomůžeme vám,“ oslovila prchající ženu polohlasem, když doběhla až těsně k nim.

Ta se na místě zastavila a ruka jí vystřelila k ústům otevřeným k bezhlesnému výkřiku. Pak se bezvládně zhroutila k zemi.

Jane neměla čas se jí zabývat, protože vrčící psi už byli skoro u ní. Tasila svůj štíhlý rapír a čekala. Ve tmě nepoznala rasu, ale zjevně šlo o velká zvířata nějakého bojového plemene, každý z nich byl možná těžší než ona. Uvědomovala si, že její štíhlá lehká čepel není vhodná pro boj s takovými tvory. Ale s pistolí si nevěřila už vůbec, navíc ji jako často předtím nechala v nočním stolku ve svém hospodském pokoji.

Na dlouhé úvahy ji však již nezbýval čas. Nejrychlejší pes si už všiml nového cíle a rovnou z běhu vyrazil do útoku. To Jane ještě více utvrdilo, že se nejedná o lovecká nebo hlídací zvířata, tahle byla vytrénovaná zabíjet. Kapitánka bleskově bodla, hned zase mečem ucukla a úkrokem uhnula. Ani se neotáčela, když za sebou uslyšela žuchnutí. Věděla, že zasáhla přesně místo, na které mířila. Ostří proniklo okem psovi přímo do mozku.

Další zavrčení se ozvalo těsně u ní, zuby v silných čelistech po ní chňaply. Stačila jim těsně uhnout, přišla jen o šos svého červeného kabátu. Další dvě zvířata zaútočila společně, ale vojín Jenkins se již stačil postavit po bok své velitelky. Jeho mušketa s nasazeným bodákem byla proti bojovým psům lepší

zbraní než lehký rapír. Jenkins jednoduše nadřilovaným pohybem nastavil bajonet proti hrudi zvířete, jako by čelil útočící kavalerii, a pes se na něj vlastní vahou nabodl.

Poslední pes zuřivě zatřepal cárem kabátu, ale než stačil znovu zopakovat útok, ozvalo se tiché zapískání a on ztuhl na místě. Třem psovodům nemohlo uniknout, že jejich zvířata narazila na jinou kořist. Jane si uvědomovala, že čelí přesile a brání nejen svůj život. Pro poctivý boj tu nebylo místo. Provedla rychlý výpad a zabila čekajícího psa stejně jako toho prvního. Protože tenhle se nehýbal, jen se ohlížel po svém pánovi, bylo to o hodně jednodušší.

„Jacku!“ vykřikl jeden z mužů zuřivě.

„Jménem krále, stůjte!“ pokusila se Jane muže zadržet.

Marně. Ani se nezdržovali s odpovědí a bez dalších řečí se všichni tři vrhli na oba červenokabátníky. Jeden se oháněl loveckým tesákem, druhý měl dřevorubeckou sekeru, ale ten třetí, nejvzdálenější, vytáhl od opasku pistoli. Jane sotva vnímala úder, jak se hlaveň Jenkinsovi muškety potkala s toporem sekery, protože zatímco odrážela výpad tesákem, z levého rukávu si nechala sklouznout do dlaně vrhací nůž a rychle jím hodila. Věděla, že to nebyl dobrý hod, ale přeci jen ji omlouvala tma a že se při něm musela věnovat šermu. Mířila muži s pistolí na hrdlo, ale zasáhla ho jen do levého ramene. Přesto to stačilo, aby vykřikl bolestí a na okamžik sklonil zbraň. Janein soupeř udělal chybu, že se otočil na svého druha a zaplatil za ni. Ostrý hrot okamžitě pronikl mezerou v jeho obraně a neomylně našel srdce. Jane rychle osvobodila svoji zbraň, udělala krok vpřed a švihla mečem. Pro jistotu uskočila stranou. Muž s pistolí sice stačil opět namířit svoji zbraň, ale ke stisknutí spouště se mu už nedostávalo sil. Život z něho proseknutým hrdlem vyprchal příliš rychle. Jane se ohlédla po Jenkinsovi, právě když voják od sebe mušketou odstrčil posledního psovoda a, zatímco ten se snažil znovu nabýt rovnováhu, vrazil mu bodák do břicha.

„Zatraceně,“ zašeptala kapitánka.

Ted' po boji, když adrenalin začínal vyprchávat, ji napadlo, že by bylo vhodné, kdyby některého z psovodů nechali na živu.

„Zjisti, jestli ještě dýchá, Jenkinsi,“ přikázala a ukázala na posledního padlého.

Sama si byla jistá, že její soupeři jsou po smrti. Raději se tedy sklonila k padlé ženě.

„Mrtvej, pane,“ utrousil Jenkins.

Jeho hlas zněl o moc klidněji než před bojem. Už neměl čas přemýšlet o nadpřirozených nebezpečích číhajících v nočním lese. Měl příliš práce, aby čelil

těm reálným.

„Hm,“ odtušila Jane nepřítomně.

Žena upadla na břicho do mechu, tak ji jemně otočila na záda. Dýchala, nezdálo se, že by utrpěla zranění. Možná pouze omdlela z leknutí. Když ji Jane otáčela, tiše vzlykla a probrala se.

„John? John Ferrel?“ vydechla, ale hned zase zavřela oči.

Kolem byla temná noc, ale Janein zrak již dávno tmě přivykl, proto ji také poznala. Naposledy jí viděla na její svatbě s panem Lelandem Hennessym, poprvé jako otrokyni v sídle pirátského emíra. Jmenovala se Anastasie Hennessyová.

„Paní Hennessyová?“ zkusila Jane opatrně, ale Anastasie neodpovídala.

Zdálo se, že znovu upadla do bezvědomí. Kapitánka se jemně dotkla jejího čela, aby jí shrnula rozcuchané vlasy z obličeje a nahmátla tak ukrytou bouli nad čelem. Paní Hennessyová musela před krátkým časem utrpět úder do hlavy, který sice příliš nekrvácel, ale jistě byl veden značnou silou. To mohlo vysvětlit nejen její vrávoravou chůzi, ale možná i bezvědomí.

„Musíme ji dostat do postele, vojíne,“ rozhodla. „Nevypadá to, že by tam došla sama.“

„Zpátky do Horshamu, pane?“ zeptal se Jenkins poněkud zmatený rychlým vývojem situace.

„Ano, je to blíž než k Ashcroftovi,“ opáčila Jane.

Navíc měla nejasný pocit, že by ji podplukovník Wavesbury nepochválil, kdyby přinesli mladou zraněnou ženu do Ashcroft Manor. Kolem vikomtovi rezidence se již točilo příliš mnoho otázek.

„Najdi nějaké klacky, Jenkinsi,“ pokračovala. „Uděláme z kabátů nosítka.“

Ten její byl stejně zničený.

„Co s těma mrtvolama, pane?“ zeptal se ještě voják.

„Necháme je tady, co jiného? Jen jim svleč kabáty. Nejsme hned u cesty, bude nějaký čas trvat, než je tu někdo objeví.“

Rozhodně nehodlala spěchat s ohlašováním celého incidentu místním autoritám. Doufala, že než se vše rozkřikne, bude si moci v klidu promluvit s Anastasií Hennessyovou, ale hlavně s plukovníkem Wavesburym.

~~~~

Mohlo být něco kolem půl jedné v noci, spánek se mi však stále vyhýbal. Nemohl jsem říct, že bych nebyl unavený, ale hlavou se mi honilo příliš mnoho

myšlenek. Elizabeth vedle mě poklidně dřímala a ze snu se spokojeně usmívala. Přistihl jsem se, že když na ni hledím, myslet na markýze De Beauvais, vikomta Ashcrofta, Casanovu a ostatní bylo obtížnější a obtížnější. Ani mě nenapadlo vracet se po našem milování zpět do mého pokoje. To postačí ráno, abych se převlékl, a když mě při tom někdo uvidí, tak ať. Ať si ta zdejší sebranka uvědomí, že někdo i po bezmála deseti letech manželství chce trávit noci se svou ženou!

Z mého zadumání mě náhle vytrhlo sotva slyšitelné zaklepaní na dveře. Spíše pouhé zaškrábání. Opatrně jsem co nejtíšeji vstal, přehodil přes sebe župan, odemkl – protože v cizím domě jsem dbal na opatrnost – a otevřel. Za dveřmi stál seržant Lindsay. Už otevíral ústa k pozdravu, když jsem si rychle položil ukazováček přes rty a ukázal za sebe.

Voják chápavě přikývl a sotva slyšitelně zašeptal: „Dopis od kapitána. Nebyl jste u sebe, pane, tak jsem myslel...“

„To jste myslel dobře, seržante,“ přerušil jsem ho. „Viděl vás někdo?“

„Nechtěl jsem, aby mě někdo viděl,“ řekl mladý poddůstojník, jako by to vysvětlovalo vše.

„Něco naléhavého?“ zeptal jsem se.

„Prý nic, co by nepočkalo do rána,“ odpověděl. „Kapitán si prý první hlídku vezme na starost sama.“

„Sám,“ opravil jsem ho s úsměvem. „I stěny tu mají uši... a oči,“ dodal jsem neurčitě. „Děkuji, seržante. Dobrou noc. Už běžte za svou ženou, jistě na vás čeká.“

Lindsay zasalutoval a než odešel, také mi tiše popřál dobrou noc. Znovu jsem zamkl a přemýšlivě se zadíval na složený list v mých rukou. Stejně jsem nemohl usnout, rozhodl jsem se tedy, že se čtením nebudu čekat až do rána. Nechtěl jsem rušit Elizabeth, odešel jsem proto s lístkem do šatny. Teprve tam jsem křesadlem zapálil svíčku a ve stoje opřený o zeď rozložil nezapečetěný dopis.

Seržant mluvil pravdu. Jane nepsala nic naléhavého. Ubezpečovala mne, že moje rozkazy budou splněny, ale také mě žádala, abych ji příležitostně v Horshamu navštívil. Zjevně pro mě měla nějaké novinky, které však nijak nespěchaly. Domníval jsem se, že zítra po lovu, který lord Ashcroft sliboval, bude možné náhodou zabloudit do vesnice. Čtení vzkazu mi zabralo nějaký čas. Aby měla jistotu, že si dopis nepřečte nikdo nepovolaný, napsala jej Jane irokézsky. Už na kontinentu se to stalo jejím zvykem. Oba jsme řeč ovládali od našeho pobytu mezi Mohawky a současně nebylo pravděpodobné, že by

v Evropě bylo mnoho lidí, kteří by takovému jazyku rozuměli. Indiánské nářečí však nebylo určené pro zápis, Jane psala slova foneticky, jak se domnívala, že by měla znít, proto čtení nebylo právě pohodlné. Občas jsem musel slovo šepem vyslovit nahlas, abych pochopil, co má znamenat.

Právě jsem dokončil čtení, znovu lístek složil, sfoukl svíčku a chystal se vrátit do ložnice, když se ozvalo tiché vrznutí. Vyhlédl jsem mezerou v přivřených dveřích a spatřil postavu, která právě vycházela z tajného vchodu ukrytého za velkým obrazem jarních luk a pasoucích se ovcí. V duchu jsem zaklel, že mě nenapadlo po nalezení skrytého průzoru podívat se i po dalších „vylepšeních“ Elizabetiny ložnice. Vetřelec držel v ruce svícen s vysokou hořící voskovicí, ale neměl jsem čas si ho prohlížet, protože jsem se rychle rozhlížel po nějaké zbrani. Můj meč stál opřený o židli daleko mimo můj dosah, ale zaujala mě stolička u stolku se zrcadlem. Už jsem si rozmyslel, jak jí popadnu hned, co vrazím dovnitř.

„*N'aie pas peur, mio caro.*“ Neboj se, moje drahá, zašeptal vetřelec.

Podle spojení francouzštiny a italštiny mě okamžitě napadlo, kdo je oním nezvaným hostem. Usoudil jsem, že Elizabeth nehrozí bezprostřední nebezpečí, proto jsem se rozhodl nespěchat a svůj postup si lépe promyslet. Byl jsem vlastně také zvědavý, co bude dál. Jistě ne každý den jsem měl příležitost sledovat největšího svůdníka Evropy tak říkajíc v akci.

Elizabeth se na posteli prudce posadila, plamen svíčky se odrazil v jejích očích. Byl jsem rád, že byla celkem chladná noc a ona má přikrývku až u krku, protože na sobě měla stále jen onu průhlednou noční košili od lady Ashcroft.

Má žena se dokázala vzpamatovat rychle. „*Signore Casanova*, co děláte v mé ložnici? Kde je...?“

Všiml jsem si, že vytáhla ruku, která jí mimochodem zmizela pod polštářem. Léta nebezpečných cest ji naučila opatrnosti, Casanova mohl za svůj kousek snadno zaplatit životem.

„Nemusíte se mě bát, *mio caro*,“ znovu ji ubezpečil.

„Zbláznil jste se? David...?“

Stačila se uklidnit a stejně jako on promluvila francouzsky. Casanova, jakkoliv byl jazykově zběhlý, anglicky neuměl.

„Váš manžel tu není,“ odpověděl.

Zjevně byl přesvědčený, že klidně spím ve vlastních komnatách. Ani se neobtěžoval o tom přesvědčit, nebo skryté průzory umožňovaly tajně nahlížet jen do dámských ložnic.

„Okamžitě odejděte, *signore*. Prosím, tohle je krajně nevhodné,“ požádala ho důrazně.

Stále se rozhlížela kolem, bylo jasné, že hledá mě.

„Vy nemusíte prosit, *mio caro*, vy jen rozkazujte. Jsem váš otrok od první chvíle, kdy jsem vás spatřil z okna.“

Tak z okna! pomyslel jsem si ironicky. Navzdory svým slovům si k ní přisedl na postel. Nepokusil se ji však obejmout, byl zkušený a věděl, že by ucukla.

„Tak dobře jsme si popovídali. Byl jsem unesen, že vaše inteligence si nijak nezadá s vaší krásou. Potkal jsem mnoho vzdělaných mužů, ale málokterý má takový přehled jako vy. Dospěl jsem však k názoru, že ani pro vás naše konverzace nebyla nepříjemná.“

„Byla jsem jen zdvořilá,“ opáčila. „To vám však nedává právo se tajně vplížit do mé ložnice.“

Smutně pohlédla na dveře na chodbu. Musela usoudit, že jsem z nějakého důvodu odešel, zatímco spala. Cítil jsem se jako lotr, ale byl jsem příliš zvědavý, proto jsem se rozhodl, že ji při tom zatím nechám.

„*Si, mio caro*, ale teď jsem tady,“ odpověděl sebevědomě.

O pár palců se k ní přisunul a ona si o pár palců od něj poposedla.

„Váš manžel je o tolik starší než vy, voják a jistě tvrdý muž. Dovolte mi ukázat vám, že jsou i jiní. Dovolte mi ukázat vám, co je to pravá láska. Přisahám, že nebudete litovat.“

Očima jsem našel jílec svého meče. Stačilo pár kroků, švih a hlava toho drzého Benátčana by se odkutálela i s tím jeho příliš okouzlejícím samolibým úsměvem. Zatím jsem se však přemohl. Ve skutečnosti jsem už necítil žárlivost, na věrnost své ženy bych byl ochoten vsadit život. Během našich cest i jindy měla nespočet příležitostí mě podvést a byl jsem skálopevně přesvědčený, že to nikdy neudělala. Měl jsem však vztek na toho drzého hejska a současně zčásti také na sebe, že jsem z pouhé zvědavosti nezasáhl už dávno.

Elizabeth si opovržlivě odfrkla a prudce se postavila: „Můj manžel je desetkrát takový muž jako vy! Myslíte si o sobě opravdu příliš, *signore Casanova!*“

Chvíli jsem si nebyl jistý, jestli o mě ve skutečnosti neví, ale nevypadalo to tak. Zaplavil mě pocit hrdosti. Elizabeth si zatím uvědomila, jak nedostatečně je oblečená, popadla přikrývku a strhla ji z postele. Protože na ní Casanova seděl, málem spadl na podlahu.

„Budete si muset najít jiný způsob, jak vyhrát sázku, *signore*,“ utrhla se na něj, zatímco se zahalila do přikrývky jako do pláště. „Ale i já vám dám své slovo.“

Markýz De Beauvais ji také nevyhraje. *Vous me comprenez, signore?*“

„Sázka?“ neudržel se Casanova. „Vy víte...?“

Má trpělivost byla u konce, už jsem ji nechal natrápit dost.

„Myslím, že stačilo to,“ řekl jsem a s vrznutím pantů vystoupil ze svého úkrytu.

V duchu jsem se proklel za svou francouzskou gramatiku. Casanova zareagoval bleskově, očividně v takové situaci nebyl poprvé. Odrazil se od lůžka a jako střela vyrazil ke stále otevřeným tajným dveřím. Já jim však stál blíž. Dlaní levé ruky jsem přirazil obraz zpátky na jeho místo, pravá pěst pak zasáhla Casanovovu bradu. Rozpřáhl jsem se k dalšímu úderu, ale bylo to zbytečné. Odlétl po zádech a už se nezvedl.

Nakonec tedy skončil v Elizabetině posteli, ale jistě jinak, než si představoval. Přistoupil jsem ke své ženě, abych ji objal, ale až příliš rychle se mi vymanila.

„Snad jsi ho nezabil... Kam jsi vůbec zmizel?“

„Pochybuji, myslím, že dýchá,“ odpověděl jsem, zčásti abych se vyhnul odpovědi na otázku.

Dům zůstával tichý, vypadalo to, že rychlá rvačka nepřitáhla ničí pozornost. Elizabeth zatím v připraveném umyvadle navlhčila kapesník a začala bezvědomému Casanovovi otírat tváře.

„Co to děláš, drahá?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Přeci tady nemůže zůstat,“ opáčila. „Musíme ho probrat.“

„Postarám se o to, drahá,“ řekl jsem s úsměvem. „Zatím se obleč.“

Elizabeth si opět uvědomila, co má na sobě, a že pokrývka leží na koberci. Natáhla se tedy pro svůj župan. Já zatím popadl bezvládného Casanovu a posadil ho na židli tak, aby hned nespádl. Pak jsem vzal umyvadlo a vychrstl na něj všechnu vodu.

„Davide!“ napomenula mě Elizabeth, ale slyšel jsem v jejím hlase potlačovaný smích.

Casanova zalapal po dechu, zakašlal, vyplivl něco vody a probral se.

„Popovídáme si, *signore*,“ oznámil jsem mu francouzsky, aby mi rozuměl.

Promnul si bradu, jako by zkoumal, jestli nemá zlomenou čelist.

„Jestli žádáte satisfakci, jsem vám k dispozici, *Monsieur le Comte*,“ odpověděl tak důstojně, jak jen ve svém promočeném stavu zvládl.

„Proč?“ zeptal jsem se. Postavil jsem se vedle Elizabeth a objal ji kolem ramen. „Čest mé ženy ani má nebyla dotčena. Vloupal jste se do její ložnice jako zloděj sprostý. Měl bych já nechat spráskat vás... Měl bych vás nechat

spráskat.“

Elizabeth se tiše zakuckala, jak potlačovala zasmání. K francouzštině jsem měl podobně přátelský vztah, jako k většině Francouzů a v posledním čase jsem málo cvičil. Casanova moudře zůstal raději zticha.

„O tajných průchodech v Ashcroft Manor víte od lorda Ashcrofta?“ zeptal jsem se po chvíli napjatého ticha. „Abych věděl, komu mám poděkovat za toto překvapení.“

„Od markýze De Beauvais, *Monsieur le Comte*,“ odpověděl Casanova bez zaváhání.

„To říkáte jen abyste obvinil svého soka, *signore*,“ obvinila ho Elizabeth.

„*Madonna Mia!* Přísahám vám na svou čest, mylady,“ rozohnil se. „Pili jsme po večeři. Pili jsme a on pil hodně.“

„Opil jste svého soupeře,“ konstatoval jsem.

„V lásce a válce je vše dovoleno,“ odcitoval s pokrčením ramen Johna Lylyho. „Mimoходом mi *Monseigneur De Beauvais* prozradil, co má v noci v úmyslu.“

„A vy jste ho předběhl,“ dodal jsem zbytečně. „Markýz se jistě dozvěděl o tajných průchodech od pána domu. Myslím, že nejprve jste si je důkladně prohlédli společně. Nejen je...“

Významně jsem pokynul k průzoru zakrytému hodinami.

„*Monsieur le Comte*, musím protestovat...!“ začal, ale hned zmlkl, když jsem se významně dotkl pěstí dlaně.

„Myslím, že byste měl odejít, *signore*,“ ozvala se Elizabeth. „V našem rozhovoru můžeme pokračovat jindy, až to bude oběma stranám pohodlnější.“

Casanova na mě tázavě pohlédl.

„Dáma vás propouští,“ řekl jsem a pokynul k pohyblivému obrazu.

Casanova se postavil, a i když z něj stále kapala voda, dokázal se důstojně uklonit. „*Madame la Comtesse, Monsieur le Comte*, přeji dobrou noc. Omlouvám se, mrzí mě, co se stalo, ale dopustil bych se bohapusté lži, kdybych řekl, že lituji svého činu. Neodpustil bych si do konce života, kdybych se alespoň nepokusil.“

Ještě jednou se uklonil, čehož využil, aby sebral ze země spadlou paruku, a pak zvolna tajným průchodem opustil ložnici. Neubráníl jsem se zasmání.

„Ty jsi byl po celou dobu tam, všechno slyšel a mohl kdykoliv zasáhnout, Davide?“ obrátila se na mě Elizabeth vyčítavě.

„Ehm, Lindsay přinesl dopis od kapitána a nechtěl jsem tě rušit, drahá,“ vysvětloval jsem vyhýbavě.

„To musela napsat hotovou epopej, že jsi ho četl tak dlouho!“ opovržlivě si odfrkla.

„Raději pojd'me spát,“ navrhl jsem nejistě, naštěstí už nic nenamítala.

Než jsem se k ní však připojil, dotlačil jsem těžký toaletní stolek se zrcadlem před obraz ukrývající tajné dveře. S takovou nakonec přestavím lordu Ashcroftovi celý dům, pomyslel jsem si trpce, ale nemohl jsem říct, že by mi to vadilo.

~

Druhý den ráno se celá naše společnost sešla v jezdeckém oblečení u stáji, kde na nás čekali osedlaní koně. Markýz De Beauvais byl nepřírozně bledý, Casanova maskoval modřinu velkou vrstvou pudru, a také další nepůsobili dojmem, že by si vzali k srdci slova našeho hostitele a v noci si dostatečně odpočinuli. Markýzův sekretář LaRue se nedostavil vůbec. Mladý Tracy Murray se tvářil rozmrzele, jeho souputník Francis Weston zíval na celé kolo a Georgianna Westonová co chvíli přivírala oči a byla nezvykle tichá. Jejich výrazy, když některý z náhončích zatroubil na roh, byly více než výmluvné. Náš hostitel s chotí se sice usmívali na všechny kolem, ale nejspíše jen s z povinnosti. Vlastně jen slečna Eliza van der Els vypadala svěží jako letní ráno, do kterého jsme se probudili. Nešetřila úsměvy na všechny strany a ve svém vínovém jezdeckém kostýmu byla elegance sama. Také Elizabeth byla půvabná jako vždy, svůj vlastní vzhled jsem po letném ranním pohledu do zrcadla raději nehodnotil.

Bylo naprosto jasné, že nikomu se vlastně na hon nechce, ale nikdo se nechtěl nechat zahanbit nějakými výmluvami. Zvláště když nám štěkot prozradil, že lovci již přivádějí psy.

„Dámy a pánové, prosím, do sedel,“ požádal nás lord Ashcroft. „Liška už čeká. Proti takové společnosti nemá nejmenší naději.“

~

Ukázalo se, že liška měla více než dobrou naději. Psi a také někteří náhončí na mě působili skoro stejně unaveně jako většina hostů. Když slečna Westonová přehlédla větev a ta ji smetla ze sedla, lov byl předčasně ukončen a zrzavá šelma mohla slavit, že se dožije dalšího dne. Vrátil jsem pistoli do sedlového pouzdra a zastavil koně. Chtěl jsem lišku raději zastřelit, abych ji ušetřil roztrhání loveckými psy, ale teď už to nebylo nutné.

Georgianna nebyla nijak zraněná, podezíral jsem ji, že spadla úmyslně, aby ji mohl Tracy zachránit, ale pro všechny to byl vítaný důvod pro přerušení honu. Také mi to nevadilo. Lord Ashcroft měl dobré koně, vcelku jsem si rychlou jízdu po okolí užíval a Elizabeth také, ale nepotřebovali jsme kvůli tomu nic štvát.

„Mohl jste lišku zastřelit již před čtvrt hodinou. Nemám pravdu, mylorde?“ ozval se vedle mne melodický hlas slečny van der Els.

Výrazný parfém s vůní hyacintů upozornil na její přítomnost ještě dříve, než se vedle mě objevila. Anglicky mluvila výborně, se sotva znatelným přízvukem. Zastavila koně po mém druhém boku, než stála Elizabeth a také zůstala v sedle. K spadlé Georgianně se sklánělo už dost lidí.

„K čemu by to bylo?“ odpověděl jsem na otázku otázkou.

Její postřeh byl správný.

„Proč jste tady, mylorde?“ zeptala se mě náhle.

„Prosím, madam?“ předstíral jsem, že nerozumím.

„Vy tu nejste kvůli zábavě,“ pokračovala. „Proč tedy?“

Elizabeth pobídla koně o dva kroky vpřed, aby se mohla také zapojit do rozhovoru: „Co vás vede k takovému závěru, madam?“

Tracy Murray zatím zvedl slečnu Westonovou do náruče, a odnášel ji směrem k několika náhončím, kteří zatím přichystali provizorní nosítka. Dívka působila naprosto v pořádku, když se s blaženým výrazem tiskla ke svému zachránci. Jeho otec zatím formálně oznámil konec honu a pozval nás k obědu, který se měl podávat až kolem druhé hodiny. Protože hon začal brzy, zbývala spousta času.

Elisa van der Els neodpověděla hned, nejprve se jen znovu pousmála. Byl to ho hezký úsměv, asi to ani nijak jinak neuměla, ale bylo v něm cosi chladného a hrozivého.

„Nejste lidé, jenž obvykle vyhledávají soirée, která lord Ashcroft pořádá. Nejspíš ani netušíte, co se tu doopravdy děje,“ prohlásila tajemně. „Měli byste co nejrychleji odjet.“

Než jsem se já nebo Elizabeth stačili ještě na něco zeptat, pobídla patami koně a cvalem se rozjela nazpět. Vyměnili jsme si tázavé pohledy, ale pak jsem jen ukázal opačným směrem.

„Támhle je vidět věž kostela v Horshamu, jsme blízko,“ řekl jsem. „Kapitán se mnou chtěl mluvit.“

Elizabeth přikývla. „Pojedu s tebou, jestli to nevádí. Nemyslím, že bych tu byla potřeba.“

Nenápadně pokynula ke zbytku společnosti, který se stále točil hlavně kolem

slečny Westonové, o tu však bylo více než dobře postaráno. Markýz De Beauvais se již očividně stačil vzpamatovat z kocoviny a občas se nenápadně ohlížel po Elizabeth. Jí jsem věřil až za hrob, ale nevěděl jsem, co mu Casanova řekl. Nechtěl jsem mu dát příležitost, aby udělal něco, co by mě přinutilo navzdory pokynům ministerského předsedy ho zabít sám.

„Ovšem že ne,“ odpověděl jsem. „Uvítám společnost.“

~

Snad lord Ashcroft očekával, že se jeho hosté po ne právě úspěšném honu na lišku vrátí zpět do jeho domu, ale nepovažoval jsem za nutné se mu hlásit. Nikdo ze služebnictva ani náhončích se nás neodvážil oslovit, na druhou stranu jsem si byl jistý, že náš odjezd nezůstal nepovšimnut.

Byli jsme blízko Horshamu, proto netrvalo dlouho a zastavili jsme koně před hostincem s těžko zapomenutelným jménem U Žáby a noční košile. Pomohl jsem Elizabeth sesednout přímo pod vývěsním štítem zobrazujícím křeslo s přehozeným zmíněným oděvem, na kterém seděla jasně zelená žába. Jistě se k tomu vázal nějaký zajímavý příběh.

Lokál byl poloprázdný, na místní bylo ještě brzy, ale posedávalo tu několik mých vojáků. Jak mě spatřili, všichni se okamžitě postavili, aby mohli zasalutovat.

„Kapitán?“ zeptal jsem se desátníka Cadwalladera.

„Nahore, pane. První dveře vlevo,“ naznačil Velšan zvednutým palcem. „Je u té dámy. Teď za nima šel místní fráter.“

Cadwalladerovo sdělení vyvolalo mnoho otázek, ale s jejich zodpovězením jsem se rozhodl počkat na Jane. Společně s Elizabeth jsme vyšli do prvního patra a jako první jsem vstoupil do zmíněného pokoje.

Nějaký hubený černě oděný muž se právě skláněl ke komusi na lůžku a v ruce držel něco lesklého. Jane Ferrelová seděla v uniformě, a dokonce i klobouku na židli u zdi a zdálo se mi, že podřimuje.

„Co to děláte?“ zeptal jsem hlasitě.

Muž si teprve teď uvědomil naši přítomnost, prudce se narovnal a otočil se. V ruce držel jakousi lahvičku. Kolem krku měl bílý kolárek, byl to tedy onen kněz, kterého zmínil desátník Cadwallader. Zepředu jsem si mohl prohlédnout i jeho vychrtlý obličej lemovaný řídkými šedivými vlasy a pichlavé bledé oči, kterými si nás zlobně prohlížel. Kromě kolárku byl celý v černém, dlouhý kabát na něm doslova visel. Už jsem viděl na poli strašáky, kteří vypadali o mnoho

elegantněji.

Jane při zvuku mého hlasu vyskočila na nohy, ruka ji sjela k jílcí meče.

„Jsem reverend Bothwell, rušíte mě při konání božího díla,“ prohlásil oživlý strašák důležitě. „Co to...?“

Nečekal, že mu Elizabeth vytrhne lahvičku z ruky.

„Pane? O... omlouvám se...,“ zakoktala se Jane. „Musela jsem usnout. Ten člověk trval na tom, že se pomodlí nad nemocnou.“

„Ihned mi to vraťte, ženo!“ rozohnil se Bothwell. „Nemáte žádné právo rušit boží dílo.“

„Tak dost!“ prohlásil jsem a postavil se mezi něho a Elizabeth, když už se zdálo, že se na ni začne sápat. „Co se tady zatraceně děje?“

„Nerouhejte se v přítomnosti božího služebníka!“ napomenul mě reverend, jako bych byl nějaký školák.

Elizabeth ho zatím obešla a přistoupila k ženě na lůžku. Viděl jsem překvapení na jejím obličejí. Kvůli Bothwellovi zůstala zticha, ale kývnutím mi naznačila, že ji zná. Když jsem se podíval, zjistil jsem, že nám lord Ashcroft asi neřekl celou pravdu. Anastasie Hennessyová neodjela nebo alespoň ne daleko. Dýchala, ale v žádném případě nevypadala dobře. Oči měla zavřené, rusé vlasy spleené potem a obličej rudý od horečky.

Elizabeth zatím zkoumala skleničku, kterou vzala reverendu Bothwellovi. Čichala k ní a zkoumala konzistenci rudohnědé tekutiny uvnitř.

„Laudanum,“ oznámila jednoduše.

„Co pouhá žena může vědět?“ zasyčel reverend.

„Jsem hrabě Wavesbury a mou manželku budete oslovovat, jak se patří. Je vám to jasné, reverende?“ prohlásil jsem už netrpělivě.

„Jsem boží člověk, nebudu...“ začal, ale popadl jsem ho za rameno a obrátil k sobě.

„Je vám to jasné?“

„Vztáhl byste ruku na sluhu božího?“ namítl, ale už ne tak ohnivě.

Nevydržel můj pohled, a nakonec sklopil oči.

„Taková dávka by ženu v jejím stavu nejspíše zabila,“ konstatovala Elizabeth věcně.

Z války měla s používáním opiátů v lazaretech řadu zkušeností.

„Chtěl jsem jen ulevit tomu dítěti v jeho utrpení,“ namítl Bothwell.

„Říkal jste, že se jen pomodlíte,“ ozvala se Jane. „Omlouvám se, pane. Mluvil tak monotónně a nudně...“

„Rouháš se, synu!“

Kdyby Bothwell jen věděl, jak moc.

„Neměl by léky pomáhat spíše lékař než kněz?“ namítla Elizabeth.

Reverend ji zpražil pohledem, ale už si nedovolil být neuctivý. „Žádný tu nebyl, mylady. Pomocí trpícím v této farnosti pověřil Všemohoucí mě.“

„Všemohoucí vám také sdělil, že v hostinci je trpící žena?“ zeptala se Jane, která se už stačila vzpamatovat.

„Ano. Ústy svých věrných,“ odtušil Bothwell.

Chtěl jsem se Jane na leccos zeptat, ale ne před podezřelým knězem.

„Myslím, že byste měl jít, reverende,“ oznámil jsem mu.

„Odvážíte se vyhnat služebníka božího, mylorde?“ znovu se naježil Bothwell.

„Ven!“ přikázal jsem už netrpělivě a ukázal na dveře.

Reverend zalupal po dechu, okamžik zůstal zírat na mou napřaženou ruku, ale nakonec s teatrálně vysoko zdvihnutou bradou bez pozdravu opustil pokoj.

„Neměli bychom ho sledovat?“ navrhl Elizabeth, která si již stačila sednou k ležící Anastasii Hennessyové. „Nebo raději zatknout. Možná chtěl chudáka Anastasii zabít.“

„Bude trvat na tom, že jí chtěl jen pomoci, drahá,“ odpověděl jsem. „Myslím, že někdo takový se jen tak neschová, snadno ho najdeme.“

A nyní vy, kapitáne. Máte co vysvětlovat.“

Zatímco Elizabeth prohlížela Anastasii, Jane nám rychle převyprávěla své noční dobrodružství.

„Domníváte se, že se opravdu jednalo o lidi lorda Ashcrofta?“ zeptal jsem se, když se dostala až k tomu, jak společně odnesli bezvědomou paní Hennessyovou k Žábě a noční košili.

„Měli na šatech jeho znak,“ přikývla přesvědčeně. „Myslím, že to byli jeho lesníci.“

Na důkaz ukázala zakrvácený lovecký kabát, ze kterého vyrobili provizorní nosítka. Byl tmavě zelený a opravdu měl na prsou zlatou nití stylizovanou volavku a latinský nápis *Bis vivit qui bene vivit* – Kdo žije dobře, žije dvakrát. Byl zjednodušený, ale bez pochyby to byl erb Ashcroftů.

Anastasia náhle vzlykla a já se na ni s nadějí podíval. Měla otevřené oči, zírala na Elizabeth, ale nezdálo se, že by ji poznávala.

„Lelande? Prosím... Je mi zima,“ zašeptala.

„Má vysokou horečku, teď nám nic neřekne,“ oznámila Elizabeth, zatímco jí otírala navlhčeným kapesníkem zpocené čelo. „Potřebuje lékaře. Opravdového“

lékaře. Nevidím žádné zranění kromě té boule, musela být nemocná už předtím.“

„Žádný doktor tu není, mylady,“ řekla Jane smutně. „Ptala jsem se. Buď v Horshamu žádného nemají, nebo ho před námi zapírají.“

„Ptala jste se po lékaři a místo něho se objevil ten povedený reverend,“ poznamenal jsem.

„Musíme pro ni přeci něco udělat,“ trvala Elizabeth na svém.

Smutně jsem se podíval na ženu, která mi vždy tak srdceryvně děkovala za svoji záchranu z pirátského zajetí.

„Můžeme ji poslat domů,“ napadlo mě. „Hennessy má přeci dům na půl cesty do Londýna, není to daleko. Manžel se o ni jistě postará. Pokud se ji reverend Bothwell opravdu pokusil zavraždit, hrozí jí tady další nebezpečí. Myslíš, že by zvládla cestu, drahá?“

Anastasie znovu vzlykla a řekla cosi nesrozumitelného.

„Když zůstane tady, zemře určitě,“ odvětila Elizabeth. „Snad naším kočárem... Když pojedete opatrně. Ale lord Ashcroft přeci říkal, že odjeli spolu. Myslíš, že bude Leland Hennessy doma?“

„I když ne, postarají se tam o ni a my ho zatím můžeme hledat,“ odpověděl jsem.

„Nemůžeme ji však poslat samotnou,“ namítla. „Pokud ty zůstáváš v Ashcroft Manor, pak já nemohu odjet.“

„Neměli bychom ji nejprve vyslechnout?“ navrhla Jane nezvykle nesměle.

„Blouzní. Teď nám neřekne nic,“ odvětila Elizabeth, pak smutně dodala: „Pokud ještě vůbec někdy.“

„Vrátíme se,“ rozhodl jsem. „Pošlu kočár a...“

„A Jessiku,“ dodala má žena. „Obejdu se bez ní, Anastasie ji potřebuje více.“

Pokýval jsem hlavou a pokračoval: „A vy pojedete také, kapitáne.“

„Ale, pane, potřebujete, ...“

„Potřebuji vás, abyste dohlédla na paní Hennessyovou,“ nenechal jsem ji domluvit, „byla u ní, kdyby v horečce řekla něco důležitého. Může na tom záviset život jejího manžela, pokud byli spolu.“

„Ano, pane,“ souhlasila poněkud neochotně.

Už jsme byli na odchodu, když jsem si ještě na něco vzpomněl. Z kapsy svého červeného kabátu jsem vytáhl Janein lístek.

„Když jste psala tohle, o paní Hennessyové jste přeci ještě nemohla vědět, kapitáne. O čem jste se mnou chtěla mluvit.“

„Omlouvám se, zapomněla jsem.“

Mávl jsem rukou, byla celou noc na nohou, měla na to právo. Ale zcela přirozeně měnit během řeči rody nezapomínala ani teď.

„Místní se chovají podivně,“ pokračovala. „Jako by snad ani nechtěli naše peníze. O ubytování jsme museli skoro prosit, a to je hostinec prázdný. Možná je to jen můj pocit, ale je tu podivně dusno.“

Za léta společných cest a bojů jsem se naučil věřit instinktům Jane Ferrelové...

„Vesničané se často bojí červených uniforem,“ pokrčil jsem přesto rameny. „Už jsme to zažili.“

Jane zakroutila hlavou. „Tady je to jiné. Pokoušela jsem se promluvit si s hostinským, s pokojskými... Myslím, že se opravdu bojí. Ale ne nás.“

~

Janeina slova se mi připomenula jen pár minut na to, když jsme s Elizabeth přes poloprázdný lokál opouštěli hostinec U Žáby a noční košile. Otevřel jsem jí dveře, ale než stačila vyjít, dovnitř doslova vpadla nějaká žena. Šedivé neupravené vlasy jí vlály kolem vráscitého obličeje, když přede mnou padla na kolena a upřela na mě do široka vyřeštěné oči, ve kterých se zračilo hluboké šílenství.

„Pomozte... Pomozte, prosím. Vydali mou Katie Satanovi!“ vykřikla vysokým zoufalým hlasem a chytila mne za rukáv. „Zachraňte její duši! Pro smilování boží, pomozte!“

Hostinský, který neměl mnoho na práci, si zatím všiml našich obtíží a vydal se k nám.

„Zmizni vodsad’, babo bláznivá, a přestaň votravovat panstvo svym skřehotáním! Řek sem, hybaj!“

Cestou vzal do ruky koště, a když stará žena neplnila jeho příkaz dost rychle, rozpráhl se k úderu.

„To snad není nutné,“ postavil jsem se mu do cesty moc dobře si vědom Elizabetina vyčítavého pohledu.

Hostinský se přeci jen zastavil, ale stařena za mnou se překvapivě rychle postavila na nohy a vzápětí vyběhla ze dveří, jako by ji honili všichni čerti.

„Vojíne Jenkinsi, Railey, přiveďte ji zpátky. Chci s ní mluvit,“ houkl jsem na dva červenokabátníky lelující v lokálu.

Oba bez dlouhého otálení vyběhli za ženou.

„Je to jenom stará bláznivá vdova Millerová,“ mávl hostinský rukou. „Nemá to v hlavě v pořádku. Furt jenom běhá po lesích a votravuje lidi svejma

báchorkama, ale je stará a je nám jí líto. Vobčas jí někdo hodí nějaký zbytky.

„Kdo je ta Katie, o které mluvila?“ zeptala se Elizabeth.

Hostinský na ni vrhl překvapený, možná i vyčítavý pohled, a pak se podíval na mne, jako by žádal o souhlas. Z mého výrazu muselo být jasné, co bude následovat, když mé žene hned neodpoví.

„Ehm... Katie Millerová je její vnučka, mylady,“ vysvětloval hostinský neochotně. „Ale nežijou spolu. Bábu její syn vyhnal z baráku, dyž začala moc bláznit.“

„A Katie?“ nenechala se Elizabeth tak snadno odbýt, když se zdálo, že hostinský už nechce dál mluvit.

„Je pryč. Její fotr ji poslal do města do služby,“ odpověděl pomalu. „Holka měla štěstí, ta rodina pomalu nemá co do huby. Mylady promine.“

Nechápal jsem, proč s takovou banální informací dělá drahoty. Skoro jako by se bál mluvit, jak poznamenala Jane Ferrellová.

„Nebyla by první mladá holka, která by vodsad' zdrhla za lepším, ale ta její bába si vzala do hlavy, že se jí něco stalo,“ dodal.

Nikdo se ho na nic neptal. Zdálo se, že se obává, že mě jeho odpověď neuspokojila, proto mi chtěl dát další informace. Mimoděk tak prozradil více, než chtěl.

„Takže v okolí zmizely i další dívky?“ zeptal jsem se.

Hostinský se opět odmlčel, došlo mu, že řekl zbytečně mnoho.

„Jako všude jinde,“ odpověděl opatrně. „Prostě vodešly, dyž si myslely, že jinde to bude lepší.“

„A kolik dívek takto... odešlo za lepším?“ nedala mu ani Elizabeth pokoj.

„Tři nebo čtyry, možná pět,“ mávnul hostinský rukou. „Mylady nemůže vědět, jak jen umí bejt někdy na venkově život pro mladou holku tvrdej.“

„Jak je to dlouho, co podle vás odešly?“ přešel jsem jeho poznámky.

„Co? Asi za tak...za poslední půl rok, možná míň,“ řekl zmateně. „Ale dyť říkám, není na tom nic divnýho. Jinak by se Jeho lordstvo postaralo.“

Opět zamrkal, a pak pevně sevřel rty, jako by mu znovu uklouzlo něco, co nechtěl prozradit. Než jsme se stačili ještě na něco zeptat, vrátili se oba vojáci.

„Je nám líto, pane,“ řekl Jenkins omluvně. „Ta ženská se tu vyzná. Zmizela nám mezi barákama.“

„Ta už bude někde v lese,“ přidal se hostinský. „Nikdo ji nenajde, dyž nebude sama chtít.“

Přikývl jsem a gestem propustil oba vojáky. Bylo zbytečné se déle zdržovat,

hostinský nasadil zarputilý výraz, zjevně už nám nehodlal nic říct. Pokynul jsem tedy vojákům na pozdrav a společně s Elizabeth jsme opustili hostinec.

„Ten hostinský se bál mluvit,“ konstatovala má žena, zatímco jsme kráčeli ke koním.

„Možná kvůli Anastasii Hennessyové,“ poznamenal jsem. „Musí tušit, že někoho ukrýváme pod jeho střechou.“

„Jeho?“ napadlo ji. „Žába a noční košile mu patří?“

„Máš jako vždy pravdu, drahá,“ usmál jsem se. „Pochybuji, že je hostinec jeho. Je to jen nájemce. Možná má strach o své živobytí. Podnik jako většina všeho v okolí patří vikomtovi Ashcroftovi.“

~

Do Ashcroft Manor jsme se vrátili co nejrychleji znovu cestou vedoucí kolem římských zřícenin. Brána byla dokořán, nikdo nás nevítal.

„Najdu Lindsaye a řeknu mu ať připraví kočár,“ řekl jsem Elizabeth. „Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe.“

„Já oznámím Jessice, že musí odjet,“ přikývla a pousmála se. „Asi nebude ráda, myslím, že jí jediné se tady zatím líbí.“

Pomohl jsem jí sesednout, pak jsem uchopil oba koně za uzdy. Jedna ze služebných ji očekávala a nyní se jí ujala, aby ji doprovodila do jejích pokojů, proto jsem se bez obav vydal ke stájím. V jedné z budov nedaleko stál také náš kočár, doufal jsem, že poblíž zastihnu i Lindsaye nebo McAutieho. U stáje jsem předal oba koně jednomu ze štolbů.

„Není tu některý z mých lidí?“ zeptal jsem se ho a dotkl se rukávu své uniformy. „Měli by podobný stejnokroj.“

„Neviděl jsem je od rána, mylord,“ odpověděl štolba s úklonou. „Mohu je nechat vyhledat, pokud si to Vaše lordstvo přeje.“

„Lordstvo si přeje,“ přikývl jsem pobaveně. Nebyl jsem na takovou formálnost u svých podřízených zvyklý. „Bude u svého kočáru.“

Štolba se znovu uklonil. Pak se vydal s oběma koňmi do stáje a já zamyšleně na opačnou stranu k budově, kde stály schované před případným deštěm kočáry hostů vikomta Ashcrofta. Vešel jsem dovnitř k našemu vozu, kde jsem hodlal počkat, než se objeví některý z mých poddůstojníků.

Až v posledním okamžiku mě varovalo zavržení kožené boty, takže úder obuškem vedený na moji hlavu zasáhl jen mé pravé rameno. I tak stačil, aby mi celá ruka ztuhla a poklesl jsem na jedno koleno. Pokusil jsem se otočit, ale

kopanec do zad mě poslal na udusanou zem. Další do žeber mi vyrazil dech. Pokusil jsem se nadzvednout a sáhnout po meči, ale neměl jsem šanci. Noha v bílé punčoše a černém střevíci s lesklou přezkou mi podrazila ruce. Útočníci, kteří se ke mně díky mé nepozornosti dokázali tak nenápadně přikrást, byli alespoň tři. Zůstal jsem na okamžik bezvládně ležet na břiše.

„Co s ním máme udělat?“ zeptal se nade mnou mužský hlas.

„Měl poslechnout a odjet. Nechci ho už potkat, je to jasné?“ ozvala se chladná odpověď.

Zalupal jsem po dechu a ucítil výraznou vůni hyacintů. Pak se ozvaly kroky následované vrzáním pantů zavíraných vrat. Pochopil jsem, že mi jde o život a znovu proklel svoji neopatrnost.

Někdo mě zřejmě jen pro jistotu znovu nakopl a potom ještě jednou. Pak měj jeden z útočníků uchopil zezadu za ruce a zvedl na nohy. Uviděl jsem tři muže, takže byli ve skutečnosti čtyři. Ti přede mnou měli stejné kvalitní lahвовě zelené kabátce, žlutozelené vesty a bílé paruky. Vypadali jako sluhové, ale nikoliv v barvách lorda Ashcrofta. Každý z hostů si však přivedl také vlastní personál. V rukou drželi dřevěné obušky, jeden z nich se jím rozpráhl, aby mě znovu udeřil.

Rána však nikdy nedopadla, elegantní vycházková hůl dopadla muži na zápěstí. Vyjekl a obušek pustil. Útočníci byli příliš zaujatí mým výpraskem a dopustili se stejné chyby jako já před okamžikem.

„Čtyři na jednoho? *Est-ce juste, signori?*“

Francouzština prokládaná italštinou pronesená hlasem jako samet mě nenechala na pochybách, kdo je můj zachránce. Druhý chlap se otočil, jen aby inkasoval úder holí do obličeje. Využil jsem zaváhání toho, co mě držel, vytrhl se mu a vrazil mu levý loket do břicha. Hekl a pustil mě úplně. Žebra mě bolela jako čert, pravačkou jsem nedokázal pohnout a sotva stál na nohou, ale dokázal jsem se potočit a praštit chlapa levou pěstí do brady. Zavrával a dostal další levý hák. Upadl, udeřil se o bok mého kočáru a už nevstal. Prudce jsem oddechoval a musel jsem se chytit loukotě kola, abych ho nenásledoval na zem.

Když jsem se s námahou znovu otočil, uviděl jsem, že můj zachránce má situaci pod kontrolou. Casanova ve svém stříbřitě bílém kabátci bez jediné skvrnky čelil dvěma mužům, ten poslední mu ležel u nohou. Svoji elegantní ebenovou vycházkovou hůl se slonovinovou rukojetí držel jako by šlo o meč. Když se ho jeden z útočníků pokusil udeřit, snadno obušek vykryl, a ještě chlapovi natrhl ret. Ten druhý se pokusil využít zdánlivé příležitosti, ale dubové

dřevo se jen potkalo s ebenem a jemu náhle tekla krev z rozbitého čela. Casanova byl skvělý šermíř, musel být, vzhledem ke svému způsobu života. Rozhodl jsem se, že pokud by mě znovu urazil, zvolím si pistole.

Opřel jsem se zády o vůz a levičkou nešikovně vytáhl meč. Sotva jsem ho dokázal udržet, ale stačilo to, aby naši protivníci pochopili, že prohráli. Ten, kterého jsem srazil se nejistě postavil, ale jen aby se dal na útěk. Ti zbylí ho rychle následovali, pomáhali při tom svému druhovi, který byl jen sotva schopen chůze. Vyběhli ven otevřenými vedlejšími dvířky, kterými předtím musel Casanova nenápadně vstoupit dovnitř. On je nepronásledoval, já k tomu neměl sílu.

„Jste v pořádku, mylorde?“ zeptal se mě starostlivě, když ke mně přistoupil blíže.

Chtěl jsem odpovědět něco peprného, ale právě mi nejspíše zachránil život.

„Nevím,“ odpověděl jsem popravdě francouzsky, aby mi rozuměl. „Co proto mi dali. Mám naražená... naražená...“

„Côtes? Žebra?“ napověděl mi.

„Ano,“ namáhavě jsem odpověděl. „Zlomená možná... Elizabeth mě prohlédnout musí.“

„Si, mylorde,“ lehce se usmál Casanova. „Věřím, že dotek vaší krásné paní jistě vyléčí každé zranění.“

Znovu jsem si musel připomenout, že mě právě zachránil.

„Dokážete jít, mylorde?“ zeptal se.

„Myslím... myslím, že ano,“ odpověděl jsem. „Musím...“

„Pojďte. Opřete se o mě. Pomohu vám.“

Neochotně jsem se ho chytil a zkusmo udělal pár kroků. Bolelo to, bolelo to hodně, ale pohybovat se zvolna kupředu jsem zvládl.

~

„*Merci beaucoup, signore Casanova*, jsem vám neskonale vděčen za pomoc, ale nerad bych vás zdržoval déle.“

Ležel jsem na lůžku ve své ložnici jen v košili a Elizabeth se tak, jak ji to kdysi naučil doktor Hunter, svými jemnými prsty ubezpečovala, že má žebra přežila výprask bez úhony. Tedy bez trvalejší úhony. Pekelně mě bolela, doufal jsem, že platí pořekadlo, že naražené bolí víc než zlomené. Seržanty McAutieho a Lindsaye jsme s Casanovou potkali ještě na cestě zahradou k domu. Řekl jsem jim jen, aby připravili kočár, podrobnosti jsem nechtěl před svým zachráncem

rozebírat. A to ani teď, když se nám podařilo dostat se do mých komnat, aniž bychom vzbudili větší rozruch.

„*Si*, mylorde, jak si přejete,“ přikývl Casanova. „Omluvím vás tedy alespoň u oběda.“

„Ne!“ zastavil jsem ho. „Zbývá ještě hodina. Budu tam!“

„Davide!“ napomenula mě Elizabeth.

„Až moc se mě chtěla zbavit...“ zamumlal jsem sotva slyšitelně, ale má žena slyšela dobře.

„Ona?“

„Ona?“ zopakoval Casanova francouzsky.

„Ještě jednou děkuji, *signore*,“ zopakoval jsem. „Jsem vám vděčný za své zdraví, možná za svůj život. Musím se však přichystat.“

Casanova pochopil, poklonil se nejprve mě, pak o něco hlouběji Elizabeth a konečně odešel.

„Ona?“ zeptali se oba seržanti i Elizabeth takřka současně.

Opatrně jsem se obrátil na bok a začal mluvit. Zbývalo jen málo času, abych všechno vysvětlil a aby se seržant Lindsay i se svou manželkou vypravili na cestu. A také abych se vzpamatoval natolik, abych byl schopen sám sejít do jídelny.

~

Zatnul jsem zuby, abych nesykl bolestí, když jsem přidržel za opěradlo židli, aby se dáma mohla posadit.

„Prosím, madam.“

Elize van der Els jen nepatrně šublo v tváři, když mě viděla společně s Elizabeth scházet po schodišti. Nyní jí již na rtech pohrával opět onen elegantní lehce koketní úsměv, jako téměř vždy. Převlékla se z jezdeckého obleku, ale stále voněla po hyacintech.

„Děkuji, mylorde,“ řekla, pak dodala šepem tak hlasitým, že se možná donesl až ke kuchařce v kuchyni. „Aby vaše krásná paní ještě nezačala žárlit, že se mi tolik věnujete.“

„Má paní ví, že mám raději jemnější zacházení, než se mi dostalo od vás, madam van der Els,“ odpověděl jsem tak, aby mě slyšela jen ona.

Neodpověděla, udržela klidný výraz, ale ani nic nenamítla. Mé podezření, již tak silné, se změnilo v jistotu. Pomalu, důstojně, a protože jsem to rychleji nezvládl, jsem se vrátil k Elizabeth, právě když lord Ashcroft si cinknutím lžičky

o broušenou číši vyžádal naši pozornost.

„Dámy a pánové, po obědě si vás dovoluji pozvat na krátkou procházku ke zbytkům nedaleké římské svatyně, kde na nás bude čekat občerstvení. Dějiny naší země v pohanských dobách jsou mou velkou vášní a také vášní mého syna. Jistě zjistíte, že návštěva míst, kde naši předkové uctívali svá božstva dokáží být velmi... stimulující. Dovolil jsem si pro vás připravit malé překvapení.

Večer nám k tanci i odpočinku zahraje komorní orchestr, který dnes přijel z Londýna.“

Tím nás chtěl očividně ubezpečit, že nás nečeká další večer s pianistou amatérem z místní hospody. Rozhlédl jsem se kolem po shromážděné společnosti. Většina se tvářila, že je s programem spokojena. Možná kromě Casanovy a markýze De Beauvais. Benátčan to však lépe skrýval. Nám nezbývalo než se přidat k ostatním. Kdyby mě nebolelo celé tělo vlastně bych se vcelku těšil. Římské dějiny mě také zajímaly, i když možná jiné oblasti, než lorda Ashcrofta a jeho mladšího syna. Protože náš kočár jsem poslal do Horshamu, aby odvezl Anastasii Hennessyovou domů a neočekával jsem, že se hned tak vrátí, svým způsobem jsme v Ashcroft Manor uvázli.

~

„Jak se cítíš?“ zeptala se Elizabeth starostlivě, když jsme se vrátili od oběda. Oba jsme se sešli znovu v jejích komnatách. „Můžeme se vymluvit, lord Ashcroft to pochopí. Mohu říct, že mě bolí hlava.“

„Nebude ti věřit,“ opáčil jsem.

„A záleží na tom?“ usmála se. „Stydíš se zůstat s vlastní ženou?“

Také jsem se zasmál, ale pak jsem jen mávl rukou. „Už se cítím lépe, krátkou procházku ještě zvládnu. V lese bude spousta lidí, takový výlet s piknikem se neobejde bez služebnictva. Chci být u toho, kdyby objevili mrtvoly těch mužů, co pronásledovali paní Hennessyovou.“

Náhle jsem se zarazil. Také Elizabeth zaslechla tlumené bouchnutí.

„Něco to znamená?“ zeptala se.

„Opřel jsem židli u dveří ve své ložnici,“ odvětil jsem. „Omluv mě na okamžik, drahá.“

Byl jsem již oblečený na cestu včetně meče u pasu, ale raději jsem vzal i jednu pistoli a pověsil si ji pod kabát na opasek. Na šerm jsem se v případě nebezpečí stále necítil. Pak jsem co nejrychleji přeběhl chodbu, která oddělovala naše pokoje. Dveře byly pootevřené, tak jsem mohl tiše vklouznout dovnitř.

Elisa van der Els se rychle narovнала od nočního stolku, který právě prohledávala. Ignoroval jsem bodavou bolest, dvěma kroky k ní přiskočil a loktem ji přitiskl k zdi. Byla menší, než působila, dokázal jsem ji znehybnit i přes své zranění.

„Jsem rád, že si konečně můžeme promluvit v klidu a o samotě, slečno van der Els,“ oznámil jsem jí, zatímco se marně snažila osvobodit. „Pokud něco hledáte, mohl bych vám pomoci.“

„Budu křičet, mylorde,“ varovala mne. „Někdo přijde.“

„A nalezne vás v mé ložnici? Řeknu, že jste přišla sama, s vaší pověstí tomu každý uvěří, drahá slečno,“ ušklíbl jsem se.

„Ale vaše žena bude dozajista žárlit,“ pokusila se vyjednávat.

„Myslím, že se s tím nějak smírím,“ ozval se za mnou Elizabetin pobavený hlas.

Přeci jen jsem však Elizu uvolnil. Nebylo to kvůli jejím výhrůžkám, ale kvůli bolesti, která se pomalu stávala nesnesitelnou. Stále jsem ji ale zůstal držet za ruku, nechtěl jsem žádné překvapení.

„Posaďte se, madam,“ ukázal jsem na křeslo.

Stačila se zatím vzpamatovat a již s arogantním výrazem ve svém hezkém obličejí mě poslechla.

„Co jste tu hledala, slečno van der Els? Jmenujete se tak vůbec?“

„Jen jsem si spletla dveře, mylorde,“ opáčila uštěpačně.

„K vaší smůle,“ stále jsem se snažil držet výhrůžný tón. „Opakuji, co jste tu hledala?“

„A já opakuji, mylorde, že jsem si jen spletla dveře,“ odpověděla vzdorně.

Přikročil jsem k ní, popadl ji za ruce a prudce postavil na nohy. Překvapením vyjekla. Neušel mi Elizabetin pobavený výraz za jejími zády. Jako by byla zvědavá, jak budu pokračovat.

„Něco vám dlužím, slečno van der Els,“ zasyčel jsem jí výhrůžně do tváře. „Dlužím vám výprask a to pořádný. Myslím, že vaše pozadí potřebuje poznat řemen.“

Konečně se zdálo, že se mi ji podařilo znervóznět. „To byste přeci... Před svou ženou...“

„Alespoň to pro jednu nebudu já.“ Musel jsem obdivovat Elizabetinu pohotovost, s jakou zahrála rezignovanou odevzdanost.

Otočil jsem Elizu od sebe a přinutil ji opřít se břichem o konferenční stolek. Pak jsem si odepjal opasek a pochvu s mečem odhodil stranou, tak aby to bylo

slyšet. Výhružně jsem práskl opaskem nad hlavou.

„Davide, proboha, je to dáma!“ vyhrkla Elizabeth zděšeně.

„Asi taková dáma, jako ty, co postávají v podloubí na Drury Lane,“ odsekl jsem a zkusmo znovu zapráskal opaskem.

Když se Eliza pokusila postavit, levičkou jsem ji přitiskl ke stolu. Všiml jsem si při tom Elizabetina napjatého výrazu. Moc dobře věděla, že blafuji, nikdy bych ženě neublížil, ať už mi provedla cokoliv. Důležité bylo, jestli to věděla také Eliza van der Els.

Rozpřáhl jsem se až nad hlavu.

„*Mon Dieu*, dost, mylorde!“ vyjekla slečna van der Els a mě spadl kámen ze srdce.

Zvolna jsem spustil ruku, ale postavit se jsem jí nedovolil. „No?“

„Chtěla... chtěla jsem vědět, kdo vám dává rozkazy,“ vydechla už povolně.

Pustil jsem ji a ona se opatrně zvedla ze stolu, jako by každou chvíli čekala, že ji udeřím.

„A vám?“ nenechal jsem ji vydechnout. „Kdo vám poroučí, slečno van der Els? Nezkoušejte mi namluvit, že vikomt Ashcroft.“

Na okamžik zaváhala, ale když jsem švihl opaskem o desku stolu, vyjekla jako vyděšená školačka. Věděl jsem, že teď už mi odpoví.

„Jeanne-Antoinette d'Étiolles,“ zašeptala skoro neslyšně.

Méně známým jménem se nás pokusila zmást, ale Elizabeth se mnou příliš dlouho cestovala po Evropě a byla pozorná posluchačka.

„Markýza de Pompadour?“ ubezpečila se.

Udiveně jsem se podíval na svou ženu. Ale když jsem se nad tím zamyslel, dávalo to svým způsobem smysl. Bývalá milenka Ludvíka XV. měla stále ve Francii obrovský vliv a mohlo být v jejím zájmu, aby v předvečer mírových jednání Británie utrpěla diplomatický skandál. A pokud by tím skandálem byla smrt syna jejího milence a jiné ženy, zabila by tak tak říkajíc dvě mouchy jednou ranou.

„Co jste měla v úmyslu s markýzem De Beauvais udělat?“ zeptal jsem se přímo.

Eliza jen pokrčila odhalenými rameny. „Improvizovala bych. Souboj by byl elegantním řešením, ale De Beauvais je dobrý šermíř. To jsem si zjistila. Casanova by ho možná porazil, mladý Tracy s trochou štěstí a kdyby markýz nebyl střízlivý. Nebo vy byste ho zvládl, mylorde, kdyby došlo na pistole.“

„Ale mě jste chtěla zabít,“ konstatoval jsem.

Znovu zopakovala své gesto. „Překážel jste mi.“

„A manželové Hennessyovi také?“ zeptal jsem se jakoby mimochodem.

„Ten obchodník a jeho malá ženuška? Vždyť už odjeli,“ opáčila překvapeně.

Přestože musela být při svém povolání dobrá herečka, věřil jsem, že její údiv není předstíraný. O tom, co se stalo Anastasii Hennessyové nebo jejímu manželovi nevěděla zhora nic.

„Odjedete, slečno van der Els,“ oznámil jsem jí. „Ještě dnes si sbalíte kufry.“

„Vikomt Ashcroft nebude souhlasit. To on mě přesvědčil, abych přijela do Ashcroft Manor. Co mu řeknete?“ namítla.

Měla pravdu, její náhlý odjezd by vyvolal podezření. A pokud byl Leland Hennessy stále v nebezpečí, mohla tak ohrozit jeho život. Odhalením Elizy van der Els to všechno ještě neskončilo.

„Mám pravomoc vás zatknout, slečno,“ řekl jsem. „Jestli se markýzi De Beauvais něco stane, nějaká náhlá nehoda... Jestli si třeba je zvrtné kotník při slézání z koně, čeká vás obvinění ze špionáže a špinavá studená cela v Newgate. Tamější krysy by jistě byly jinou společností, než na jakou jste zvyklá. Je to jasné?“

Zdálo se mi, že se sotva znatelně otřásla. Asi jsem mluvil dostatečně přesvědčivě.

„Raději se k markýzovi po zbytek pobytu v Ashcroft Manor vůbec nepřibližujte. To platí i pro ty povedené sluhy, co si platíte,“ dodal jsem.

„Co mám dělat, když on se pokusí... přiblížit, ke mně?“ zeptala se opatrně.

„Domnívám se, že toho se není třeba dvakrát obávat,“ opáčil jsem. „Bez urážky, slečno van der Els, myslím, že markýz De Beauvais si vybral jiný objekt pro svůj zájem.“

Elizabetino hlasité povzdechnutí se nedalo přeslechnout.

„Myslím, že byste se měla před vycházkou převléknout, madam,“ ukončil jsem náš rozhovor gestem ke dveřím.

Elizu van der Els jsem nemusel dvakrát pobízet. Udělala rychlé pukrle a musela si přidržet sukň, jak rychle vyběhla na chodbu.

„Umíš být přesvědčivý,“ usmála se Elizabeth, když byla Eliza spolehlivě z doslechu.

„Ty také, drahá,“ ocenil jsem.

„Ale neudeřil bys ji, že ne? Co bys dělal, kdyby se rozhodla nepromluvit?“

„To opravdu nevím,“ odpověděl jsem upřímně. „Možná bych musel mučení té ženy přenechat tobě, drahá.“

Polibkem jsem umlčel její rozhořčené námitky.

„Je čas,“ oznámil jsem. „Lord Ashcroft a jeho hosté na nás budou již čekat.“

~

Udělal se příjemný anglický letní den, ani příliš horko ani chladno, a cesta byla pohodlná. Les v okolí Ashcroft Manor byl čistý, udržovaný, vikomtovi lidé jej nenechali zarůst křovím. I když nás Ashcroft nevedl po cestě, ani pro dámy v jejich jemných střevících nebyla chůze po mechu nebo nízké trávě obtížná. Paprsky slunce pronikající mezi kmeny statných dubů a buků a ozařující lidi v přepychových šatech, lesklých a hrajících všemi barvami, musely pro náhodného kolemjdoucího vytvářet skoro pohádkovou atmosféru. Ale nikoho náhodného jsme nepotkali, na to Ashcroftovi lidé pečlivě dohlédli. Byla by to opravdu příjemná procházka, jen kdyby mě tolik nebolela potlučená žebra.

Sluhové se drželi nenápadně v pozadí, ale byli všudypřítomní. Někteří z nich nesli koše s občerstvením, možná až příliš jídla na to, že jsme vyšli po obědě a čekala nás večeře. Ale při podobných příležitostech bylo plýtvání obvyklé, důležitější bylo, aby nevznikl dojem, že hostitel na svých hostech šetří.

Naše společnost se rozdělila do skupinek, lord Ashcroft se synem šli jako první a ti poslední sotva na dohled za nimi. Eliza van der Els kráčela daleko od nás po boku Giacomu Casanovy, zdálo se, že bere mou hrozbu vážně. Což nebylo právě obtížné, protože markýz De Beauvais šel po druhém boku do mě zavěšené Elizabeth a neustále se pokoušel o konverzaci o všem možném. Mé ženě se dařilo dávat pozor, já však v jeho nesouvislém vyprávění brzy ztratil nit.

Konečně se před námi ozářené letním sluncem vynořily římské zříceniny. Zatím se neozval žádný křik, tři nedbale ukrytá lidská a tři psí těla tedy zjevně dosud nikdo neobjevil, nebo to před námi bylo tajeno. Lord Ashcroft s Tracym trpělivě čekali na okraji kdysi zastavěné plochy, než dorazil i ten poslední opozdilec, což byla poněkud překvapivě lady Ashcroft. Vikomtesa se snažila o zdvořilý úsměv, ale bylo na ní vidět, že ať již si pro nás její manžel připravil jakékoliv překvapení, ona se na něj právě netěší.

Z této strany do vykopávek vedl dlážděný chodník, kterého jsem si předtím nevšiml. Někdo si dal práci, aby ho očistil, místy dokonce doplnil dávné mozaiky.

„Dámy a pánové, v tento slunečný den jsem si pro vás dovolil připravit malou ukázkou toho, jak naši dávní předkové uctívali slunečního boha Apollóna,“ oznámil nám náš hostitel hrdě.

Ozvalo se několik tlumených otázek, ale lord Ashcroft je mávnutím ruky umlčel. Všiml jsem si, že na jeho synovi i sourozencích Westonových je vidět netrpělivé očekávání, ale zbytek společnosti se tvářil spíše neutrálně. Markýz De Beauvais se dokonce znovu pokusil zapříst konverzaci s mou ženou, Casanovu zjevně daleko více než chystané představení zajímaly chrpy rostoucí mezi kamením.

„Nemýlíte se, *Monsieur le Marquis*,“ zaslechl jsem Elizabetinu zdvořilou odpověď na nějaký De Beauvaisův rádoby vtipný postřeh. „Sluneční bůh nám, zdá se, neprokazuje právě svoji milost.“

Měla pravdu, ke žhnoucímu kotouči se po dosud modré obloze blížily temně černé mraky. Spíše než chystat se na zábavu bychom si měli hledat nějaký úkryt, protože nebe začínalo hrozit pořádným deštěm.

Ashcroft se tím nedal odradit. Tleskl dlaněmi a v odpověď se mu ozval opakovaný zvuk gongu. Z úkrytu někde na opačné straně ruin vyšlo procesí bíle oděných lidí. Nejprve šla skupina dívek v podobných tunikách, jakou Elizabeth našla při našem příjezdu. Ty jejich byly prostší, ale rozhodně obdobně odhalující. Kdyby byly nahé, velký rozdíl by v tom nebyl. Zjevně si někdo dal velkou práci, aby vybral ty nejvyhlášenější místní krásky a byl to rozhodně pěkný pohled. Markýz De Beauvais konečně zmlkl i Casanova se přestal věnovat květinám. Napadlo mě, kolik asi lord Ashcroft místním za podobné kratochvíle platí. Všechna děvčata držela v ruce tamburínu a při každém kroku zacinkala do rytmu. Když došly blíže, rozestoupily se a utvořily špalír. Odhalily tak vysokého hubeného muže v dlouhé tóze a se zářivě zlatou maskou na obličeji, který šel do té doby ukrytý za nimi.

„Reverend Bothwell,“ zašeptala mi Elizabeth pobaveně.

„Jsi si jistá?“ zeptal jsem se stejně tiše.

„Jistá,“ přikývla. „Kdybys tolik nezáral na ty dívky, také bys ho poznal.“

Za reverendem, který zjevně nebyl tak zarytým služebníkem božím, jak nám o sobě tvrdil, přicházeli další dva muži v tógách a mezi sebou přiváděli na provaze černé kůzle. Přestože jsem upřímně pochyboval, že obřad před námi by měl jakýkoliv základ v historii, pochopil jsem, co bude následovat. Bothwell, velekněz, nebo možná sám Apollón došel ke kamennému oltáři uprostřed dávné svatyně. Oba muži pak položili překvapeně mečící kůzle na oltář a jedna z dívek podala knězi obřadně z pokleku rukojetí napřed zlatý srp. Bothwell jej uchopil a zvedl nad hlavu. Měl jsem jen povrchní představu o římském náboženství, ale upřímně jsem pochyboval, že by dávní kněží používali ke svým obřadům něco

tak barbarsky keltského, jako byl srp. Stavitelé zdejší svatyně se museli obracet ve svých hrobech. Zamyslel jsem se, takže jsem přišel o vrchol představení, když za cinkotu tamburín Bothwell prořal nebohému zvířeti krk. Dvě dívky svižně přiskočily s hliněnými miskami, aby zachytily tekoucí krev.

Rozhlédl jsem se raději kolem sebe. Ashcroft, jeho syn i pan a slečna Westonovi zírali na představení jako u vytržení, ale ostatní se tvářili spíše znuděně, někteří pak se zjevným opovržením, a to dokonce i vikomtesa Ashcroft. Nerozuměl jsem tomu, co vedlo našeho hostitele ke krvavému závěru celé podívané, o jejíž historické věrnosti jsem měl vážné pochyby. Proč nepobavit pánskou část společnosti lehkou erotikou, ale živá oběť byla už nadbytečná.

Když se na nás lord Ashcroft otočil, ozval se spíše zdvořilý potlesk. Vikomt se zjevně chystal poskytnout nám k vystoupení svůj komentář. Právě otvíral ústa, když poprvé zahřmělo a na kameny kolem nás dopadly dešťové kapky.

„Omlouvám se, panstvo, zdá se, že nás čeká krátká letní bouřka,“ řekl místo svého chystaného proslovu, jako by snad byl za nepřízeň počasí odpovědný. „Bohužel vám nemohu nabídnout v tuto chvíli lepší úkryt než pod původními oblouky, které tak zručně postavili naši dávní předkové. Uvidíte, že se jich zachovalo ještě dost. Jsem si jistý, že déšť za okamžik pomine.“

„Půjdeme, drahá,“ uchoпил jsem Elizabeth za ruku. „Viděl jsem po cestě místo, kde se můžeme schovat.“

Celá naše společnost se rozběhla na všechny strany hledat úkryt. Také účinkující v onom Ashcroftově podivném divadle rychle mizeli zpět, odkud přišli.

Dovedl jsem Elizabeth asi dvacet yardů, kde jsem si při našem příchodu všiml zachovalé klenby, která byla díky proběhlým vykopávkám vcelku přístupná. Museli jsme sklonit hlavy, abychom se pod kameny vešli, protože zbytky budovy nebyly odkryté zcela, ale místa tu bylo dost. Dobré tři yardy od hrany oblouku by nám měly zajistit sucho i v prudké letní bouřce. Ukryli jsme se právě včas, znovu se zablesklo, zahřmělo a začínající déšť se změnil v prudký liják. Setmělo se a díky padající vodě bylo sotva vidět ven.

Zrovna jsem si chtěl sundat kabát, abych nabídl Elizabeth něco k sezení, když k nám do úkrytu doslova skočila postava ve stříbřitě bílém kabátě zmáčeném deštěm.

„*Excusez-moi*, mylady, mylorde,“ smekl Casanova obřadně klobouk, jako bychom byli v nějakém salónu. „Neuvědomil jsem si, že je zde obsazeno. Pokud

vyrušuji, rád kvůli vám přetrpím pár kapek a nechám vás o samotě.“

Další záblesk, hrom následoval prakticky souběžně s bleskem. Déšť venku se nyní změnil v téměř souvislé provazce vody. Přesto jsem vážně uvažoval, že bych jeho neupřímnou nabídku přijal.

„Ovšemže tu s námi můžete zůstat, *signore*,“ odpověděla mu Elizabeth také francouzsky. „Rádi se s vámi podělíme o náš úkryt, *n'est-ce pas*, Davide?“

Nezbylo mi než přikývnout a zamumlat něco nesrozumitelně souhlasného. Nakonec mi tenhle člověk zachránil život. Casanova zatím využil toho, že už má svůj třírohý klobouk v ruce a pokusil se zbavit zvlhlou labuťňku dešťových kapek.

„*Merci, merci beaucoup*, jste laskavá, mylady, a máte laskavé srdce, umíte odpustit i takovým, jako jsem já,“ znovu se uklonil, tentokrát jen Elizabeth. „Myslím, že ten nečas nebude mít dlouhé trvání, i když anglické podnebí je tak nepředvídatelné.“

Řekl to tak, jako bych snad déšť přivolal já.

„Není to nic oproti Skotsku,“ opáčila Elizabeth s úsměvem. „U nás je toto považováno za příjemné počasí k pikniku.“

Casanova se zdvořile zasmál jejímu žertu.

„A vy zase na oplátku byste někdy měla navštívit mou vlast, mylady. Karneval v Benátkách, i v zimě je u nás teplo, jistě by se vám tam líbilo,“ pokračoval ve flirtování s mou ženou, jako bych byl jen vzduch.

Než jsem se však stačil do konverzace také zapojit, vyrušil mě výkřik. Přes hučení deště byl sotva slyšitelný, ale byl jsem si jistý, že nějaká žena vykřikla bolestí. Elizabeth i Casanova to zaslechli také.

„Někde blízko...“ poznamenal Casanova.

„Ano, tam,“ mávl jsem rukou za sebe.

Oblouky podpírající dávnou budovu na sebe navazovaly, někdo nejspíše našel úkryt v jednom ze sousedních.

„Dohlédnete na hraběčino bezpečí, *s'il vous plaît, signore*,“ požádal jsem neochotně.

Casanova teatrálně udeřil dlaní o zdobenou hlavici svého kordu. „Máte mé slovo, mylorde.“

Než mě stačila Elizabeth zadržet, přikývl jsem a vyběhl na déšť. Napadlo mě, že jen málo mužů by bylo ochotných zanechat svoji mladou manželku samotnou ve společnosti nejproslulejšího svůdníka Evropy a necítit při tom obavy. Skoro žádné obavy...

Opřel se do mě prudký déšť, skoro okamžitě jsem byl promočený až na kost. Nedbal jsem na to a vyrazil k místům, kde se ozval výkřik. Pod jedním z dalších oblouků jsem zahlédl pohyb, ale v lijáku bylo vidět jen na pár kroků. Až když jsem přiběhl blíž, rozeznal jsem muže v tmavém kabátu, jak svírá nějakou ženu. Podle tmavě vínových šatů to mohla být jen slečna Eliza van der Els. Působila v jeho rukách bezvládně, pravičkou ji držel za vlasy na temeni a zjevně se chystal udeřit ji hlavou o kamennou zeď. Podle krve na Elizině čele, to už před mým příchodem alespoň jednou udělal.

Přiskočil jsem k němu a popadl ho za zápěstí. Otočil na mě vztekem a překvapením zkřivený obličej. Byl mi povědomý, okamžik mi trvalo, než jsem si vzpomněl. Zarostlá tvář zmáčená deštěm patřila jednomu z vesničanů, kteří odklízeli spadlý strom při našem příjezdu. Pokusil se po mně ohnat, ale stáli jsme příliš blízko, jeho pěst se sotva otřela o mou bradu. Aby si uvolnil ruce, pustil slečnu van der Els a ta se bezvládně sesula na suť na zemi. Odhodil jsem ho od sebe, až ramenem narazil do zdi a uvolnil spršku drobných kamínků. Jen se však otřepal, sáhl po noži za opaskem. Křivě jsem se usmál a tasil meč. Chlap zaváhal jen okamžik, pohlédl na mou zbraň, pak na svou a vzápětí se rozběhl ven. Takřka okamžitě zmizel v lijáku. Měl jsem na opasku pod kabátem dvě pistole, ale pochyboval jsem, že by byly střelbyschopné, prach jistě zvlhl. Stejně tak jsem si nevěřil, že bych chlapa v intenzivním dešti dokázal dostihnout.

Místo toho jsem se raději sklonil k Elize. Když opadl adrenalin z rvačky, bolest v pohmožděných žebrech mi připomněla, že se mě před pár hodinami pokusila zabít. Zdálo se však, že ona dopadla hůře. Dýchala, ale jen mělce a podle krve na jejím čele i na kameni jí chlap několikrát udeřil hlavou o zeď. Byla v bezvědomí, obával jsem se, že mohla utrpět otřes mozku, možná i něco horšího. Předpokládal jsem, že Elizabeth ji snad dokáže pomoci lépe než já. Vzal jsem ji tedy do náruče, abych ji odnesl. Já i ona jsme byli již stejně zmáčení deštěm a nemyslel jsem si, že bych jí ublížil víc, než už se stalo. Když jsem bezvládnou ženu zvedal, všiml jsem si měšce, který předtím zakrývala tělem. Kopl jsem do něho špičkou boty, ozvalo se výmluvné zacinkání. Dále jsem se jím však nezdržoval a co nejrychleji proběhl lijákem do úkrytu za Elizabeth a Casanovou.

Oba mě již vyhlíželi, Elizabeth o něco netrpělivěji než její společník.

„*Signorina* van der Els?“ podivil se Casanova. „Co se jí to přihodilo?“

Elizabeth se nezdržovala čekáním na odpověď, už se k ní skláněla.

„Nějaký chlap ji napadl,“ odpověděl jsem. „Udeřil jí hlavou o kámen. Myslím, že několikrát. Chtěl ji zabít.“

To, že jsem útočníka poznal, jsem si zatím nechal pro sebe.

„A téměř uspěl,“ dodala Elizabeth. Sundala si rukavice a dotkla se Elizina zranění. „Myslím, že nemá proraženou lebku, ale skoro nedýchá a je prochladlá. Musíme ji rychle dostat do tepla, jinak zemře.“

„Ta žena chtěla nechat zavraždit vašeho manžela, mylady,“ ozval se Casanova překvapený starostlivým tónem Elizabetina hlasu.

Rychle jsem na něj pohlédl a zvážil všechny možnosti. Rozhodl jsem se mu alespoň zčásti důvěřovat.

„Muž, co jí to udělal, byl to jeden z těch dřevařů, kteří nám... nám uvolňovali cestu,“ oznámil jsem stále francouzsky, aby mi rozuměli oba.

Elizabeth myslela rychle. „Člověk lorda Ashcrofta.“

„Proč by jí však náš hostitel chtěl ublížit?“ nechápal Casanova. „Vždyť ji sám pozval.“

„Vy tedy víte...?“

„Že je to kurtizána placená lordem Ashcroftem za naše pobavení?“ nenechal mě domluvit. „Nejsem včerejší, mylorde.“

„To ale není vše, *signore*,“ odtušil jsem.

„Davide!“ připomněla mi Elizabeth, která zatím stačila dokončit provizorní obvaz.

„Máš pravdu, drahá. Na to teď není čas.“ Zamyšleně jsem shlédl na zraněnou ženu. „Ale jak jí zajistit bezpečí? Pokusili se ji zabít jednou, jistě to zkusí znovu. Předat ji Ashcroftovi znamená rozsudek smrti.“

„Vy vážně podezíráte lorda Ashcrofta?“ zeptal se Casanova.

Ve francouzštině jsem si pomáhal angličtinou, bylo pro něj obtížné mě sledovat.

„Jsem si tím takřka jist, *signore*,“ odpověděl jsem co nejzřetelněji.

„Může zůstat u mne,“ navrhl Casanova. „Mám dva diskrétní sluhy, kteří na ni dohlédnou a nebudou se na nic ptát. Jsou uvyklí na můj způsob života. Nikoho neudiví, když odmítnu personálu z Ashcroft Manor vstup do svých komnat. Jsem přeci Giacomo Casanova! Když mi půjčíte toho vašeho obra, bude *signorina* van der Els jistě v naprostém bezpečí.“

Okamžik jsem váhal, ale bolest mi stále připomínala kopance, rány obuškem a jeho včasný příchod. Rozhodl jsem se, že mu budu věřit. Byl asi jediný, komu jsem krom Elizabeth ze zdejší společnosti mohl důvěřovat.

„Připravíme nosítka?“ navrhl Casanova.

„Ne,“ rozhodl jsem. „Odnesu ji, než přestane pršet. Stejně už jsme oba na kost

promoklí.“

„Davide! Nejsi v pořádku!“ ozvala se Elizabeth. A ta ženská za to může! ani nemusela dodávat.

„Neboj, drahá, je lehčí, než se zdá,“ odpověděl jsem a usmál se nechtěnému dvojsmyslu. „Musím si však pospíšet, nebe se již prosvětluje.“

Znovu jsem pohlédl na Casanovu. „*Signore*, mohu vám důvěřovat, že se postaráte o paní hraběnku?“

Který příčetný manžel by zrovna jemu něco takového řekl? Elizabeth se na mě povzbudivě usmála, jako by mi děkovala za projevenou důvěru. Ani tak jsem nebyl rád, že ji opouštím kvůli ženě, která se mě pokusila zabít.

„Máte mé slovo, *Monsieur le Comte*,“ odpověděl vážně a znovu se formálně uklonil.

Kývnutím jsem mu poděkoval, pak se sklonil pro bezvědomou Elizu van der Els. Musel jsem zatnout zuby, abych nevyjekl bolestí, a jen matně jsem vnímal, že mi Elizabeth říká, jak se o ni po příchodu nejlépe postarat. Pak už jsem se rychlým krokem vydal do stále intenzivního deště.

~ ~ ~

„Pospěšte si dovnitř, pane! Pospěšte si, nebo promoknete!“ pobízela služka neobratně držící deštník.

Bylo pozdní odpoledne, když Jane vystupovala z hraběcího kočáru před pěkným alžbětinským venkovským domem, ale kolem byla tma málem jako o půlnoci, pokud oblohu zrovna neprozářil blesk. Jane nedbala služčina pobízení a bez ohledu na liják trpělivě čekala, až seržant Lindsay s dalším vojákem odnesou Anastasii Hennessyovou. Jessica Lindsayová u toho něco říkala svému manželovi, ale Jane ji přes hučení deště nerozuměla.

Když byli konečně uvnitř domu, nebyla na nich nit suchá. Jane se rozhlédla kolem po majordomovi nebo někom jiném zodpovědném, ale k jejímu překvapení je přivítal sám pan Leland Hennessy. Tedy ani tak nepřivítal, protože jak je spatřil, hned se vrhnul ke své ženě.

„Anastasio! Proboha! Co se ti stalo? Jak...? Kapitáne Ferrele, co to znamená?“

Jane si pana Hennessyho, tmavovlasého předčasně šedivějšího třicátníka se sympatickými i když poněkud strohými rysy, pamatovala z jeho svatby a on ji očividně stejně tak. Byla by moc ráda a její velitel také, kdyby mu uměla na jeho otázky odpovědět.

„Má horečku, pane Hennessy, a co nejrychleji potřebuje lékaře,“ řekla místo

odpovědi.

„Adamsi! Adamsi!“ rozkřičel se obvykle spíše tichý Hennessy na celý dům. „Kde je ten zatracený chlap?“

Majordomus, který se právě objevil ve dveřích si odkašlal.

„Zajedete hned pro doktora Selkirka, Adamsi!“ přikázal.

Adams se jen beze slova uklonil.

„Můžete si půjčit náš kočár,“ zavolala na něj Jane. „Koně jsou zapřažení a nejsou unavení.“

Seržant Lindsay zasalutoval a připojil se k majordomovi. Služebnictvo i pán domu zatím odnášeli Anastasii do ložnice. Jane s Jessikou je následovaly.

„Ven!“ zarazila všechny muže nekompromisně přede dveřmi nějaká statná žena v černých šatech a se správcovským kruhem s klíči. „Musíme paní převléknout. Musíte počkat! Všichni!“

Jane pokrčila rameny, Hennessy váhal déle, ale než stačil něco namítnout, správcová mu přibouchla dveře před nosem. Leland si povzdechl a pak ukázal na několik židlí u stěny chodby.

„Co se vlastně stalo, kapitáne? Jak se k vám Anastasie dostala a k tomu v takovém stavu?“

Jane mu nechtěla lhát a ani to neměla rozkazem. Proto mu stručně převyprávěla, jak zachránila jeho ženu před pronásledovateli. Prozatím jen nevysvětlovala, proč se plukovník Wavesbury zúčastní domácího soirée lorda Ashcrofta.

„Já... já to nechápu,“ řekl pan Hennessy, když skončila. „Z Ashcroft Manor jsme odjeli, Anastasii se tam nelíbilo. Myslím, že nás pozvali jen kvůli mým penězům a jejímu dobrodružství mezi barbarskými piráty. Stále se jí někdo vypytaval a nebylo jí to dvakrát příjemné. Ashcroftovi a jejich přátelé... celá ta společnost byla podivná, byli jsme pro ně jen zábavný povel. Neviděl jsem důvod nechat se dál urážet, tak jsme se rozloučili a odjeli domů. Ještě ten samý den však dorazil dopis, že paní Kennedyová, Anastasiina matka, náhle onemocněla a přeje si mít dceru u sebe.“

„Neodjel jste s ní?“ zeptal se Jane.

„Teď toho lituji, ale ne,“ povzdychl si Leland. „Čekalo mě důležité jednání a necestovala sama. Měla s sebou komornou, kočího a dva sluhy. A ke Kennedyům to není daleko. Pozitří jsem se za ní chtěl vydat...“

Hennessy zmlkl uprostřed věty a sevřel hlavu do dlaní.

Jane ho nejspíše poplácala po zádech. „Jistě se uzdraví, pane Hennessy.“

Leland k ní vděčně zvedl oči. „Děkuji... děkuji vám, kapitáne. Už jednou jste toho pro mou Anastasii tolik udělali. Ale jsem mizerný hostitel. Musíte se hned převléknout, nebo také nastydnete.“

Jane si nervózně odkašlala. „Nechci obtěžovat. Stačí mi, když se posadím před krb. Za chvíli uschnu.“

Pan Hennessy se navzdory situaci lehce usmál. „Anastasie je možná občas naivní, ale není hloupá, kapitáne. Během vašeho afrického dobrodružství si dala dvě a dvě dohromady. Nemusíte mít strach, vaše tajemství je u nás v bezpečí.“

~

Jane Ferrelová zvolna otočila další stránku gotického románu, který ji zaujal v Hennessyho knihovně. Seděla u hořícího krbu, který plál i navzdory letním měsícům, a vychutnávala si zasloužený odpočinek. Doktor dorazil, prohlédl Anastasii, udělal pro ni, co bylo v jeho silách a ujistil všechny, že má dobrou šanci se plně zotavit. Naordinoval jí nějakou tinkturu a zase odjel se slibem, že se vrátí dalšího dne. Jane přijala nabídku pana Hennessyho, aby strávili noc v jeho domě. Stále také doufala, že se Anastasie vzpamatuje natolik, aby si s ní mohla promluvit.

Nyní pro ni však nemohla už víc udělat. Užívala si tedy jednoduché ale čtivé dobrodružství naivní hrdinky bloudící ve strašidelném hradě. Už po několikáté ji pobaveně napadlo, jak by asi dopadl tajemný pán temného sídla se svými odpornými služebníky, kdyby místo vyděšené vypravěčky potkal někoho, jako byla Jane. Tak jako tak byla však zvědavá, jak příběh dopadne.

Náhle ji z čtení vytrhla tupá rána, která se ozvala někde nedaleko ní. Nejprve si nebyla jistá, jestli si s ní jen nepohrává představitivost zjitřená napínavým dějem, ale pak skrze pootevřené dveře zaslechla zavržení něčích kroků. Možná některý ze sloužících, pomyslela si, ale rozhodla se pro opatrnost. Odložila knihu, uchopila svícen s hořící svíčkou a tiše vstala z křesla. Opatrný pohyb pro ni byl nepřirozený, protože pan Hennessy jí půjčil ženské šaty. Neměl k dispozici žádné pánské vhodné pro její drobnou postavu a jejich shánění by vedlo k přílišným otázkám. Už dávno odvykla, jak jsou sukně a spodničky omezující. Když pomalu pootevřela dveře z knihovny a jen se svícem v ruce vykoukla na ztemnělou tichou chodbu, napadlo ji, že právě takto možná vypadá hrdinka hororového příběhu, který právě zavřela. Bohužel stejně jako ona i Jane byla neozbrojená, její meč zůstal v ložnici s její schnoucí uniformou. Služka, která jí pomáhala oblékat, byla možná diskrétní, ale ukrytým vrhacím nožům by se i tak

jistě hodně divila, proto také ty Jane odložila.

„Tady je to,“ zaslechla tichý mužský hlas. „Čtvrtý dveře vod vokna. Doktorův pomocník říkal, že tady má ta ženská ložnici.“

Byli dva a nebyli to žádní sluhové. Bohužel světlo Janeiny svíčky k ní hned přitáhlo pozornost.

„Ani hnout, holka, nebo to schytáš,“ varoval ji jeden a udělal k ní dva kroky.

Ted' už poznala, že na ni míří pistolí. Ten druhý, který se k ní taky přiblížil, byl ozbrojený jen nožem.

„Co... co tady děláte?“ zkusila hrát vyděšenou. „Budu křičet!“

„Zkus vtevrít pusinku a chcípneš,“ řekl ten s nožem sebevědomě.

Jeho společník k ní přistoupil ještě blíž. Jane bylo jasné, co v domě chtějí a také, že se jí musí rychle zbavit. Ještěže ji stále považovali za vyděšené děvče, možná za komornou paní domu.

„Ani se nehni,“ zopakoval ten s pistolí.

Pochopila, že ji chce udeřit pažbou. V poslední chvíli uskočila, zároveň pustila svícen. Svíčka hned zhasla. Popadla chlapa za zápěstí a loktem ho udeřila do břicha. Při tom mu zkroutila ruku se zbraní. Muž byl naprosto zaskočený, zmohl se jen na bolestivé heknutí.

Náhle temnou chodbu ozářil záblesk, tichým domem se rozlehl výstřel.

„Děvko pekelná!“ zaklel muž s pistolí.

Ten druhý jen upustil nůž na podlahu a obě dlaně si přitiskl na střelnou ránu v břiše. Pak se bezhlesně zhroutil na parkety.

Janein soupeř od ní zatím vrávoravě odstoupil, odhodil prázdnou pistoli a tasil lovecký tesák. Jane uhnula neobratnému výpadu, a pak dalšímu, který jí měl probodnout bok. Využila příležitosti a spojenýma rukama ho udeřila do prsou. Zvolila přesně ten vhodný okamžik, chlap ztratil rovnováhu a zády narazil plnou vahou do zdi. Ztuhl a na rtech se mu objevila krev. Neupadl však. Srnčí lebka, na jejíž paroží se nabodl, ho držela ve vzpřímené pozici.

„Lelande! Lelande! Proboha, co se to děje?“ ozval se z Anastasiiny ložnice překvapený ale vcelku zdravě znějící křik.

Jane usoudila, že žádnému z vetřelců už není pomoci, tak se raději vydala za paní Hennessyovou.

Služebnictvo nechalo na jejím nočním stolku rozsvícenou lampu, takže v pokoji byl dostatek světla. Jane tak uviděla Anastasii, jak se snaží se na posteli posadit.

„Jane?“ ptala se překvapeně. „Jane Ferrelová? Ne John Ferrel? Jak...?“

„To je na delší vyprávění,“ mávla Jane rukou. „Jak se cítíte? Raději se, prosím, nehýbejte.“

„Nevím. Zmetená?“ odpověděla Anastasie. „Jak jsem se dostala domů? Co to bylo za ránu?“

„Už jste v bezpečí,“ ubezpečila ji Jane. „Co si pamatujete jako poslední?“

Anastasie Hennessyová začala vyprávět, překotně, jako by to v sobě dusila už dlouho, ale srozumitelně. Nepřestala, ani když přiběhl její manžel a služebnictvo vyděšené střelbou. Jane poslouchala a rostl v ní vztek.

~~~~

Hudba hrála, na parketu tančily přepychově oblečené páry, světlo stovek svíček se odráželo od drahokamů zdobících hrdla dam. Jako by se vlastně nic nestalo, jako by o patro výše pod pozorným dohledem McAutieho a Casanovových sluhů neležela zraněná žena, která už se nikdy nemusela probrat.

Také lord Ashcroft dělal, jako by se nic nestalo, nepřipustil, aby něco narušilo jeho naplánovaný program. Ani to, co se dělo v ústraní, ani nepřiliš zdařený výlet, z něhož se polovina hostů vrátila promočená na kost. O nějakém pikniku se již poté nedalo ani uvažovat. Jestli má nepřítomnost vyvolala nějaké otázky, Elizabeth ani mně je nikdo nepoložil. Vikomt na večer pozval také většinu významnějších vlastníků pozemků a drobné šlechty z okolí, taneční sál Ashcroft Manor se zaplnil, nebyla tu jen naše společnost. Byl jsem tomu rád, měl jsem pocit, že nejsem tolik sledován, ale možná to byl účel.

Hudebníci dokončili skladbu, já poděkoval vikomtase Ashcroft za tanec a ona mi zdvořilost roztržitě vrátila. Pomalu jako by byla někde jinde, i při tanci mě sotva vnímala a na mé pokusy o konverzaci odpovídala jen jednoslabičně nebo vůbec. Casanova ke mně zatím dovedl Elizabeth.

„*Grazie*, Giacomo,“ udělala pukrle a on jí oplatil dvornou úklonou.

„Giacomo?“ zeptal jsem se, když jsme se vzdálili z doslechu.

„Povídali jsme si,“ pokrčila rameny. „Slovo dalo slovo... nic to neznamená, Davide.“

„Vím,“ přikývl jsem s poněkud nuceným úsměvem. „Nemusíš se mi omlouvat, Beth. Jak se daří slečně van der Els?“

„Stále stejně,“ odpověděla zamyšleně. „Zatím se neprobrala. Dnešní noc rozhodne. Nemyslím, že by pro ni nějaký doktor dokázal udělat víc, i kdyby tu byl.“

Zatím jsme došli ke otevřenému francouzskému oknu v rohu sálu. Hudebníci

odpočívali, na další tanec se mělo pár minut čekat.

„Rád bych s ní mluvil,“ připustil jsem tiše. „Možná teď bude o něco sdílnější než při našem posledním rozhovoru.“

„Myslíš, že poznala muže, který ji chtěl zabít?“

„Spíše by mě zajímalo, proč ji chtěl zabít. Našel jsem u ní peníze, dost peněz. Myslím, že ji nejprve chtěl uplatit a když odmítla, rozzuřilo ho to.“ Již předtím jsem jí řekl, že jsem útočníka poznal a odkud. „Nějaký vesničan... těžko jednal bez rozkazu. Možná, když vše nešlo podle plánu, když odmítla, nevěděl jak dál a zpanikařil.“

„Některé muže rozlítí, když jim odporuje žena, bez ohledu na postavení,“ souhlasně podotkla Elizabeth.

„Tak nebo tak, poslal ho vikomt Ashcroft, nebo o tom alespoň věděl,“ řekl jsem sotva slyšitelně.

Rychle přikývla, pak mi pohledem přes mé rameno naznačila, že se někdo blíží.

„*Madame la Comtesse*, mohu doufat v příští tanec?“ uklonil se markýz De Beauvais Elizabeth. „*Monsieur le Comte*, doufám, že svolíte.“

Lehce jsem přikývl. Věřil jsem, že De Beauvais je jeden z mála mužů v sále, jehož cílem je jen zábava. Pro jednu to bylo vlastně uklidňující. Markýz se znovu uklonil a nabídl mé ženě rámě. Hudba spustila první tóny, ona se do něj zavěsila a společně odešli na parket.

„Ten *furfante* markýz chce zjistit, jestli může ještě vyhrát sázku,“ oznámil mi Casanova, který se ke mně nenápadně přitočil poté, co se elegantně vyhnul neobratnému nadbíhání slečny Westonové.

Viděl jsem, že De Beauvais při tanci Elizabeth něco tiše říká a ona mu s chladným úsměvem odpovídá. Lehký ruměncem na její bílé pleti mi však neunikl.

„Nemá naději,“ odpověděl jsem jednoduše.

„Jen slova ho neodradí,“ pokrčil rameny Casanova.

„Kdyby začal být dotěrný příliš, odradím ho já,“ řekl jsem.

„Stejně jako mě?“ Lehce se dotkl brady.

Neubráníl jsem se pousmání a pokýval hlavou. „Stejně jako vás, *signore*.“

Měl něco na srdci, čekal jsem, jak bude pokračovat.

„*Signorina* van der Els nemůže zůstat v mých komnatách na věčné časy,“ poznamenal.

„Ovšem, máte v posteli jinou ženu, než jste si přál,“ neubráníl jsem se

poznámce.

„Obávám se o její bezpečí,“ odbyl s mávnutím ruky moji narážku. „Služebnictvo lorda Ashcrofta zjistí, že ji skrývám ve svých komnatách a bude o tom informovat svého pána. Možná se tak již stalo.“

„Souhlasím,“ odpověděl jsem pomalu, jak jsem v hlavě obtížně skládal francouzská slovíčka. „Nemohu čekat.“

Nechtěl jsem mu říkat, že je tu také další žena zatím neschopná výpovědi, ale to se mohlo změnit. Doufal jsem, že se Jane nazítří vrátí s nějakými zprávami.

„Hodláte tedy vniknout do soukromých komnat lorda Ashcrofta,“ řekl Casanova ještě tišeji. „A prohledat je.“

Překvapeně jsem pozvedl obočí.

„Také jsem býval špiónem, *Monsieur le Comte*,“ odvětil s úsměvem.

„Jste muž mnoha talentů, *signore Casanova*,“ řekl jsem, abych se vyhnul odpovědi.

„V tom vám nebudu odporovat,“ odpověděl s pokrčením ramen, jako bych mu oznámil naprosto očividný fakt. „Ashcroft Manor je rozlehlý. Musel byste mít notnou dávku štěstí, abyste sám něco našel. Nabízím vám svoji pomoc.“

„Proč?“ zeptal jsem se. „Už jste pro mě udělal dost. Nedoufáte snad stále...?“

Pokynul jsem k Elizabeth, která se nedala mezi tančícími dámami přehlédnout mimo jiné i svou přirozenou barvou vlasů. Jako jediná v sále nerespektovala módu a neměla paruku ani napudrované vlasy. Skladba skončila, ona udělala před markýzem De Beauvais poslední pukrle a rychle odkráčela zpět ke mně, zatímco on ji poněkud zklamaně pozoroval. Jako by dostal políček, i když jen slovní. Nezdálo se, že by Elizabeth stála o další tanec s ním.

„Na rozdíl od *Monsieur le Marquis*, vím, kdy přiznat porážku, *Monsieur le Comte*,“ nepřestával se možná až příliš usmívat Casanova. „*Signorina van der Els* je možná jen... jen kurtizána, ale přesto nerad vidím, když někdo zachází s krásnou mladou ženou takovým způsobem, jestli mi rozumíte.“

Měl jsem na jazyku otázku, jestli utlouct starou a ošklivou ženu je tedy podle něho v pořádku, ale nejen kvůli mé francouzštině jsem ji raději spolkl.

„Děkuji, *signore*,“ přikývl jsem, „Rád vaši pomoc přijímám. Promluvíme si, ale nikoliv tady. Nedělejte nic zbrklého, prosím.“

„Mám snad v noci navštívit komnaty vaší paní?“ Vypadalo to, že ho to pobavilo.

„Ano,“ přikývl jsem. „Nemusíte se bát, že byste byl vystaven pokušení, budu také přítomen. Tajnou cestu již znáte a já bych se s ní také rád seznámil.“

Elizabeth zatím došla až těsně k nám. Prosba v jejích očích byla nepřehlédnutelná.

„Smím prosit, drahá?“

Odvedl jsem ji na parket právě, když se tanečníci řadili k další skladbě. Měl jsem jen pár vteřin, abych jí stačil říct o svém rozhovoru s Casanovou.

„Markýz De Beauvais?“ zeptal jsem se při první úkloně.

„Myslím, že už je mezi námi vše jasné,“ odpověděla rychle, když jsme se k sobě přiblížili, jako by to vysvětlovalo vše.

Zbytek tanečního večera proběhl bez dalších událostí, i když jsem občas cítil jisté napětí. S vikomtem Ashcroftem i s jeho synem jsem prohodil pár zdvořilých frází, ale ani jeden z nich slovem nezmínil Elizu van der Els, dokonce se mě ani Elizabeth nezeptali na náš názor na představení, kterého jsme byli svědky. To na mě působilo skoro podezřeleji, než kdyby nás zahrnuli otázkami. Markýz De Beauvais se mi očividně vyhýbal a oba Westonovi se opět točili hlavně kolem mladého Tracyho. Tanci se slečnou Georgiannou jsem se samozřejmě nevyhnul, ale na mé zdvořilé otázky odpovídala jednoslovně, občas jen kývnutím, a při tom nespouštěla ani na okamžik oči ze svého vyvoleného. Přišla mi však podivně smutná, překvapivě tichá na veselou dívku do větru, jak jsem ji měl zatím čas poznat. Jako by i ji trápily nějaké starosti.

~

Do Elizabetiny ložnice, která se tak nějak stala naším hlavním stanem, se společně se mnou kolem druhé hodiny ranní dostavil i vrchní seržant McAutie. Casanova se vrátil převléknout do svých komnat, nebylo třeba, aby Elizu van der Els hlídalo tolik lidí.

„Nabyla již slečna van der Els vědomí?“ bylo první, co Elizabeth zajímalo.

„Nay, je mi líto, mylady,“ odpověděl McAutie. „Vyměnil sem jí vobvaz, jak ste mi ukázala. Dýchá, horečku nemá, ale voči nevotevřela.“

Elizabeth si jen povzdechla. Oba jsme věděli, že zítřejší den rozhodne, jestli proslulá markýza de Pompadour ještě někdy potká svoji krásnou agentku živou.

„Lidé *signora* Casanovi jsou spolehliví, seržante?“ zeptal jsem se, protože oba sluhy jsem potkal jen letmo.

„Myslim, že se jim dá věřit, pane,“ přikývl McAutie. Pohledem zhodnotil místnost, kam by posadil svoji ohromnou postavu, ale pak raději zůstal stát. „Neuměj anglicky, nebo se tak aspoň tvářej. Bavěj se jenom mezi sebou, ale jenom vo nesmyslech a ženských. Myslim, že se jim dá věřit.“

McAutie působil na okolí jako jednodušší člověk a leckdo ho kvůli tomu podceňoval. Málokdo by se například nadál, že se bez obtíží domluví italsky.

„Vypadá to, že sou zvyklí na ledacos, když sloužej takovému děvkaři... Vomlouvám se, mylady.“

Elizabeth jen mávla rukou, aniž si přestala před zrcadlem rozčesávat vlasy. McAutie na našich cestách často působil jako můj vojenský sluha, její tělesná stráž a také ho znala od útlého dětství. Brala ho spíše jako rodinného přítele než mého podřízeného.

„A muži slečny van der Els?“ zeptal jsem se ho. „Zjistil jsem, že dokáží být... neodbytní.“

McAutie zakroutil hlavou. „Neviděl sem je, pane. A že sem se je něco nahledal.“

Věděl jsem, že vrchní seržant považuje mé napadení z části také za svoje selhání a rád by se pomstil.

Elizabeth se na mě z ničeho nic otočila, jako by o něčem přemýšlela. „Proč myslíš, že nám chce Giacomo... *signor* Casanova pomoci? Je tu cizinec, přeci tím jen riskuje.“

„To nevím, drahá,“ odpověděl jsem. „Možná se jen nudí. Odpovídalo by to jeho pověsti.“

Anebo doufá, že stále ještě může vyhrát sázku nad markýzem De Beauvais. Oba nás to napadlo, ale ani jeden jsme to neřekli nahlas.

Konečně se ozvalo tiché zaklepaní na skryté dveře a Casanova doslova vystoupil z obrazu. Převlékl se ze svého stříbřitě lesklého kabátce a vesty, teď měl na sobě elegantní černo hnědé šaty s minimem lesklých ozdob. Měl stále nakadeřenou paruku, ale tu bílou vyměnil za tmavě hnědou, že bych ho málem nepoznal. Z jílce jeho kordu zmizel drahokam a nahradila ho obyčejná matná kovaná hlavice. Na krku mu visela černá sametová maska, jen si ji nasadit. Vsadil bych se, že toto byl oděv, který si brával na své noční výpravy, kdy hrozilo přistižení žárlivým manželem. I přes nezvyklý způsob svého příchodu se nezapomněl hluboce uklonit nejprve Elizabeth a posléze i mně.

„*Buona sera*, mylady. Mylorde, co máte v plánu nejprve? Jak vám mohu být prospěšný? Dům je nyní až strašidelně tichý, cestou jsem nezaslechl ani vzdech. Pro průzkum je ta nejvhodnější příležitost, *n'est-ce pas?*“ zeptal se svojí vytríbenou francouzštinou jako obvykle prošpikovanou italskými slovy.

Neubránil jsem se pousmání nad jeho nadšením, lhostejno jestli hraném nebo opravdovém.

„Nejprve bych rád poznal ty... ty...“

„*Les couloirs cachés?* Skryté chodby?“ napověděla mi Elizabeth.

„Není nic jednoduššího, mylorde,“ nečekal Casanova až se dokázu vyjádřit. „Provedu vás, jako to markýz De Beauvais udělal pro mě.“

„Vám je tedy ukázal on, *n'est-ce pas?*“ ubezpečil jsem se znovu.

„*Si*, mylorde. Domnívám se, že ho těšilo sdělit mi tajemství, které jsem neznal,“ přikývl.

„On se je dozvěděl od pána domu?“

„*Si*, mylorde,“ znovu pokýval hlavou. „Myslím, že ten se chtěl vzácnému hostu pochlubit... výhodami svého sídla. A dopřát mu veškerá potěšení, která skýtá.“

Všiml jsem si, že Elizabeth se otřásla, jako by jí projel chlad.

Vstal jsem, vzal meč opřený o postel a pověsil si ho na opasek. „Půjďme, *signore*. Seržante?“

„Ani se vocat' nehnu, pane,“ zasalutoval McAutie.

Casanova mu nemohl rozumět, ale vytušil, co řekl. „Je to vhodné, mylorde? Mylady, sama v ložnici...“

„Dám přednost bezpečí své ženy před protokolem, *signore*,“ mávl jsem rukou.

„Vrchní seržant je téměř rodina,“ usmála se Elizabeth.

Gestem jsem mu naznačil, aby mě vedl. On se tedy naposledy uklonil a znovu prošel otevřeným obrazem. Pro mě to bylo o něco obtížnější. Architekt, který chodby navrhoval, zjevně počítal s tím, že je budou využívat o moc drobnější a štíhlejší lidé, než jsem byl já. Nakonec jsem se však dokázal protáhnout. Hned za dveřmi Casanova sebral z výklenku malý svícen, jinak bychom se ocitli v naprosté tmě.

„Neprozradí nás světlo?“ zašeptal jsem.

„Není zbytí,“ odtušil Casanova. „Ve dne je tu šero, shora sem proniká slunce. V noci bychom si zlámali nohy. Pokud někdo neodkryl průzory, nikdo nás neuvidí. Prosím, mylorde.“

Chodba, do které jsme vstoupili byla úzká tak akorát pro jednoho a musela vést mezi dvěma sousedními pokoji. Na jejím konci byly strmé dřevěné schůdky nahoru. Casanova mě po nich odvedl do vyššího patra, kde jsme se ocitli v širší chodbě s okny. Zahlédl jsem několik dalších schodů. Ložnice hostů měly okna, tajný průchod nemohl proto vést souběžně se zdí domu. Neznámý architekt k tomu tedy využil patro služebnictva, stejně jako k osvětlení celého systému.

„Do všech pokojů hostů se dá nepozorovaně nahlédnout?“ zeptal jsem se

Casanovy.

„Si, alespoň do těch, které jsou obsazené,“ přikývl. „Také do těch pánských, samozřejmě. To bychom se však museli vydat tudy.“

Ukázal na jednu z kolmých chodeb.

„Ne, děkuji. Mě zajímá, kam se odsud dá odejít.“

„Tam bychom se dostali k hlavnímu schodišti,“ pokynul rukou. „A pak již bychom mohli veřejně dojít, kam byste si přál.“

„A tam?“ ukázal jsem na opačnou stranu.

„Jsou tam úzké točité schody, vedou dolů k nějakým dveřím. Myslím, že se tudy dá opustit dům.“

„Podíváme se tam,“ rozhodl jsem.

„Domníval jsem se, že vás zajímají komnaty vikomta Ashcrofta,“ namítl Casanova.

„Teď není nejvhodnější příležitost,“ mávl jsem rukou. „Chci se tu nejprve porozhlédnout.“

Už nic nenamítal a se svícem v ruce vyrazil první. Měl pravdu, minuli jsme ještě několik odboček se schody k pokojům pro hosty, a potom jsme došli k úzkému točitému schodišti. Sestup byl, vzhledem k tomu, že jsem si sotva viděl pod nohy, skoro nebezpečný, ale nakonec jsme se ocitli šťastně dole. Odhadoval jsem, že budeme v přízemí. Před námi byly masivní okované dveře z naší strany zajištěné petlicí. Zkusmo jsem do ní zatlačil. Má opatrnost byla zbytečná, byla dobře promazaná, ani když jsme pootevřeli dveře, neozval se žádný zvuk. Když jsem vyhlédl ven, zahlédl jsem stáj, budovu, kde mě Elizini sluhové málem utloukli, a po pravé ruce část zahrady.

Tohle mi jako průzkum stačilo, už jsem se chtěl vrátit, když jsem u stájí zahlédl nějaký pohyb. Rychle jsem sfoukl Casanovovu svíčku. Čtveřice sluhů právě opouštěla jednu ze stájí. Což by nemuselo být nijak podezřelé, kdyby nebyly tři hodiny ráno a oni nešli beze světla. Po deštivém odpoledni se udělala jasná noc, proto jsem ve světle měsíce dokázal rozeznat livreje lorda Ashcrofta. Když vycházeli, poslední z nich se dlouze protáhl, jako by právě vykonal nějakou namáhavou práci.

„Podíváme se dovnitř,“ rozhodl jsem.

Casanova správně pochopil, že případné námitky by byly zbytečné. Vyčkali jsme, až všichni čtyři zmizí za rohem. Pak jsme opatrně přikrčeni přeběhli úzký pruh trávy a uježděnou cestu vedoucí ke stájím. Koně v jednotlivých stáních zůstali klidní, jen občas některý z nich pohodil hlavou, zjevně je další lidská

přítomnost nepřekvapila. Světlo měsíce pronikalo dovnitř, očima přivyklýma tmě jsem kolem sebe viděl obstojně.

„Nic tu není, mylordé,“ zašeptal Casanova.

Pokýval jsem neurčitě hlavou. Vlastně jsem ani pořádně nevěděl, co tu hledám – byl to jen neurčitý pocit – ale nehodlal jsem se tak rychle vzdát. Zvolna jsem procházel kolem jednotlivých stání, jako bych si chtěl jen prohlédnout ustájené koně. U toho posledního, nejdále vchodu a nejbližší vrátkům vedoucím k lesu, jsem se zastavil. Bylo prázdné a uklizené, ale na podlaze na přichystané slámě tu leželo cosi přikrytého plachtou. Casanova mě beze slova následoval, když jsem se skrčil a uchopil plátno. Co naleznu mi bylo jasné ještě dříve, než jsem plachtu odkryl.

„*Mio Dio!*“ uklouzlo mému společníkovi.

Ležela tu totiž tři lidská těla. Muži byli zjevně po smrti, přesto jsem v šeru raději každému z nich zkusil tep. Při tom jsem si všiml, že jeden byl uškrcen nějakou tenkou šňůrou a další měl podříznuté hrdlo. Na zjištění, jak zemřel ten třetí bych potřeboval více světla, ale podle zakrváceného kabátce byl nejspíše proboden. Neušel mi však obvaz obtočený kolem obličeje přes rozbitý nos, kam ho zasáhla má pěst. Další měl zase na tváři šrám, který tam zanechala hůl mého zachránce. Těla byla studená, již částečně ztuhlá a krev ze zranění se dávno srazila. Ti muži zde již byli nějakou dobu po smrti.

„To jsou sluhové *signoriny* van der Els,“ poznamenal Casanova, který se také skrčil k mrtvolám. „Poznávám ty livreje.“

„A já tenhle obličej. Ano,“ souhlasil jsem. „Jsou to ti, co mě napadli a vy jste mě před nimi zachránil.“

„Nebyli čtyři?“ napadlo Casanovu.

„Ano,“ znovu jsem přikývl. „Ten čtvrtý měl možná štěstí, nebo...“

„...nebo jeho tělo leží někde jinde.“

„Lord Ashcroft hraje tvrdou hru,“ poznamenal jsem.

„*Signorina* van der Els je tedy ve velkém nebezpečí,“ přikývl Casanova, jako by mi uvěřil až teď.

„My všichni jsme ve velkém nebezpečí, *signore*,“ opravil jsem ho. „Teď už i vy.“

Casanova se narovnal, opovržlivě si odfrkl a pak sebevědomě odpověděl: „Něco jiného je zavraždit sluhu nebo nějakou holandskou dobrodružku, ale já jsem Giacomo Casanova! *Mio Dio!* Mám vlivné přátele po celé Evropě. Oplakávali by mě až v Orientu!“

Nejspíše hlavně v dámských budoárech, pomyslel jsem si ironicky.

„Nespoléhal bych se, že vaši vlivní přátelé odvrátí dýku ve tmě,“ pokrčil jsem rameny. „Já však mám více, co ztratit.“

Dal jsem plachtu znovu na místo a pokusil se zahladit stopy naší přítomnosti, jak nejlépe jsem ve tmě zvládl.

„Vrátíme se,“ rozhodl jsem. „Tady už jsme viděli dost. Nemůžou tu mrtvoly nechat, jistě si pro ně přijdou.“

Casanova přikývl a společně jsme došli na okraj stáje.

„Kam se vydáme nyní, mylorde?“ zeptal se. „Do komnat vikomta Ashcrofta?“

„Zdá se, že Ashcroft ještě nešel spát, nebo je opravdu ranní ptáče,“ ukázal jsem na okna křídla domu, který obývala rodina našeho hostitele.

V některých se svítilo.

„Vrátíme se,“ zopakoval jsem. „Ale možná před tím přeci jen využiji možnosti, které nabízí zdejší svérázná architektura.“

~

„*Monsieur le Marquis* není sám. Šťastlivec,“ zašeptal Casanova vedle mě závistivě.

Cítil jsem se více než nepatřičně, když jsme společně nahlíželi do jedné z ložnic. Její obyvatel rozhodně nespal, alespoň ne v pravém smyslu toho slova.

„Kdo je to ale s ním?“ napadlo mě.

„Není vidět,“ odtušil Casanova. „Nechápu, jak se někdo může milovat ve tmě. Vždyť přijde o všechna...“

„Tiše, *signore*,“ přerušil jsem ho.

Dvojice na druhé straně zdi totiž právě skončila. Žena se na posteli posadila a pak se zvolna postavila.

„Zítřka, *Monsieur le Marquis*,“ řekla zřetelně, zatímco si brala župan přehozený přes židli. „Nezapomeňte přijít včas. Víte kam.“

„*Signorina* Georgianna Westonová,“ neodpustil si Casanova. „Ta malá koketa! Ale myslel jsem, že má oči jen pro mladého pana Tracyho Murraye.“

„Jen doufám, že lord Ashcroft pro tentokrát nebude tolik přehánět, *mademoiselle*,“ odpověděl De Beauvais poněkud znuděně. „To dnešní divadlo bylo tak... neskutečně provinční. A to nemluvím o počasí.“

„Tracy... pan Murray mě ujistil, že na zítřejší den nezapomenete do konce života, mylorde,“ prohlásila Georgianna. „S otcem chystají něco velkolepého.“

Hlas se jí třásl, jako by se měla snad rozplakat. Najednou zněla jako mladá

dívka, kterou ve skutečnosti byla. Ten bastard De Beauvais se měl zvednout z postele a obejmout ji. Neudělal to. Podle jejích slov jsem se dovtípil, že ji za markýzem poslal mladý Tracy, aby se ujistil, že se De Beauvais zúčastní toho, co Ashcroft se synem chystali, ať už se jednalo o cokoliv. Tracy přikázal a zamilovaná dívka poslechla jako ovce. Stačilo, abych se já, Casanova nebo markýz někde zmínil, co se dnes stalo a byla by zničená. Už nikdy by nedostala možnost dobře se vdát. Její bratr, který ji měl chránit, také skákal, jak Tracy Murray pískal.

„*Oui, mademoiselle,*“ souhlasil De Beauvais na oko neochotně. „Můžete vyřídít panu Murrayovi nebo jeho otci, že jste mě přesvědčila. Nyní by bylo vhodné, kdybyste se opět vzdálila.“

Tiše vzlykla, i v šeru jsem rozeznal, jak se jí třesou ruce, když si zavazovala župan. Pak se obrátila zdánlivě přímo na mě.

„Rychle, mylordel!“ dotkl se Casanova mého ramena.

Pochopil jsem, že slečna Westonová se chystá opustit ložnici svého milence právě tudy, kde oba stojíme. Co nejrychleji, ale abych nezpůsobil hluk, jsem Casanovu následoval po schůdcích nahoru. Sotva jsme stačili zmizet za rohem, když za námi vrzly tajné dveře.

~

Dalšího dne, už jen proto, že večerní ples trval dlouho přes půlnoc, nemluvě o další – soukromější – zábavě, které se někteří hosté i hostitelé věnovali, nikdo neočekával, že společnost bude vstávat před polednem. Spíše ještě později. Po posledních událostech jsem se rozhodl Elizabetinu ložnici již neopouštět, předstírání jsem měl dost. Dokázal jsem usnout, jen když jsem jednou rukou objemul Elizabeth a tou druhou držel nabitou pistoli. Pamatoval jsem si vojenská ležení uprostřed nepřátelského území, kde jsem se cítil bezpečněji.

Asi v deset hodin, to již jsme byli oba oblečení a po soukromé snídani, se zaklepáním oznámil vrchní seržant McAutie.

„Lindsayovi se vrátili i s kočárem. Kapitán je tady taky, pane,“ prohlásil, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. „Chce s váma mluvit. Čeká vás venku za bránou.“

Kývnutím jsem poděkoval.

„Víte, co je vaší povinností, vrchní seržante?“ zeptal jsem se a pohlédl na Elizabeth.

„Ani se vocat' nehnu, pane,“ zasalutoval McAutie. „Seržant Lindsay a jeho

paní tu budou taky co nevidět.“

„Mám tu být jako ve vězení?“ smutně se usmála Elizabeth.

„Omlouvám se drahá,“ odpověděl jsem. „Za chvíli budu zpátky, ale pro tebe samotnou tu není bezpečno. Nevěřím Ashcroftovi ani nos mezi očima. Víš, co se stalo slečně van der Els...“

„Umím se o sebe postarat,“ opáčila rozhodně.

„Právě proto, prosím, zatím dohlédni na vrchního seržanta, drahá,“ vrátil jsem jí úsměv.

Nevesele se zasmála mému pokusu o vtip, pak rezignovaně přikývla. Pověsil jsem si meč na opasek a opustil ložnici. Byl jsem zvědavý, s čím se Jane vrátila. Má radost, že se hrozba pro markýze De Beauvais vyřešila odhalením Elizy van der Els už dávno vzala za své.

Nevšímal jsem si těch několika sluhů, které jsem potkal, když jsem scházel po centrálním schodišti a hlavními dveřmi ven před dům. Chtěl jsem nejkratší cestou zamířit k bráně, kde mě měla čekat Jane, ale spatřil jsem vikomta Ashcrofta, jak osamocený kráčí po zahradě, jako by si vyšel na dopolední procházku, než se jeho hosté probudí. Také on si mě hned všiml a zamířil mým směrem. Mohl jsem přidat do kroku, ale kdybych se mu snažil vyhnout, působilo by to ještě podezřeleji.

„Wavesbury, také jste zatoužil se projít?“ zeptal se mě na úvod po lehké úkloně.

„Ano,“ přikývl jsem neurčitě, když jsem mu oplatil pozdrav. „Udělal se hezký den, chtěl jsem se protáhnout.“

„Váš kočár se vrátil,“ poznamenal jakoby mimochodem.

„Ano. Poslal jsem ho pro nějaká naše zavazadla, která se zdržela,“ řekl jsem připravenou výmluvu.

Ashcroft několikrát zadumaně pokýval hlavou. „Doporučuji vám v klidu si prohlédnout moji zahradu. Skvěle se tak přemýšlí, člověk si vyčistí hlavu. A je to... pohodlnější než v lese.“

„Děkuji vám za radu, Ashcrofte,“ pokrčil jsem rameny a předstíral, že jsem si nevšiml významné pomlky.

„Zaslechl jsem, že sličná slečna van der Els zaujala samotného *signora* Casanovu,“ jako by z ničeho nic změnil téma. „Prý takřka neopouští jeho pokoj.“

„Je to možné,“ odpověděl jsem bez zájmu. „Nezajímám se dvakrát o drby.“

„Jistě, vy se svou krásnou a cnostnou paní přeci nemáte důvod, že?“ na první

pohled upřímně se usmál. „Ona vás nedoprovází? Není jí snad dobře?“

„Je v naprostém pořádku,“ opáčil jsem. „Jen ji včerejší den unavil. Nechtěl jsem ji ještě budit.“

„To je dobře,“ pokýval Ashcroft znovu hlavou. „Obával jsem se, jestli jí něco nezabránilo opustit pokoj. Snad aby ji nepostihla podobná únava jako slečnu van der Els. Když se člověk zbytečně příliš namáhá, snadno se může unavit. A to bychom si přeci oba nepřáli, že? Co bych to byl za hostitele, kdybych něco takového připustil?“

Zarazil jsem se už na odchodu a pevně mu pohlédl do očí. „Také vám povím drb, Ashcrofte. Víte, proč jsem tady? Na kontinentu jsme se s Elizabeth již necítili dobře. Jistý významný mladý muž – syn hraběte a generála – zemřel, protože nevěděl, jak s Elizabeth konverzovat. Umíte si představit, co by se stalo člověku, který by ji... unavil?“

Vikomtovi zacukalo ve tváři, jak se snažil snést můj pohled, ale pak zamumlal něco neurčitého a sklopil oči na šterkovou cestu.

„Zatím na shledanou, Ashcrofte,“ znovu jsem se uklonil a zamířil k bráně.

Bylo mi jasné, že mě sleduje, ale měl jsem chvíli času, než za mnou někoho pošle. Jane jsem již zahlédl, jak postává jen kousek za bránou.

„Kapitáne,“ dotkl jsem se dvěma prsty klobouku.

„Pane,“ oplatila mi pozdrav.

Byla pěšky, koně jsem nikde neviděl, přijela s Lindsayovými kočárem. Obával jsem se, že ji tedy čeká dlouhá cesta až do Horshamu.

„Projdeme se, kapitáne?“ zeptal jsem se a naznačil směr dál od Ashcroft Manor.

Pochopila, že se obávám zvědavých očí, a pomalu vykročila po mém boku. V několika slovech mi pak řekla o mužích, kteří vnikli do domu Hennessyových.

„Chtěli Anastasii zabít, pane. Proto přišli,“ dokončila své vyprávění.

„Ale jí se daří již lépe, že?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývla Jane. „Doktor pomohl, horečka polevila. Myslím, že se uzdraví. Také dokázala promluvit.“

„Poslouchám, kapitáne,“ pobídl jsem ji netrpělivě.

„To, co vám řekl lord Ashcroft bude z větší části pravda,“ pokračovala. „O odjezdu Hennessyových a tak. Pak dostali onen dopis, že její matka onemocněla a žádá si dceřinu přítomnost.“

„Falešný?“ skočil jsem jí do řeči.

„Asi. Prý nebyl psaný rukou paní Kennedyové, ale na tom nebylo nic

zvláštního. Bohužel se někam ztratil. Anastasie cestovala sama, její manžel měl nějaké povinnosti. Jeho přítomnost by však nic nezměnila. Kočár byl přepaden a zmizel i s kočím a sluhou. Anastasii odvěkli sem.“

„Sem?“ ujišťoval jsem se.

„Sem. Do Ashcroft Manor,“ pokývala hlavou. „Anastasie neviděla sice lorda Ashcrofta ani jeho syna, ale poznala jejich lidi. Až tehdy ji napadlo, proč ji vlastně unesli.“

„A to je?“ neudržel jsem se.

Jane měla někdy neuvěřitelný smysl pro dramaticklost.

„Něco viděla, když tu byli na návštěvě,“ pokračovala. „Procházela se po okolí, když zahlédla lorda Ashcrofta vycházet z nějaké podzemní chodby. Neudivilo ji to, sám jste říkal, že je Ashcroft Manor plný takových věcí. Vikomt ji také pozdravil, jako by na tom nebylo nic divného a ona tomu nepřikládala váhu. Dokonce o tom ani neřekla panu Hennessyovi. Ale lordu Ashcroftovi to asi přišlo důležité.“

Zastavil jsem se a ona taky.

„Víte kde to je?“ zeptal jsem se.

„Ano. Myslím, že to místo dokáží podle jejího popisu najít.“ odpověděla. „Bylo to také tam, kde ji drželi. Byla to studená podzemní místnost bez oken. Tam se také nachladila. Utekla stejnou cestou, jakou viděla odcházet lorda Ashcrofta.“

„Je to daleko odtud?“

„Pár kroků,“ řekla s lehce ironickým úsměvem.

Muselo jí být okamžitě jasné, co mám v plánu. Náhle se však přestala usmívat.

„Někdo sem jde. Po cestě od domu.“

Nic jsem neslyšel, ale věřil jsem jí.

„Potkal jsem Ashcrofta. Asi za mnou někoho poslal,“ opáčil jsem. „Rychle, kapitáne, schováme se.“

„Stopy, pane,“ varovala mne.

Měla pravdu, cesta v lese ještě nestačila po dešti vyschnout, otisky našich bot byly zřetelně vidět.

„Pojďte za mnou, pane. Prosím,“ pobídla mě.

Ušla několik kroků a pak vstoupila do strouhy podél cesty. Teklo v ní jen málo vody, naše vojenské holínky nás dostatečně chránily. V trávě a podrostu pod hladinou jsme však také už nezanechávali žádné stopy. Zrychlili jsme, aby nás naši pronásledovatelé nedohonili. Urazili jsme asi dvě stě yardů, když se Jane

zastavila vedle míst, kde kolem cesty rostlo husté borůvčí.

„Tady, pane, tady nás nedokáží sledovat,“ ukázala.

„Minula jste se povoláním, kapitáne,“ ocenil jsem.

„Nemyslím si, pane,“ opáčila stručně.

Přikrčili jsme se za lískový keř a čekali. Ani ne za minutu jsem uslyšel rychlé kroky a zrychlený dech, jak po cestě k Horshamu proběhla čtveřice mužů. Nevšimli si nás a pokračovali dál ke vsi.

~

„Tady, pane. Jsem si jistá.“

„Tomu věřím, kapitáne,“ přikývl jsem.

Jane mě vedla oklikou až téměř zpět k Ashcroft Manor. Zeď lemující panství byla přímo před námi. Zde, možná úmyslně, les nebyl tak čistý jako jinde v okolí, ale vedla tu úzká pěšina, takže jsme se nemuseli prodírat nízkým podrostem. Cestička sem možná před časem dovedla i Anastasii Hennessyovou na její procházce. Pár kroků od nás rostl mohutný dvojitý dub připomínající písmeno V. Kůra levého kmene byla v jednom místě zčernalá po zásahu bleskem, ale muselo k tomu dojít dávno a strom se už vzpamatoval. Nicméně byl to skvěle zapamatovatelný výrazný orientační bod. Chápal jsem, že Anastasii uvízl v paměti a byla schopná jej Jane popsat.

„Prý je to na půl cesty mezi zdí a tím stromem,“ vzpomínala Jane nahlas.

Zvolna sešla ze stezky tím směrem. Když jsem se podíval pozorněji, tráva tu byla uválená a větvičky nízkých keřů místy polámané. Někdo se pokoušel zamaskovat stopy, ale nebyl dost důkladný.

„Máte pravdu, kapitáne.“

Už jsem nepotřeboval její pomoc, skrčil jsem se a po chvíli hledání nahmátl rukojeť poklopu maskovanou jako starý kořen.

„Pomohu vám, pane. Vaše zranění...“ pokusila se mě Jane zadržet.

Opovržlivě jsem si odfrkl a navzdory bodavé bolesti trhnutím zvedl víko. Pod ním se zela šachta, o jejíž jednu stěnu byl opřený dřevěný žebřík. Slunce stačilo prostor vcelku dostatečně osvětit, ale zdálo se mi, že kdesi dál v temnotě je další zdroj světla.

„Půjdu první, pane,“ navrhla Jane. „Jsem lehčí, bude to bezpečnější.“

Ani ji nenapadlo ptát se, jestli hodlám sestoupit dovnitř. Váhavě jsem přikývl. Po letech jsem se pokoušel brát ji jako jiného vojáka, ale stále jsem viděl nerad, když riskovala místo mne. A mohl jsem si nalhávat, jak jsem chtěl, že to nebylo

kvůli jejímu pohlaví.

„Myslím, že můžete za mnou, pane,“ zavolala na mě tlumeně.

Už nestála na žebříku, ale na dně, šachta nemohla být hlubší než asi čtyři yardy. Rychle jsem sestoupil za Jane, abych se také ocitl v kamenné chodbě. Starodávna přečnělková klenba napovídala, že tu musela vést již dlouho. Možná pocházela ze stejné doby, jako nedaleká římská svatyně. Směrem od Ashcroft Manor byla zavalená sutí, ale opačným směrem byla průchozí, odtud také pronikalo světlo. Dokonce si někdo dal tu práci a místy vyspravil poškozené zdivo.

Kývl jsem na Jane a pro tentokrát vyrazil jako první. Urazili jsme asi sto nebo sto padesát yardů, když jsme prošli zcela současnými okovanými dveřmi. Byly otevřené a za nimi se svítilo. Na okamžik jsme zastavili, ale nezdálo se, že by tu někdo byl. Určitě jsme však už museli být uvnitř panství, možná pod samotným domem.

„Tajný vstup do sklepa?“ napadlo Jane to samé, co mě.

„Možná,“ přikývl jsem. „Podíváme se.“

Kamenná místnost, do které jsme opatrně vkročili, nejvíce ze všeho připomínala pracovnu nějakého učence. Byl tu velký psací stůl z polá pokrytý svítky i knihami, další police s knihami pak lemovaly také zdi. Na stole stál velký sedmiramenný svícen, hořící svíčky na něm byly vyhořelé asi do poloviny. Byl to onen zdroj světla, který nás sem dovedl. Když jsem se rozhlédl pozorněji, začínal jsem si všímat dalších detailů, které tak často v pracovnách nebývají. Rozvinutý svitek byl z jedné strany zatěžkán zlatou maskou, jaké se kdysi používaly v řeckém divadle, a z druhé strany námořnickým astrolábem. U zdi stála kompletní drátky pospojovaná lidská kostra a hned vedle visel velký anatomický nákres lidského těla. Na otevřeném latinském slovníku stál model sluneční soustavy, proti němu onyxová soška šklebícího se aztéckého bůžka, kterou si Ashcroft jistě přivezl ze svých cest.

Sklonil jsem se ke svítku, který zaujímal ústřední místo. Představoval zjevně nákres nějakého rituálu, byl tu oltář i jednotliví účastníci s jasně určenými pozicemi měnícími se v závislosti na čase. Na plánu byl vyznačený jih, sever a další orientační body. Obrázek nepůsobil nijak archaicky, dokonce u něho byly anglické poznámky. Mohl jsem si tak přečíst slovo u křížkem zvýrazněného obdélníku uprostřed toho všeho. To slovo bylo „krev“. Vedle plánu ležel menší a starší papír, umělecky vyvedený rodový strom králů Francie. Začínalo ve mně klíčit podezření, i když zatím má teorie byla příliš neskutečná, abych ji vyslovil

nahlas. Chtěl jsem nákres prohlédnout podrobněji, když vtom mě vyrušila Jane.

„Podívejte se, pane.“

V ruce držela velkou sklenici s nějakou čirou tekutinou. A uvnitř bylo...

„To je srdce. Lidské,“ prohlásil jsem udiveně.

Souhlasně přikývla. Oba jsme měli z bitevních polí dostatečné praktické zkušenosti s lidskou anatomií, abychom si byli jistí. Než stačila odpovědět, z nedaleka se ozvalo slabé zacinkání. Nechal jsem svítek svítkem a znovu se rozhlédl. Z místnosti vedly další dva východy. V jednom byly zavřené dveře, ale ten druhý byl volně průchozí. Sebral jsem ze stolu svícen a vydal se tím směrem, Jane těsně za mnou. Položil jsem druhou dlaň na pažbu pistole pod kabátem, ona na jílec meče.

Světlo svíček však ozářilo jen další prázdnou kamennou místnost, menší, než byla ta vedle. Byla prakticky prostá jakéhokoliv zařízení až na hrubý stůl uprostřed, v protější stěně pak byly vsazeny dva ocelové kruhy a na nich vysely prázdné okovy. Průvan musel jedny rozhybat, cinkání ocelových náramků o kamenné zdivo byl onen zvuk, který nás se přivedl. Přiblížil jsem svícen k jednoduché desce stolu. Byla celá špinavá a v místnosti to železitě páchlo. Znal jsem ten zápach.

Jane si sundala rukavici a prstem přejela po stole.

„Krev,“ řekla temně. „Hodně krve...“

„Anastasie Hennessyová...“ napadlo mne.

„Asi ji tu drželi,“ ukázala Jane na okovy, „ale ta krev nemůže být její. Když ji prohlížel doktor, byla jsem u toho. Měla jsem... byla jsem oblečená jako žena, tak mě nechal být. Nebyla vážně zraněná. A i kdyby, takovou ztrátu krve by nemohl nikdo přežít.“

Měla pravdu, zakrvácený byl nejen stůl, ale i podlaha pod ním. Zaschlé stopy vedly až ke stěně.

„Myslím, že jsme viděli dost,“ rozhodl jsem. „Vrátíte se do Horshamu a přivedete naše lidi, kapitáne. Já odvedu Elizabeth pryč. Ashcroft bude zatčen ještě dnes.“

„Bude to pořádný skandál, pane,“ lehce se ušklíbla Jane.

„Už tu zemřelo dost lidí, to nemluvím o těch zmizelých dívkách ve vesnici,“ odvětil jsem. „Už nehodlám čekat, co pro nás, a hlavně pro markýze De Beauvais, Ashcroft a jeho povedený synáček dnes chystají. Musíme si spíšíť nebo bude...“

...bylo pozdě. Skrytá ocelová mříž s hlmozem zapadla na své místo,

následovalo kovové klapnutí neviditelných zámků. Oba jsme k ní skočili téměř současně, ale dobrý palec silné kovové pruty nás v kamenné kobce spolehlivě uvěznily.

„Myslíte, že jsem úplný hlupák, Wavesbury?“

Ashcroftův hlas se k nám donesl chodbou, on však zůstal bezpečně ukrytý. Pistole, kterou jsem mimoděk tasil, mi byla k ničemu.

„Opovrhl jste pokojem, který jsem vám nabídl, tak si tu teď chvíli pobudete,“ mluvil vikomt dál. „Zatím na shledanou. Musím uklidnit vaši ženu, jistě už má o vás starosti.“

„Ashcrofte! Zatraceně, Ashcrofte!“ zakřičel jsem za ním, ale odpovědi mi byly jen vzdalující se kroky.

~~~~

Elizabeth položila věž na pozici a přehlédla šachovnici.

„Šach, vrchní seržante. Myslím, že mat.“

Porazit ohromného horala jí trvalo déle, než předpokládala, když mu hru pro zkrácení čekání sama navrhovala. McAutie v sobě skrýval mnoho talentů.

„Eště jednou, mylady?“ zeptal se voják.

Hraběnka zvedla oči k hodinám stojícím na stolku pod tajným průzorem. Od doby, co David odešel, minutová ručička ještě nestačila oběhnout ciferník. Bylo brzy dělat si starosti, přesto se tomu neubránila.

„Dobrá, seržante,“ souhlasila a otočila šachovnici.

„Ale musíte mě šetřit, mylady,“ usmál se McAutie, když jí pomáhal rozestavovat figurky.

Elizabeth však sotva stačila odpovědět na jeho první tah, když se dveře do její ložnice doslova rozlétly dokořán. Bez zaklepání vstoupili dva sluhové v livrejích vikomta Ashcrofta a k jejímu překvapení také reverend Bothwell, tentokrát ve svých obvyklých černých šatech. Pobaveně si ho znovu představila v tóze, jak ministruje pohanský obětní rituál.

„Co si to dovoluujete?“ osopila se na ně. Postavila se od stolu a dlaněmi si uhladila sukně. „Vpadnout do dámského budoáru jen tak bez zaklepání?“

„Lord Ashcroft si žádá vaši přítomnost, ... mylady,“ prohlásil Bothwell bez pozdravu.

Kdyby za ní přišel sluha, slušně zaklepal a poprosil ji, nejspíše by s ním šla. Tohle však bylo příliš podezřelé. Zvláště když si všimla jílce nože pod kabátcem jednoho sluhy a podivné boule na tom patřícím druhému. Rozhodla se pro

jednou být poslušnou manželkou, i když jen pro výmluvu.

„Můj manžel odešel, ale brzy se vrátí. Přikázal mi, abych na něho počkala,“ prohlásila rezolutně. „Omlouvám se, reverende, chápete, že musím poslechnout. Prosím, řekněte lordu Ashcroftovi, že ho brzy společně vyhledáme. Nyní, prosím, odejděte.“

Bothwellův hubený obličej zbrunátněl. „Řekl jsem hned, ženo!“

„Mylady řekla jasný nay, nay?“ ozval se McAutie.

Křeslo zaskřípělo pod jeho vahou, jak se také postavil. Bothwell mu sotva věnoval pohled. Kývnul na jednoho ze sluhů a ten se natáhl k Elizabeth. Bolestivě však vyjekl, když mu mohutná dlaň stiskla zápěstí. McAutie ho otočil jako by nic nevážil a kopancem ho poslal otevřenými dveřmi na chodbu.

„Zbavte mě ho!“ přikázal Bothwell a ukázal na vrchního seržanta.

Druhý sluha se pokusil sáhnout po skryté pistoli, ale zjistil, že se ocitl v obětí ne nepodobném ocelovému svěráku. Vzápětí obloukem následoval svého druha na chodbu. McAutie zatím zbraň netasil, jen sáhl po Bothwellovi. Hubený kněz sebou však poděšeně smýkl a vyběhl ven z ložnice. McAutie za ním rychle přibouchl dveře a Elizabeth tentokrát nezapomněla zamknout.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se řečnický.

„Eště jim to asi nestačilo,“ poznamenal McAutie. „Poslouchejte, mylady. Je jich víc.“

Opravdu, také Elizabeth rozeznala v hluku na chodbě hlasy a kroky alespoň půl tuctu mužů. Někdo zalomcoval dveřmi, další na ně zabušil.

„Otevřete! Ihned otevřete, nebo budeš litovat, ženo!“ ozval se vzteklý hlas reverenda Bothwella.

„Dou na to zhurta a je jich dost,“ poznamenal McAutie, když se dveře otřásly pod dalším úderem.

Dutý dřevěný zvuk znamenal, že používají nějaké beranidlo.

„Možná bychom měli raději utéct,“ odpověděla Elizabeth.

David jí řekl všechno, tak věděla o systému chodeb v Ashcroft Manor. Nyní přistoupila k obrazu a otevřela tajný průchod.

„Máte asi pravdu, mylady,“ odvětil McAutie zklamaně, jako by se na nastávající bitku těšil.

Elizabeth tedy vešla první a vrchní seržant ji chtěl následovat. Jenže v tom se ukázala být potíže. Hraběnka prozíravě zvolila svůj oblíbený světle modrý jezdecký oblek, a ne formální šaty se širokou krinolínou, ale i tak se jí sukně místy otíraly o zdi. Obrovský McAutie zjistil, že tajné chodby nebyly navrženy

pro někoho, jako je on. Jednoduše se do nich nevešel.

„Děte sama, mylady,“ vybídl ji už méně klidně. „Najděte plukovníka. Já ty proklatý *Sassenachy* zdržím, co to pude!“

„Ale, seržante...“

„Děte!“ přerušil ji a rukou ji postrčil hlouběji do chodby.

Pak za ní zavřel tajné dveře. Bylo to v poslední chvíli, následoval tříštivý zvuk, hluk mnoha kroků, ale také klení a bolestivé výkřiky.

Elizabeth nezbývalo, než se vydat dál. Naštěstí si dobře pamatovala Davidovo vyprávění o nočním průzkumu. Rychle vystoupala po příkrých schodech do dalšího patra a teprve tam uvažovala, kam dál. Věděla, kudy se dostat ven z domu, ale pak ji napadl bližší cíl. Spojkou přešla na opačnou stranu domu, poté v duchu odpočítala jednotlivé odbočky. Byla si takřka jistá, že ta, kterou si vybrala, je ta správná. Opatrně sestoupila ze schodů, až u tajných dveří, které z její strany vůbec tajné nebyly, okamžik zaváhala. Rozhodla se, že tentokrát zapomene na zdvořilost, otevřela si a bez klepání vstoupila.

„*Mio Dio!* Mylady? Co se to tu děje?“

Giacomo Casanova, opět ve svém elegantním stříbřitém kabátci a s bílou parukou na hlavě, k ní překvapeně obrátil oči. Předtím pozorně poslouchal lomoz venku na chodbě, který však zvolna utichal. Elizabeth zadoufala, že je McAutie v pořádku.

Casanova se rychle vzpamatoval z překvapení. „Už jsem se neodvážil ani doufat ve vaši návštěvu, mylady. Nebo se snad mám obávat, že tu nejste kvůli mé maličkosti, ale abyste unikla tomu rušivému lomozu?“

Přes své vtipkování stál s rukou na jílci rapíru. Jeho dva sluhové byli také přítomni, drželi se diskrétně v pozadí, ale očividně byli připraveni bránit svého pána, kdyby bylo třeba. Eliza van der Els napůl seděla a napůl ležela v Casanovově posteli. Byla bledá, kolem hlavy měla omotaný obvaz, tvářila se poněkud zmateně, ale jinak byla naprosto při vědomí. Podle zmačkaného ložního prádla Elizabeth napadlo, že Casanova možná byl natolik gentlemanem, aby zraněné nabídl ochranu a útočiště, ale už ne, aby ji nechal v posteli samotnou.

„Potřebuji vaši pomoc, *signore* Casanovo,“ oslovila ho naléhavě. „David odešel a lord Ashcroft pro mě poslal své lidi. Byli velmi důrazní.“

„Ale unikla jste. Jaké štěstí,“ odvětil Casanova. „Předtím jste mi ale říkala Giacomo.“

Elizabeth na okamžik zaváhala, jestli nevložit svoji důvěru v nesprávného člověka.

„*Sì. Sì, certo.* Ovšemže se na mě můžete spolehnout,“ ubezpečil ji rychle. „Nejprve se však musíte uklidnit a vše mi povědět.“

Hraběnka mimoděk udělala krok dozadu, když se zdálo, že ji chce obejmout. Byla možná vyděšená, ale rozhodně ne hysterická a nepotřebovala utěšovat. Rychle mu odpověděla, ale vlastně mu byla schopná sdělit pouze, že její manžel odešel za svým důstojníkem a ještě se nevrátil. A také o hrubém jednání reverenda Bothwella, které vyústilo v bitku.

„Nyní musím co nejdříve varovat Davida,“ uzavřela svoji řeč. „Pokud vikomt Ashcroft odhodil poslední zábrany, mému muži hrozí nebezpečí. Obracím se na vás jako na gentlemana, ...Giacomo.“

„On ho zabije,“ ozvala se Eliza van der Els. „Když se ho nedokáže zbavit jinak, tak ho zabije. Tak, jako to zkusil se mnou, když jsem odmítla tu jeho směšnou almužnu. A *Monsieur le Comte* je příliš zásadový člověk, aby se nechal přesvědčit.“

„Obávám se, že varování vašeho manžela bude muset posečkat, mylady,“ odvětil Casanova, aniž by si všiml poslední poznámky. „Pohleďte. Není to váš kočár, který právě projíždí bránou?“

Rukou pokynul k oknu a ona opravdu spatřila jejich vůz mířící po cestě k Horshamu. Na kozlíku seděl nějaký muž v barvách vikomta Ashcrofta, kdo byl uvnitř se poznat nedalo.

„Musím za nimi,“ rozhodla se Elizabeth impulzivně.

„Za nimi?“ odvětil Casanova pochybovačně. „Vždyť ani neznáte jejich cíl. Zůstaňte, mylady. Se mnou jste v bezpečí.“

Hraběnka rozhodně zakroutila hlavou. „Najdu Davida nebo přivedu z Horshamu jeho vojáky. Nebudu tu ale jen tak čekat. Pojedu buď s vámi nebo sama. Snad se mi podaří nalézt vhodného koně.“

Casanova si teatrálně povzdech. „Sama nepojedete, to nepřipadá v úvahu. Co bych to byl za gentlemana?“

„A mě tu zanecháte jen tak samotnou, *signore Casanovo?*“ ozvala se znovu Eliza. „Nemohoucí a bezbrannou?“

„Umberto a Amilcare tu zůstanou,“ mávl Casanova rukou ke svým dvěma sloužícím. „S nimi se nemusíte ničeho bát, *signorino* van der Els. Vyrostli v benátských ulicích, mají své nože a hned tak někoho se neleknu.“

„To jsem hned o moc klidnější,“ odvětila slečna van der Els ironicky.

Elizabeth si pomyslela, že působí již o moc zdravěji, když se jí vrací její kousavý sarkasmus. Na další námitky však již nečekala. Když se přesvědčila, že

chodba před pokoji hostů je prázdná a Bothwell, Ashcroftovi sloužící a bohužel i seržant McAutie někam zmizeli, rychlými kroky se vydala ven. Casanova ji s další lehkým povzdechem následoval.

~~~

„Je to zbytečné, pane. Musíme na to jinak. Takhle s tím nepohnete,“ zarazila mě Jane, když jsem asi po desáté marně zalomcoval mřížemi, které nás věznily ve studeném podzemí pod Ashcroft Manor.

Jako obvykle měla pravdu. Mříže byly holé, nebyl na nich žádný zámek, který by se dal odemknout nebo odstřelit. Zamykací mechanismus, který nám bránil je znovu zvednout, byl ukrytý někde ve stropě. Ocelové pruty samotné měly více jak palec v průměru, bez vhodných nástrojů se uvolnit nedaly. Nebo by to alespoň zabralo týdny.

„Někde nahoře je něco, co drží mříž na místě,“ konstatovala Jane očividně. „Podívám se... Pomůžete mi, pane?“

Přistoupila k zakrvácenému stolu a když se o něj opřela, pochopil jsem její úmysly. Stůl byl těžký, z masivního jen hrubě opracovaného bukového dřeva, ale společně se nám ho podařilo dotlačit až ke dveřím. Jane na něj pak obratně vyskočila a začala zkoumat strop. Podal jsem jí svícen, ve kterém jsem zatím zhasil polovinu svíček, aby nám světlo déle vydrželo.

„Vidíte něco, kapitáne?“ zeptal jsem se netrpělivě po té, co asi dvě minuty šátrala dýkou v otvoru nad mříží.

„Obávám se, že ne, pane,“ odpověděla. „Nic tu není, jen mříže. Zámek bude výš, možná až o patro nad námi.“

Její postřehy byly správné, bohužel nám nijak prospěšné. Po kapsách jsem měl osm nebo deset připravených papírových nábojů pro mé pistole. Pokusil jsem se tedy o jinou úvahu.

„Kolik máte střelného prachu, kapitáne?“ zeptal jsem se.

„Ehm... žádný, pane,“ odvětila.

Potlačil jsem kletbu. Ten můj by nestačil ani na uvolnění jednoho ocelového prutu, natož na uvolnění celé mříže. Přesto to snad stálo za pokus, protože to nevypadalo, že by Jane nějak pokročila pokrok. Každá vteřina, kterou jsme tu byli zavření, znamenala pro Elizabeth větší a větší nebezpečí. A také nejspíš pro markýze De Beauvais.

„Slezte, kapitáne, tohle nemá smysl,“ vybídl jsem Jane asi po deseti minutách marného snažení. „Zkusíme to jinak.“

Když opět stála vedle mne, převrátil jsem stůl na bok. Jane pochopila, o co se snažím, když jsem vsunul desku mezi mříže.

„Pomozte mi,“ požádal jsem ji.

Věděl jsem, že její přínos bude jen malý, síla nepatřila k Janeiným přednostem, ale každý zlomek se počítal. Nadechl jsem se a zabral, stejně tak ona. Zaskřípělo to, ale mříže se ani nepohnuly.

„Zatraceně,“ neodpustil jsem si.

„Zkusme prach, pane,“ navrhla Jane udýchaně. „Třeba to pomůže.“

Pokrčil jsem rameny, ale nakonec přikývl. Vyndal jsem z kapsy několik papírových patron a polovinu jí podal. Zuby jsem jednu roztrhl, prach z ní vyspal k patě jednoho ze železných prutů mříže. Když jsme tak spotřebovali všechny náboje, hromádka černého prachu byla stále směšně malá.

„Měla byste se svou střelbou něco udělat, kapitáne,“ neodpustil jsem si poznámku.

Jane se moudře rozhodla mlčet. Když jsem usoudil, že lepší už to nebude, čepelí meče jsem ze stolu odštípl dlouhou třísku a tu pak zapálil o hořící svíčku.

„Raději ustupte,“ varoval jsem Jane.

Nebylo to však vůbec třeba. Exploze, která následovala, když jsem přiblížil oheň ke střelnému prachu, nebyla o mnoho silnější než obyčejný výstřel. Snad jen rána byla v uzavřeném prostoru podzemí ohlušující, ozvěna ji ještě několikrát vrátila. Máváním kloboukem jsem se pokusil rozptýlit šedivý dým a hned jsem se s novou nadějí vrhl na kolena k mříži.

„Zatraceně,“ znovu jsem zaklel.

Z mříže opadala rez, železo bylo mírně ožehnuté, a to bylo tak vše.

„Zkusme ještě jednou zabrat, pane,“ navrhla Jane, spíše aby mě povzbudila, než že by věřila v nějaký lepší výsledek.

Přesto jsme opět zabrali, ale opět se naše snaha ukázala jako zcela zbytečná. Bylo třeba hledat jinou cestu ven, pokud tedy taková existovala.

Vtom jsem však zaslechl z vedlejší místnosti nějaký hluk. Nijak mě to neudivilo, výbuch musel být slyšet daleko.

„Ashcrofte? Vrátil jste se?“ zavolal jsem zkusmo.

„Pane? Ste to vy?“ odpověděl mi však někdo s nezaměnitelným skotským přízvukem.

„McAutie?“ ozvala se Jane.

To už se mohutný horal objevil u mříží a za ním i seržant Kenneth Lindsay dokonce s Jessikou, kterou její manžel vedl za ruku.

„Jsme tady uvěznění, musíte nám pomoci ven,“ oznámil jsem jim, aniž bych nějak komentoval modřinu tvořící se na McAutieho levém oku a roztržený ret.

Vrchní seržant většinu bitek hravě vyhrával, musel to být pořádný boj, když mu někdo dokázal ublížit.

„Nás zase zavřeli ve stájích,“ oznámila mi Jessica Lindsayová mimoděk.

„Dobřej nápad, pane,“ mávnul McAutie rukou nad stolem zaklíněným v mřížích. „Dyž zaberu i vodsad', pude to. Malej moment...“

Odběhl zpátky, vzápětí se ozvalo zadunění a šustění, jak nevybíravě shrnul věci z Ashcroftova pracovního stolu. A také zvuk tříštícího se skla.

„*Mo chreach! O mo chreach sa thàinig!*“ vykřikl vrchní seržant poděšeně, když si uvědomil, co mu také přistálo u nohou.

Přesto však byl za okamžik zpátky a vložil pracovní stůl mezi mříže nad ten náš.

„Ted' všichni najednou! Na můj povel!“ přikázal jsem. „Ted'.“

Zabrali jsme všichni současně. Koutkem oka jsem zahlédl, že dokonce i Jessica Lindsayová přiložila ruku k dílu. Dřevo zapraštělo, ocel zaskřípěla, pruty se ohnuly a náhle se s prasknutím připomínající úder biče jeden vylomil. Možná už byl uvolněný po výbuchu střelného prachu, ale v duchu jsem si musel přiznat, že za tím byla hlavně McAutieho nadlidská síla. Otvor, který vznikl byl dostatečný, aby se jím protáhla Jane, pro mě však byl příliš úzký.

„Ještě jednou,“ prohlásil jsem a zalomcoval mříží. „Tenhle je již uvolněný.“

Přemístili jsme naše improvizovaná páčidla a znovu jsem se do nich v pěti opřeli. Již ohnutý prut vzdoroval kratší dobu, ozvala se další rána a také já byl volný. Rychle jsem se prosmýkl ven z našeho vězení.

„Co se stalo, vrchní seržante?“ zeptal jsem se McAutieho.

To už jsem byl v tajné Ashcroftově pracovně. Všiml jsem si, že zmizel jak plánek, tak zlatá maska. Zbytek věcí byl rozházený po podlaze, jak je McAutie shodil ze stolu. Pohled mi mimoděk sklouzl k lidskému srdci ležícímu neobřadně v kaluži lihu mezi střepy u stěny místnosti.

„Přišli pro mylady a bylo jich hodně,“ začal vrchní seržant a hned spěšně pokračoval. Můj výraz musel být čitelný jako kniha. „Nemějte strach, utekla, dyž sem se s nima rval. Pár sem jich dostal, ale pak najednou zdrhli, jako bych je už nezajímal. Rozprchli se všude po baráku, i ten zatracenej fráter, co je vedl. Myslel sem, že mylady utekla ven, ale našel sem jenom tady mladýho a jeho paní zamčený v jedný stáji. Nevim ale, jak dlouho sem se s těma parchantama pral, než sem se jich zbavil. Mylady měla spoustu času utýct jim daleko,“

dokončil nervózně.

Nebo ji znovu chytili, muselo nás napadnout oba.

„Tohle už zašlo příliš daleko,“ prohlásil jsem. „Někdo musí do Horshamu pro naše muže. Seržante Lindsayi...“

„Nezůstali tu koně, pane. Ani jeden,“ skočil mi Lindsay do řeči.

„Prosím?“ nechápal jsem.

„Koně ze stájí zmizeli,“ odpověděl Lindsay. „Odvedli je, odjeli na nich. Žádný nezůstal.“

„I naši koně?“ podivil jsem se.

„Aye, pane,“ přikývl mladý seržant. „Kočár i s potahem je pryč.“

„Pojďme odtud, ven na vzduch,“ rozhodl jsem. „Ukažte mi cestu.“

McAutie se chopil iniciativy a vedl nás. Z tajné Ashcroftovy pracovny vedly zamčené dveře přímo do sklepa pod domem. Vrchní seržant, když zaslechl náš výbuch, jednoduše urazil hlavici šavle petlici, takže nyní nám nic nebránilo dostat se ven. Po schodech jsme vyšli do přízemí v části pro služebnictvo. Kolem nás bylo podivné ticho, jako by všichni odešli nebo se někam schovali.

Tiché vzlyknutí za truhlou stojící na chodbě mě na okamžik zastavilo. Za loket jsem na světlo vytáhl třesoucí se tak patnáctileté děvče v šatech služky.

„Kde jsou všichni? Kde je Ashcroft?“ vyjel jsem se na ni.

Možná zbytečně, měl jsem tušení, kam se vikomt poděl, ale chtěl jsem mít jistotu.

„Já... já nevím... Vaše lordstvo... opravdu ne...“ zajímavě odpovídala a po tvářích se jí koulely slzy. „Jsem tu nová. Paní... paní Higginsová nám nařídila, ať... ať zase zůstaneme v pokojích, abychom nepřekáželi panstvu, ale byla jsem pro vyprané prádlo, když se začalo střílet. Měla jsem strach...“

Nevěděl jsem, kdo je paní Higginsová, ale bylo mi jasné, že od vyděšeného děvčete se toho moc nedozvím. Neuniklo mi však, že služebnictvo v Ashcroft Manor bylo zjevně uvyklé se pravidelně držet stranou.

Pustil jsem dívku a ta se jako střela rozběhla pryč.

Na rohu chodby se však ještě přeci jen na okamžik zastavila, aby na nás mohla zavolat: „Nechod'te na to místo, mylorde. Bůh ho už dávno opustil. Vyvarujte se ho, pokud vám záleží na vaší duši!“

Poněkud kryptická slova na nedospělou dívku, pomyslel jsem si cynicky, ale rád bych se dozvěděl, co tím myslí. Neměli jsme však čas, abychom ji pronásledovali a ona už stačila zmizet hlouběji v domě.

Pokračovali jsme tedy ven a přímo do stájí, kde měli být naši kočároví koně.

Byly opravdu prázdné, koně i lidé jako by se vypařili. Také můj kočár byl pryč a kolem bylo až strašidelné ticho. Zamyšleně jsem se zastavil před stáním, kde byli ještě před krátkým časem ustájeni koně, které nám lord Ashcroft zapůjčil pro hon na lišku. Něco mě však zaujalo. Na trámu, přes který byla přehozena sedla, bylo několik volných míst. Na tom nebylo nic zvláštního, ale další leželo pohozené na slámě u mých nohou.

„Chybí tady dámské sedlo,“ oznámil jsem svým společníkům.

„Jste si jistý, pane?“ zeptala se Jane.

„Ano, naprosto,“ přikývl jsem přesvědčeně. „Pamatuji si, že tu bylo. Štolba jím sedlal koně pro... Elizabeth! Musela odjet!“

„Asi dyž mylady nenašla kočár, napadlo ji, že ste vodjel, pane,“ nadhodil McAutie.

„Půjdeme,“ rozhodl jsem. „V Ashcroft Manor ji nenajdeme.“

„A kam, mylorde?“ zeptala se Jessica zmatená rychlým vývojem.

„Ty a seržant Lindsay do Horshamu pro pomoc,“ odpověděl jsem. „Tu prokletou římskou svatyni máme na cestě.“

Jane měla stejné informace jako já a dospěla také ke stejnému závěru. Jen mu zatím odmítala uvěřit.

„Myslíte, pane, ...? Že chtějí markýze De Beauvais ...?“ nedokázala dokončit svoji otázku.

„Ano,“ souhlasil jsem temně.

„Ale to je šílenství, pane!“

Znovu jsem pokýval hlavou. „Ano, to je, kapitáne. To je.“

~~~

Elizabeth sklouzla ze sedla, ani nečekala, až jí Casanova nabídne pomoc, jak by se za běžné situace slušelo. Byli na cestě mezi Ashcroft Manor a Horshamem, místo, kde jim bleskem poražený strom zahradil cestu bylo jen pár kroků od ní. Bylo to jen před pár dny, ale připadalo jí, jako by od té doby uběhly celé měsíce. Byla si však jistá, že jsou správně, dokonce viděla i zčernalý pařez. Odkryté zbytky římské stavby byly také nadohled, paprsky slunce se odrážely na bílých kamenech tam, kde je nezarostla tráva nebo psí víno.

„Opatrně, mylady,“ varoval ji její společník. „Můžou tu na nás čekat.“

Casanova zatím také sesedl, uchopil jejího koně za uzdu a oba je uvázal k nízké větvi stromu vedle cesty. Elizabeth však už byla o pár kroků dál.

„Zdá se, že tu nikdo není,“ opáčila. „Je tu klid.“

„*Mio Dio*. Jen aby to tak,“ zašeptal Casanova sotva slyšitelně.

Přesto se však postavil po její bok a vyrazil společně s ní. Zatím netasil, ale nenabídl jí rámě, místo toho položil dlaň na jílec svého kordu.

Přiblížili se, Elizabeth je nevedla přímo, ale oklikou k místům, kde vikomt Ashcroft pořádá své představení s obětováním kůzlete. Hraběnka se obávala, že to, co má nyní v plánu, je daleko temnější než nějaká hra na staré Římány. Již viděla i kamenný oltář, ze kterého nedávný déšť už stačil umýt všechnu zvířecí krev.

Zachrastění padajícího kamínku ji přinutil pootočít se a pevněji sevřít pažbu malé pistole v kapse pod svrchní sukni.

Pan Francis Weston se vypořádal ze svého ukrytu pod jedním se zachovalých oblouků. V levé ruce držel lesklý zlacený srp a v pravé tasený meč, jehož hrot namířil na Elizabeth s Casanovou.

„A... ani hnout, mylady. Pane! Ne... nehýbejte se, nebo...“ koktal nejistě.

Hraběnka se rozhlédla kolem, aby se přesvědčila, že mladík je tu sám.

„Nebo, *signore*?“ zeptal se Casanova anglicky.

Smysl jednoduché věty pochopil. Pak teatrálně pomalu tasil vlastní zbraň. Westonova ruka se třásla, v očích měl napůl šílený výraz. Elizabeth napadlo, že je potkal jen náhodou, ale také že se vůbec nedá odhadovat, jak se zachová.

„Odhod'te zbraně! Půjdete se mnou. Tracy mě pochválí. Možná...“ pokračoval Francis zmateně.

Casanova tázavě pohlédl na Elizabeth. Teď již mladíkově angličtině neporozuměl. Weston si to však vyložil jako zaváhání a než stačila odpovědět, rozhodl se využít příležitosti. Vyrazil neartikulovaný výkřik a bezhlavě zaútočil. Casanova se nenechal překvapit, zběsilý výpad odrazil a nechal Francise proběhnout kolem sebe. Elizabeth bylo jasné, že ho mohl bez obtíží probodnout, ale zatím se rozhodl příležitosti nevyužít.

„*Tiens-le!* Zadržte, *signore* Westone! Nemusíte to dělat,“ pokusil se Casanova přesvědčit svého soupeře, ale Francis jeho francouzštině buď nerozuměl nebo jednoduše neposlouchal.

Zaútočil znovu se stejnou zoufalou zuřivostí. Casanova se ani nenamáhal, aby jeho čepel odvracel vlastním ostřím. Jednoduše znovu uhnul stranou, a když kolem něj Weston takřka prolétl, jen mu nastavil nohu. Francis zakopl, neudržel rovnováhu a v plné rychlosti narazil do břečťanem obrostlé kamenné zdi. Zadunělo to a jeho kord se zlomil. Pak se bezvládně jako hadrová panenka sesunul k patě dávné stavby.

„Opatrně, mylady,“ varoval Casanova Elizabeth, zatímco ukrýval zbraň. To proto, že hraběnka se již skláněla k padlému mladíkovi. „Udeřil se prudce do hlavy,“ poznamenala. „Ale dýchá, tentokrát měl štěstí.“ „Jistě se zanedlouho probere,“ odvětil Casanova. „Možná bych ho měl raději spoutat.“

„Mluvil o mladém panu Tracym Murrayovi,“ řekla Elizabeth. „Jistě ví, kde je. Když nám to řekne, snad tak najdeme i Davida.“

Casanova si sotva slyšitelně povzdechl. Pak vzal bezvědomého Westona pod rameny a odtáhl ho pod jeden ze zachovalých oblouků.

„Budeme muset počkat, mylady,“ poznamenal.

Rychlým pohybem sundal Francisovi opasek a spoutal mu zápěstí k sobě. Westonův dech byl pravidelný, jeho rána prakticky nekrvácela. Elizabeth pro něho nemohla víc udělat.

„Nemáme vodu, mylady. Nezbyvá než se obrnit trpělivostí,“ oznámil Casanova.

Sundal si svůj stříbřitě bílý kabátec a bez ohledu na to, jestli se ušpiní, jej přehodil přes částečně zachovaný zbytek zdi ve stínu jednoho oblouku.

„*S'il vous plaît*, mylady,“ nabídl jí galantně. „Je zbytečné, abyste po celou dobu stála.“

Elizabeth po nedávných událostech cítila únavu a ráda se posadila. Zamyšleně při tom nespouštěla oči z bezvědomého Francise Westona, proto ji poněkud překvapilo, když ucítila Casanovův dech takřka na své tváři. Nejistě se na něj otočila.

„Giacomo...?“

Než stačila zareagovat, Casanova ji lehce políbil na ústa.

„Zbláznil jste se?“ řekla už rozhořčeně.

Když se za ní před časem vplížil do její ložnice, pocítila snad mírné vzrušení nad tím, že se o ni zajímá někdo tak proslulý. Nyní to však byl jen vztek. Bála se ale zareagovat přehnaně odmítavě, protože kvůli manželovi potřebovala jeho pomoc.

„Možná. Možná šílím z vaší krásy, mylady,“ odtušil Casanova zasněně. „Jsme tu přeci jen my dva, ten mladík o sobě neví... Vím, že vám nejsem lhostejný, *mio caro*.“

Odstrčila ho, když se ji znovu pokusil políbit. „Můj manžel...“

„Váš manžel není Giacomo Casanova!“ přerušil ji sebevědomě. „Nic se přeci nemusí dozvědět. Až ho společně zachráníme, bude nám oběma vděčný.“

Přetrpěla, když jí pohládl po tváři. Když však rozepl vrchní knoflík jejího kabátku, chytila ho za dlaň.

„Nikdy jste se nevzdal vítězství nad markýzem De Beauvais,“ konstatovala.

Zarazila ho uprostřed polibku. „Co je mi po tom Francouzi? Ale jsou sázky, které Casanova neprohrává...“

Když jí zajel rukou pod kabátec a současně opět políbil na ústa, měla toho právě dost. Na kompromisy už nebyl čas. Ostrčila ho od sebe plnou silou, až po zádech spadl z jejich dočasné lavičky. Dopadl tak prudce, že mu nakadeřená paruka sklouzla z hlavy a jen náhodou se neudeřil podobně jako mladý Weston. Elizabeth uchopila uvolněný kámen a prudce se postavila. Vztekem rozšířené oči upřela na sedícího Benátčana.

„Řekla jsem „ne“, Giacomo... *signore* Casanovo. Pomohl jste mi, zachránil Davidovi život, proto to ještě naposledy zopakuji. Ne!“

Vzhlédl na ni, rukama si zakryl hlavu, jako by čekal, že ho snad doopravdy udeří, ale jeho výraz mluvil spíše o překvapení než o strachu. A možná také trochu o obdivu.

„Myslím, že Beth promluvila dostatečně jasně. A jen bych rád dodal, že já nemám její trpělivost.“

Elizabeth se otočila po mírně pobaveném hlase, který se za ní ozval.

„Davide!“

Kámen, který jí vypadl z rukou jen těsně minul ležícího Casanovu, pak už se vrhla svému muži do náručí.

~~~

Stále s levou rukou kolem Elizabetiných ramen jsem znovu pohlédl na sedícího Casanovu. V rozčilení jsem promluvil anglicky, takže mi asi nerozuměl, ale zdálo, že mou výhrůžku pochopil. On se zatím postavil, během toho si nasadil paruku a nacvičeným pohybem si ji urovnal. Skoro jsem čekal, že si začne prsty oprašovat rukáv, ale neudělal to.

„*Je suis désolé*. Omlouvám se, mylord,“ řekl pomalu. „Máte mé slovo, že to bylo naposledy. Casanova umí držet slovo a umí uznat porážku.“

„Pomohl mi, Davide. A zachránil ti život,“ zastala se ho Elizabeth, když jsem neodpověděl dost rychle.

„Jste šťastný muž, mylord,“ dodal Casanova po další chvíli mého váhání. „Závidím vám.“

Otočil jsem se k Elizabeth a abych získal další čas, zapnul jsem jí dva

rozepnuté vrchní knoflíky jejího jezdeckého kabátku.

„Přijímám vaše slovo, *signore Casanovo*,“ řekl jsem. „Ale je to Elizabeth, které byste se měl omluvit.“

Casanova se hluboce uklonil. Jeho klobouk ležel vedle kabátu, tak jen naznačil jeho smeknutí.

„*Je m'excuse profondément. Mi scuso profondamente*. Hluboce se omlouvám, mylady,“ řekl francouzsky a možná pro jistotu také italsky.

Elizabeth udělala sotva znatelné pukrle na znamení, že jeho omluvu přijímá. Gesto mi stačilo, Benátčanův život bude tedy ušetřen. Alespoň prozatím, dokud bude jeho slovo platit. Také jsem kývnutím vzal jeho omluvu na vědomí.

„Pomohl jste Elizabeth, za to vám budu navždy vděčný,“ řekl jsem pomalu. „A proto vám také odpouštím.“

„Myslela jsem... myslela jsem, že jsi odjel s lordem Ashcroftem,“ vysvětlovala Elizabeth, jako bych ji snad z něčeho obviňoval. „Viděla jsem kočár a já se bála, že...“

Nevšímal jsem si ostatních a znovu ji políbil na ústa.

„Myslím, že krádež kočáru bude ten nejmenší z hříchů vikomta Ashcrofta,“ řekl jsem, když jsem opět mohl. „Doufal jsem však, že se vydal sem.“

Promluvil jsem anglicky, Jane musela Casanovovi překládat, proto chvíli trvalo, než mi odpověděl.

„Zde jsme potkali pouze tohoto gentlemana,“ ukázal na bezvědomého Westona. „Bohužel nebyl přístupný rozumné konverzaci.“

„Domníval jsem se, že zde nalezneme celou tu vznešenou společnost,“ odvětil jsem. „Zjevně jsem se mýlil.“

Jessica Lindsayová, když zjistila, že ji její paní hned nepotřebuje, se mimoděk procházela kolem. Zaujal ji upuštěný blyštivý srp, tak ho sebrala z trávy. Neviděla, k čemu byl použit, proto si ho s bezelstným zájmem prohlížela.

„Pan Weston sem přišel pro tu věc,“ napadlo Elizabeth. „Měl to v ruce, když nás napadl.“

„Jsme špatně, pane. Tohle místo nebylo na tom obrázku,“ ozvala se z ničeho nic Jane.

Já, stejně jako ostatní, jsem se ni zmateně obrátil. Jako jediný jsem se mohl dovtípit, o čem to mluví.

„Prosím, kapitáne?“ ubezpečil jsem se. „Mluvíte o tom Ashcroftově plánu, který si odnesl s sebou? Oltář si z něj pamatují.“

„Ale nebylo to tady, jak jsme si mysleli,“ trvala na svém. „Teď to vidím.“

Napadlo mě, že ona z nás byla jediná, kdo ruiny římského chrámu alespoň jednou nenavštívil. Mapy, tedy hlavně ty vojenské, ji však vždy zajímaly a měla na ně skvělou paměť. Sebrala ze země zlomený kord, který patřil mladému Westonovi, a zbytkem čepele začala črtat do hlíny.

„Vidíte, pane,“ vysvětlovala. „Tady byl oltář. Jsem si jistá, byla u něj poznámka „oltář“ a „krev“. Tady kolem byly naznačeny zdi. Ale tady,“ udělala rozmáchlé gesto po okolí, „je kolem volné místo. Naopak zde jsou kolem tyto kameny. Účastníci obřadu by nemohli stát kolem, jak bylo namalováno.“

Zatím zjednodušeně dokončila, co si pamatovala a že toho bylo dost. Obestoupil jsme ji a napjatě poslouchali.

„Zeptám se toho, kluka, pane,“ navrhl McAutie. „Proberu ho. Určitě mi řekne, co ten anglickej blázen chystá.“

O tom jsem nepochyboval. Stále jsem však nemohl odtrhnout oči od Janeiných čar vyrytých na zemi. Ten tvar mi něco připomínal...

„Je to kostel!“ řekl jsem hned, jak jsem si to uvědomil. „Jistě! Dům boží... To děvče v Ashcroft Manor říkalo, že to místo Bůh opustil. To znamená, že tam někdy byl...“

„Reverend Bothwell dělá, co mu lord Ashcroft řekne. Máš pravdu,“ souhlasila Elizabeth.

„Je ve vsi kostel?“ zeptal se Casanova, když mu Jane přeložila moji řeč. „Víte, mylorde, neměl jsem příležitost...“

„Ano,“ přikývla Jane jako první. „Nedaleko Horshamu je hřbitov a také kostel. Kostel svaté Marie, pochází ještě z časů Normanů. Je to nejstarší stavba v okolí.“

Poněkud překvapeně jsem se na ni otočil.

„Provádět průzkum bitevního pole patří k povinnostem dobrého důstojníka, pane,“ ušklíbla se.

„Ten kostel tedy bude naším dalším cílem,“ rozhodl jsem. „Dámy, vy však...“

„Už tě nespustím z očí, drahý,“ prohlásila Elizabeth rezolutně, pak s potutelným úsměvem dodala: „Leda by mi Giacomo znovu nabídl svoji společnost.“

Promluvila anglicky, takže dotčený na ní pouze tázavě pohlédl, když zaslechl své jméno, ale já si jen rezignovaně povzdechl. Věděl jsem, kdy má cenu bojovat a kdy musím ustoupit.

„Budeme ale potřebovat víc lidí, estli máme dostat toho Ashcrofta. Moh by nám snadno zdrhnout,“ poznamenal McAutie.

„Zatčení vikomta Ashcrofta a jeho syna bude na pořadí až jako druhé,“

odpověděl jsem. „Mám rozkaz zajistit bezpečí markýze De Beauvais, a to je teď to hlavní.“

„Hrozí mu snad opravdu nebezpečí?“ zeptal se Casanova.

On nebyl v podzemí pod Ashcroft Manor, neviděl pracovnu našeho hostitele...

„Jsem o tom přesvědčen,“ přikývl jsem. „Když slečna Westonová... ehm... byla s ním, mluvila o dnešním večeru. Myslím, že máme čas, ale ne příliš...“

„Pane!“ přerušil mě Lindsay, aby mě upozornil.

Pan Francis Weston totiž zasténal a začal se probírat. Posadil se, a když zjistil, že má spoutané ruce, zmateně se rozhlédl kolem sebe.

„Co... co se stalo?“ nechápavě na nás vzhlédl.

Všech šest nás ho obstoupilo v hrozivém půlkruhu. Jeho oči se zastavily na srp, která Jessica Lindsayová stále držela v ruce.

„Promluvíme si, pane Westone,“ oznámil jsem mu jednoduše.

„Nic... nic vám neřeknu! Okamžitě mě rozvažte!“ vybuchl. „Nemáte žádné právo se mnou takhle zacházet! Tracy se postará...“

„Pan Tracy Murray bude mít dost vlastních starostí,“ přerušil jsem ho. „Vy jste však bezdůvodně napadl moji ženu... A také *signora* Casanovu. Vrchní seržante, byl byste tak laskav?“

McAutie popadl mladíka za ramena a postavil ho na nohy.

„Dámy, kdybyste dovolily a na okamžik se vzdálily,“ požádal jsem Elizabeth s Jessikou.

Má žena na rozdíl od své komorné hned pochopila, že se snažím Francise hlavně zastrašit. Uchopila váhající Jessiku za ruku a odváděla ji stranou.

„Tohle si vezmu, Jess.“ Ještě na odchodu jsem jí vzal z ruky obřadní srp a zkusil jeho ostří.

Byl jsem si jistý, že Francis svou odvahu jen předstírá, ve skutečnosti byl strachem bez sebe.

„Budu se ptát a vy budete odpovídat, pane Westone,“ oznámil jsem mu jednoduše.

Nedokázal se mi podívat do očí, jen upřeně zíral na nástroj v mé ruce. Vzal jsem to jako souhlas.

„Lord Ashcroft vás sem poslal jen pro toto?“ pozvedl jsem srp.

Rychle přikývl, pak však zakroutil hlavou. „Byl... byl to Tracy. Ale jemu to řekl otec.“

„Oni se nyní ukrývají v kostele svaté Marie v Horshamu?“ pokračoval jsem ve výslechu.

„Neukrývají se,“ odsekl Weston rozhořčeně. „Reverend Bothwell ví, co je pro něj nejlepší.“

„Vaše sestra je s nimi také?“ ozvala se Elizabeth, která ve skutečnosti neodešla daleko.

Francis na ni zmateně zamrkal. „Ovšem. Tam, kde je Tracy, je i ona.“

„Markýz De Beauvais?“ nenechal jsem ho vydechnout.

Nadechl se k odpovědi, ale pak zaváhal a pevně sevřel rty. Jako by se něčeho bál více než nás.

„No?“ pobídl jsem ho. „Nezůstal v Ashcroft Manor, takže musel odjet s vámi. Vaše sestra byla v noci s ním. Slyšel jsem, jak ho přemlouvá k účasti na nějaké události.“

Ted' se zatvářil upřímně překvapeně: „Georgianna a ten žabožrout? Co tím myslíte? Nenechám svoji sestru urážet...“

Pochopil jsem, že Tracy Murray se mu nejspíše zapomněl zmínit, k čemu slečnu Westonovou přesvědčil.

Elizabeth si povzdechla a já pokračoval: „Pan Tracy Murray, co ho tolik obdivujete, pane Westone, poslal vaši sestru za markýzem De Beauvais, aby ho přesvědčila. A to nejen slovy. Ona ho poslechla.“

„Ale... ale, Tracy... oni spolu... on si má Georgiannu brát!“ vykřikl Francis, jako by to v tu chvíli bylo to nejdůležitější.

„To upřímně pochybuji,“ přilil jsem olej do ohně. „Ne poté, co z ní udělal milenkou francouzského libertina.“

Weston si opovržlivě odfrkl. „Ten zatracený žabožrout o půlnoci zemře! Zaplatí tak i za to, co udělal mé sestře!“

Nechtělo se mi upozorňovat, že v této záležitosti je De Beauvais nevinně. Skoro nevinně.

„Má být zabit? Tímhle?“ pozvedl jsem srp.

Elizabeth překvapeně zalapala po dechu a stejně tak Casanova, když mu Jane přeložila náš anglický rozhovor. Ani jeden s námi nebyl v podzemí Ashcroft Manor, ani jeden si zatím nepřipouštěl, jak šílení vikomt Ashcroft a jeho syn ve skutečnosti jsou.

„Ano, zatraceně!“ zvolal Francis.

Pak se zarazil a kdyby ho McAutie nedržel, nejspíše by si dlaní zakryl ústa. Jako by si až teď uvědomil, co prozradil.

„Zabijí i mě,“ zašeptal sotva slyšitelně. „A Georgiannu... Už... už se to stalo...“

„Ale proč chtějí zavraždit francouzského markýze?“ vložil se do rozhovoru Casanova. „Vždyť je to králův uznaný syn! To je bude stát hlavu! Ludvík je nechá vplést do kola!“

Weston znovu zmateně zamrkal, možná zaskočen jeho francouzštinou. „Lord Ashcroft strávil celý život bádáním. Zkoumal naše předky, kteří tu před tisíci lety žili. Také mocné národy za mořem. Tracy mi to vysvětloval, ale úplně jsem to nepochopil. Asi nejsem dost chytrý.“ Nebo dost šílený, napadlo mě ironicky. „Prý když bude ve správný čas podle starobyklých způsobů prolita krev někoho urozeného, oni se stanou neuvěřitelně mocnými. Budou mít zaručeno štěstí ve všem, do čeho se pustí. Prý čím vznešenější oběť přinesou, tím bude štěstí větší.“

Tušil jsem, kam jeho řeč povede, ale další z mého doprovodu na něj zůstali šokovaně zírat. Jessica Lindsayová začala mimoděk třít dlaněmi o sebe, jako by se chtěla zbavit špíny.

„A vy tomu věříte, pane Westone? Podříznout člověka není jako zabít kůzle...“

„Ten kozel bylo jen divadlo,“ mávl Francis rukou. „Lord Ashcroft dlouho bádá. Je to moudrý muž a vědec. Tracy říkal, že to funguje, že už to udělali. Musí mít pravdu... Vždyť to byli jen nedůležití burani. A teď Francouz... nepřítel...“

Připomněl jsem si lidské srdce a plačící ženu v Horshamu. Musel jsem se ovládnout, abych obětní srp nepoužil na něj.

„*Mio Dio!*“ vykřikl Casanova se zpožděním způsobeným překladem. „*Figlio di puttana!* Omlouvám se, mylady, ale ta hanebnost... Proto mě Ashcroft tolik přesvědčoval – nabídl mi zlato! – abych přijel to toho jeho mizerného venkovského domku! A já, samotný Giacomo Casanova, mu na to skočil!“

„Markýz De Beauvais by asi odmítl pozvání na nějaké provinční domácí soirée,“ pokýval jsem souhlasně hlavou. „Ale když se mohl setkat s někým tak slavným...“

„A dokonce s ním soutěžit,“ neodpustila si Elizabeth.

„Ten francouzskej panák je teda v kostele a do půlnoci ho nezabijou,“ poznamenal McAutie prakticky. Jako by chtěl dodat svým slovům váhu, zatřásl mladým Westonem, až mu zacvakaly zuby. „Tak si vezmem chlapy a dojdeme si pro něj. Pár cvoků nás přece nemůže zastavit. Stejně zkusej vzít do zaječích, jak uviděl bajonet.“

Neubráníl jsem se pousmání nad jeho horlivostí, ale vrchní seržant měl vlastně pravdu.

„Kromě Ashcrofta, jeho syna a reverenda Bothwella, kolik lidí stráží

markýze?“ zeptal jsem se.

McAutieho přímý plán se i mně jevil jako nejjednodušší řešení celé záležitosti. Dvacítka vojáků, jeden zkušený veterán vedle druhého, byla skoro až nadbytečná síla.

„Stráží?“ nechápal Francis. „Markýz je s lordem Ashcroftem ze své vůle. Měl spoustu otázek, i na mě... Chtěl vědět, co se chystá.“

„Ale to mu asi nikdo neřekl, že?“ ušklíbl jsem se. „Kolik je s nimi ale lidí? Sluhů a dalších, co unesou zbraň.“

Weston se odmlčel. Nejprve jsem si myslel, že odmítne odpovědět, ale on zřejmě jen počítal.

„Asi dva tucty,“ řekl po chvíli. „Muži z vesnice i z panství.“

Neurčitě jsem pokýval hlavou. Bylo to více, než jsem čekal, ale stále to nebyl počet, který by ve mně budil obavy. Věřil jsem svým vojákům, že by porazili Ashcroftovy muže v přímém střetu i při přesile dva nebo tři na jednoho.

„Ale jsou s nimi další, dívky z vesnice,“ dodal Francis. „Obřad prý vyžaduje, aby mu byly přítomny... ehm... panny. Vikomt platí dobře a lidé z něho mají respekt. Nikdo se na nic neptá.“

Až bude po všem, moc rád si pročtu záznamy „vědeckého“ zkoumání vikomta Ashcrofta, pomyslel jsem si sarkasticky. Jistě vyžadovalo zvláštní stav mysli – asi bych ho nenazval zcela příčetným, aby člověk došel až k nápadu na lidskou oběť.

„A také je s ním Georgianna, mylord!“ dodal Weston rychle.

Chápal jsem, co se mi snaží říct, i když od něho bylo poněkud pozdě myslet na blaho své sestry. Vikomt Ashcroft tedy držel rukojmí, ať už jim říkal jakkoliv. Přímý útok by znamenal smrt mnoha z nich.

~

„To nemyslíš vážně, Davide. Vždyť tě Ashcroft může zabít. Co mu zabrání, aby to udělal?“

Elizabeth mi rozhořčeně hleděla do očí a zjevně se musela přemáhat, aby si nedupla nohou jako malé dítě. Byli jsme znovu v lokále hostince U Žáby a noční košile, která se stala naším dočasným útočištěm. Byla na cestě mezi Ashcroft Manor a kostelem svaté Marie, takže nás její návštěva nezdržela, také bylo třeba povolat vojáky. Podezřelé bylo, že nepříjemný hostinský nebyl nikde k nalezení.

„Jen si promluvíme, drahá,“ zvedl jsem v obraně dlaně. „Možná se vikomt Ashcroft ukáže jako rozumný muž a vzdá se.“

Elizabeth si opovržlivě odfrkla. „Vždyť je to podle všeho vrah a chystá se k další vraždě. Co mu bude záležet na jedné smrti navíc?“

„Myslím si, že to stojí za pokus,“ trval jsem na svém. „Pochybuji, že když přijdu sám jako parlamentář, že by mne hned napadl.“

„Tak půjdu s tebou,“ navrhla z ničeho nic.

Zakašlal jsem a několik vteřin jen bezmocně lapal po dechu.

„Vidíš,“ obvinila mě vyčítavě.

„Promluvím si s *Monsieur le Vicomte*,“ vyrušil nás Casanova z počínající hádky, když mu Jane přeložila naše slova.

Vůbec jsem si náhle všiml, že tráví po kapitánčině boku nějak hodně času. Bůhví, jestli už její převlek neprohlédl, u někoho, jako byl on, by mě to příliš nepřekvapilo.

„Prosím, *signore*? Proč byste to dělal?“ zeptal jsem se.

Casanova se široce usmál. „*Oh amore, amore!* Opravdovou lásku jeden vídá tak málo, že je mu líto, aby přišla zbůhdarma na zmar.“

Elizabeth se začervenala a já si náhle nejistě odkašlal.

„Ehm... *merci beaucoup, signore*,“ poděkoval jsem. „Ale tohle je má práce. Říká se, když se dal člověk na vojnu, musí bojovat. Někdy to úsloví platí doslovně.“

~

Kostel svaté Marie v Horshamu v odpoledním slunci nepůsobil nijak hrozivě, a to navzdory tomu, že jej obklopoval místní hřbitov. Mohutná kamenná stavba měla normanský původ, ale současná gotická podoba se štíhlou věží pocházela z roku 1247. Můj kočár s panterem a pěti jeleny na dvířkách stál bez koní osaměle na příjezdové cestě, byl jsem tu správně.

Šel jsem sám, ale nemusel jsem se příliš namáhat, abych viděl Jane s připravenými vojáky. A také Casanovu, který si nechtěl nechat nic ujít, a samozřejmě Elizabeth. Nakonec neměla jinou možnost, než se mnou souhlasit, ale zůstat v hostinci odmítla. A já také soudil, že bude lepší, když bude pod dohledem. Zvolna jsem prošel mezi náhrobky, aniž by mě někdo zadržel, aniž bych snad spatřil živou duši. Z nitra stavby se ale ozývalo skřípění a bouchání, jaké bych čekal z nějaké manufaktury, a ne z domu božího. Přidal jsem do kroku a prošel pootevřenými kovanými dveřmi dovnitř.

Zaslechl jsem za sebou pohyb, ale dvou strážných jsem si nevšiml.

„Wavesbury, čekal jsem, jestli přijdete osobně. Tracy se vsázal, že nikoliv, já

však věřil, že jsem vás odhadl dobře.“

Uprostřed hlavní lodi stáli oba, vikomt Ashcroft i jeho syn, a s nimi k mému překvapení i markýz De Beauvais. Dokonce se ani nenamáhali ho odzbrojit, stále měl u pasu svůj zdobený kostýmní meč. Reverend Bothwell byl pak jedním z těch, kteří hlídali u dveří. V kostele se usilovně pracovalo. Alespoň dvě desítky lidí přesunovaly lavice stranou, aby se uprostřed hlavní lodi uvolilo místo. Další se pak chystali přemístit také oltář, jiní sundávali ze stěn kříže a už tak skromné ozdoby. Lord Ashcroft měl v rukách pro mě povědomý papír a zřejmě na úpravy dohlížel. Přestože byli v kostele, většina pracujících byla nějak ozbrojena. Někteří vesničané měli za opasky nože nebo sekery, ale u mužů v barvách lorda Ashcrofta jsem viděl i muškety, pistole a lovecké pušky.

„*Monsieur le Marquis*, nečekal bych vás tady,“ oznámil jsem popravdě.

De Beauvais se zatvářil upřímně pobaveně, když ironicky odpovídal: „Proč, mylorde? *Monsieur le Vicomte* chystá další podívanou. Vy jste však očividně pozván nebyl. Obával se, že někoho tak úzkoprsého, jako jste vy, *mon ami*, by snad mohla pohoršit.“

Mimoděk při řeči objal Georgiannu Westonovou kolem ramen. Dívka se od něho chtěla odtáhnout a zadívala se prosebně na Tracyho Murraye. Když Ashcroftův syn nepatrně zakroutil hlavou, Georgianna ztuhla, ale nakonec markýzův dotyk strpěla.

„Váš bratr vás čeká venku, slečno Westonová,“ pokusil jsem se alespoň ji dostat do bezpečí, i když jsem si vůbec nebyl jistý, jak hluboko je do celé záležitosti zatažena. „Možná byste měla jít za ním.“

„Snad jste nepotkal mladého pana Westona?“ zeptal se Ashcroft místo ní.

„Ano,“ přikývl jsem. „A bohužel vám musím oznámit, že vám již nic nepřinese.“

Příliš jsem nedoufal, že bych ho tím snad zastavil, ale za pokus to stálo. Vikomt jen pokrčil rameny, ale jeho syn mu něco důležitě šeptal do ucha.

„Způsobujete sobě i mě zbytečné obtíže, Wavesbury,“ povzdechl si Ashcroft podobným způsobem, jako když normálnímu člověku někdo rozlije čaj. „Ten předmět není pro naši věc nezbytný a budeme pokračovat i bez něj. Ale raději bych jej tu měl.“

Situace se mi jevila čím dál víc a víc absurdní. Mluvil jako kupec na trhu, čekal jsem, co mi navrhne.

„Když mi tu věc vrátíte, slečna Westonová může odejít za svým bratrem.“

„Tracy?“ ozvala se poprvé Georgianna.

„Ticho, Georgie, mluví dospělí,“ okřikl ji Tracy.

Slečna Westonová se otřásla, jako by dostala facku. Pak se markýzi vymanila a krok od něj ustoupila.

„Slíbil jsi mi, Tracy, ...“

„Nic jsem ti neslíbil,“ skočil jí do řeči. „Teď, proboha, mlč. Promluvíme si později.“

Opravdu zůstala zticha, ale vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. Měl jsem rozhovoru akorát dost.

„Venku jsou vojáci, Ashcrofte,“ oznámil jsem. „Kostel je obklíčený, nedostane se z něj ani myš. Měl byste se okamžitě vzdát. Myslete na svého staršího syna, na svoji rodinu.“

„Vy jste opravdu jak osina v zadku, Wavesbury,“ opovržlivě si odfrkl De Beauvais. „Když se někdo chce jen pobavit pro vás příliš nekonvenčně, prostě se otočte a odejděte. Vyhrožování zatčením je pak zcela nemístné, *n'est-ce pas?* Nechápu, že vaše žena může s někým takovým vůbec vydržet.“

„Chtějí vás zabít, *Monsieur le Marquis!*“ už jsem se neovládl

„Cože?“ vytřeštil na mě De Beauvais oči. „Co tím myslíte? Proč by mě, u všech svatých, chtěl vikomt Ashcroft ublížit? Vy jste musel opravdu přijít o rozum!“

Markýzův výraz mluvil o naprostém překvapení. Já ho vcelku chápal a náhle jsem nevěděl, co odpovědět. Jak vysvětlit příčetnému člověku, co se honí v hlavě šilence? Že mu od něho hrozí nebezpečí? A já rozhodně pochyboval, že přes svou uhlazenost a klidné vystupování, by to měl vikomt Ashcroft v hlavě v pořádku.

Všiml jsem si, že Georgianna Westonová udělala další dva kroky jak od De Beauvaise, tak od Ashcrofta se synem. Rty se jí bezděčně pohybovaly, ale zdálo se, že není schopna slova a v jejích velkých očích se zaleskly slzy. Za těch několik málo dní, co jsem ji měl možnost pozorovat jsem si o ní udělal obraz jako o poněkud povrchní, a ne dvakrát bystré naivní dívce, jejíž výchova měla celou řadu nedostatků. Nemyslel jsem si však, že by byla od přírody zlá nebo úplně hloupá. Jen možná odmítala uvěřit, co se kolem děje, když viděla pouhé náznaky, a nikdo se nejspíše neobtěžoval jí vše vysvětlit. Kdo by také uvěřil? Možná až nyní, když jsem pronesl jasné varování, doopravdy prohlédla.

Nenápadně jsem se posunul tak, abych byl blíže k ní než k Ashcroftovi.

„Máte mé slovo, že vám hrozí nebezpečí, *Monsieur le Marquis,*“ řekl jsem už klidněji. „Pokud mi nevěříte, navrhuji, abyste se odebral pod ochranu mých

vojáků alespoň do doby, než se vše vysvětlí.“

„Ani se nehnu, dokud mi neřeknete, proč by mi *Monsieur le Vicomte* Ashcroft chtěl sáhnout na život,“ trval De Beauvais na svém.

Tázavě pohlédl na mě a pak na Ashcrofta. Ten se nepřestával pobaveně usmívat. Několikrát jsem se nadechl, přemýšlel jsem co odpovědět. Nezbývalo než pravdu.

„Chtějí vás obětovat při nějakém pohanském rituálu, *Monsieur le Marquis*. Přesně o půlnoci, zde na tomto oltáři.“

Když jsem to vyslovil nahlas, mně samotnému to znělo naprosto neuvěřitelně.

„*Ma foi!* Vy jste se úplně zbláznil, Wavesbury. Nepoznáte pouhou hru, ani kdyby vás praštila přes ten váš anglický nos,“ uchechl se De Beauvais popovrživě. „Ztrácíme tu čas s bláznem, *Monsieur le Vicomte*.“

Otočil se k Ashcroftovi čelem a ke mně zády, jako by říkal, že považuje rozhovor se mnou za zbytečný, a hlavně za ukončený. Vikomt vypadal, že se mými obtížemi dobře baví.

„Jak chcete,“ pokrčil jsem tedy rameny. „Nebudu vás již dále rušit svojí přítomností. Slečno Westonová, doprovodíte mě za vaším bratrem?“

Nabídl jsem dívce rámě. Věděl jsem, že Ashcroft by mě možná nechal odejít, ale ji jistě ne. Ne po své nenápadné nabídce, kterou De Beauvais zjevně nechápal. Také jsem jí chtěl dát poslední šanci.

„Děkuji, mylord,“ špitla Georgianna a dotkla se mého lokte.

„Zůstaneš tady, Georgie,“ pokusil se ji zastavit Tracy. „Ať tě ani nenapadne pokoušet se teď zmizet.“

Mladému Murrayovi na ní tedy záleželo. Ale nikoliv jako na možné nevěstě, ale jako na majetku, který mohl ovládat.

„Nechte to děvče jít s tím bláznem, *monsieur* Murrayi,“ vložil se do sporu De Beauvais. „Jestli si to budete přát, mohu vám o ní říct něco velmi pikantního. Víím určitě, že není...“

„To on za vámi slečnu poslal, *Monsieur le Marquis*,“ skočil jsem mu do řeči.

De Beauvais jen opět pokrčil rameny, ale uvolil se alespoň na mě znovu pohlédnout. „*C'est possible*. Co má být? Mezi urozenými muži je přeci přirozené půjčit příteli milenku. To byste měl vědět, Wavesbury, a ne se pořád držet jedné sukně. Kdybyste nebyl takový sobec a podělil se, mohli jsme být také přátelé.“

Prolétlo mi hlavou, že bych se Ashcrofta zeptal, jestli bych se nemohl dívat, až bude vyřezávat tomuhle člověku srdce.

Ucítil jsem, jak mi Georgianna Westonová sevřela loket. „Prosím, mylord. Vezměte mě odsud pryč!“

„Ani se nehni!“ vykřikl Tracy a náhle vyrazil vpřed, aby dívku popadl.

Využil jsem toho a plnou silou ho sevřenou pěstí udeřil do obličeje. Mladík zavrával, udělal několik kroků dozadu a vrazil do svého otce. Ten ho mimoděk zachytil, ale sám měl co dělat, aby neupadl. Příliš jsem neuvažoval, proč to vlastně dělám, ale přiskočil jsem k náhle nepozornému Ashcroftovi, vytrhl mu z ruky papír s nákresem rituálu a teprve potom se rozběhl ven. Nezapomněl jsem při tom popadnout zmatenou Georgiannu Westonovou za paži a vléci ji za sebou.

Většina Ashcroftových mužů si hned všimla, že není něco v pořádku a ustala v práci.

„Zastavte je!“ zakřičel vikomt.

Jeho syn dokázal jen sprostě nadávat a plivat kolem sebe krev, markýz De Beauvais ten zmatek pouze nevěřicně pozoroval.

Další ranou pěstí jsem srazil k zemi dřevorubce, který málem zabil slečnu van der Els, když jsem si všiml, že někteří z Ashcroftových mužů se chápou střelných zbraní. Práskl výstřel, kulka mi srazila třírohý klobouk z hlavy. Vytáhl jsem vlastní pistoli do té doby ukrytou pod kabátem a zblízka střelil do obličeje chlapa s loveckou puškou. Už jsem byl skoro u dveří, když zahřměly další dvě rány a letitá klenba vrátila jejich ozvěnu. Jedna kulka minula a rozbila tabulku jistě vzácného gotického okna. Jenže také jsem ucítil, jak sebou slečna Westonová trhla a ztratila rovnováhu. Otočil jsem se právě včas, abych ji chytil. Nebyl ale čas zjišťovat, jak vážně byla zraněna. S dívkou v náručí jsem vyběhl ven a hned uhnul do strany, abych případným dalším střelcům zabránil v palbě.

Nebyl jsem však dost rychlý. Ránu jsem ani neslyšel, ale náhle jako by mě někdo přetáhl klackem přes hlavu. Zatměl se mi zrak, zavrával jsem a zoufale se snažil udržet vzlykající Georgiannu. Nepodařilo se mi to, pouze jsem zmírnil její pád, který naštěstí ztlumila i hřbitovní tráva. Před očima se mi mihnul náhrobek, datum úmrtí na něm bylo na den přesně před sto lety. Zadoufal jsem, že to není špatné znamení. Pak jsem ztratil vědomí.

~

Zaťal jsem zuby, abych neuhnul hlavou, když mi Elizabeth kapesníkem čistila ránu na levé straně hlavy.

„Drž, prosím,“ řekla o něco podrážděněji, než jsem byl u ní zvyklý.

„Vím, varovala jsi mě,“ reagoval jsem s pobaveným úsměvem na její tón. „Jen

řekni, že jsi to říkala, drahá.“

Opoprvživě si odfrkla. „Stačilo o půl palce doprava a byl bys mrtvý. Půl palce! Jak se cítíš?“

Tepavou bolest hlavy, kterou ještě zhoršovaly její výčitky jsem si nechal pro sebe.

„Trochu to bolí, ale myslím, že nemám otřes mozku,“ odpověděl jsem opatrně.

„Myslíš...“ dostalo se mi další uštěpačné poznámky. „A k čemu to celé vlastně bylo?“

„Slečna Westonová?“ odpověděl jsem na otázku otázkou.

Oba jsme se otočili na dívku sedící tiše na posteli na druhé straně světnice. Byli jsme v nějakém selském stavení, odnesli mě sem ještě v bezvědomí. Nevěděl jsem, co se stalo s jeho obyvateli, možná tu ani nebyli nebo je Jane s Elizabeth poslaly pryč. Z okna se zašlými záplatovanými záclonami však byl dobrý výhled na asi tři sta yardů vzdálený kostel svaté Marie. V okolí byl klid, žádné znaky pohybu, ale otázka, jestli vikomt Ashcroft a ostatní jsou stále uvnitř, byla první, kterou jsem položil, hned jak jsem přišel k sobě. Elizabeth mě odbyla, že ano, že Jane se postará, aby nikam neutekli a že se nemám zatěžovat. Kromě Georgianny a nás byla ve světnici již jen Jessica Lindsayová, která mé ženě asistovala s ošetřováním, a seržant Lindsay. Ostatní hlídali kostel, což jsem oceňoval.

„Kulka jí rozbila levou klíční kost,“ řekla Elizabeth o něco tišeji. „Asi již nikdy pořádně nezvedne ruku a musí to opravdu bolet.“ O něco se ke mně naklonila, teď již prakticky šeptala. „Ale když tě zasáhli, vstala a táhla tě zdravou rukou do bezpečí. Musela cítit strašlivou bolest, stříleli po ní, ale ona si toho nevšímal a stejně se tě snažila zachránit. Odtáhla tě dobré dva yardy, než jí přišel McAutie na pomoc. Nevyznám se v ní.“

Nenápadně jsem pohlédl směrem k plavovlasé dívce. Seděla tiše, jako hromádka neštěstí, oči mokré od pláče. Kolem ramen měla obvaz a světle růžové šaty jí ušpinila krev. Její a možná i moje. Seržant Lindsay se po ní občas ohlédl, měl také za úkol ji hlídat. Jinak si jí však nikdo nevšímal, ani její bratr tu nebyl. Jane ho asi nechala někam zavřít.

Trpělivě jsem počkal, až mi Elizabeth s Jessičinou pomocí obtočí kolem hlavy pruh gázy.

„Seržante, vezměte mě za kapitánem... Ferrelem.“ Na poslední chvíli jsem se opravil, když jsem si uvědomil přítomnost slečny Westonové.

„Davide!“ napomenula mě Elizabeth, když jsem se postavil a pověsil si na

opasek meč.

„Ehm... kapitán nebude daleko. Můžu ho zavolat,“ navrhl mi Lindsay.

„Z kostela neuteče ani myš,“ ujišťovala mě Elizabeth.

Dlaní mě jemně, ale nekompromisně přinutila si opět sednout.

„Dobrá,“ souhlasil jsem neochotně. „Tak... ho přiveďte, seržante.“

Lindsay zasalutoval a vyběhl ze dveří.

„Komu jsme obsadili chalupu?“ zeptal jsem se mimochodem, aby řeč nestála.

„Nevím, jak se jmenovali.“ pokrčila Elizabeth rameny. „John jim dal nějaké peníze. Nemusíš mít strach, nebudou škodní. Ten člověk říkal, že stejně musí s rodinou na pole a když tak zůstanou ve stodole.“

Nemuseli jsme čekat dlouho, než dovnitř vešla Jane Ferrellová, ale také Giacomo Casanova. Úplně jsem zapomněl, že nás Benátčan stále doprovází.

„Pane, jsem rád, že žijete,“ oznámila mi Jane suše se svým obvyklým lehkým sardonickým úsměvem.

„To já taky, kapitáne,“ neodpustil jsem si. „Jaká je situace?“ Pak jsem si vzpomněl, na co jsem se zatím ještě nezeptal: „Jak dlouho jsem byl vlastně v bezvědomí.“

„Bude šest hodin večer,“ oznámila mi Elizabeth.

„To jsem byl mimo tak dlouho?“

Jane jen pokrčila rameny a pak bez rozpaků řekla: „Měl jste ještě štěstí, pane. Také jste tam mohl zůstat.“

Hraničilo to s hrubou neúctou k veliteli, ale já se jen zasmál. Poznal jsem, že o mě měla opravdový strach.

„Podle toho, co víme, máme dost času,“ pokračovala. „Z kostela nikdo neuteče, i kdyby chtěl. A oni nechtějí.“

Mimoděk jsem vyhlédl z okna na sluncem zalitou gotickou stavbu, která působila tak mírumilovně.

„Ashcroft se jen tak nevzdá,“ řekl jsem. „Můžeme zaútočit, kapitáne?“

Jane s odpovědí pár vteřin váhala.

„Kostel je silná pozice, pane,“ řekla nakonec. „Muži lorda Ashcrofta se nenechají jen tak překvapit. Drží neustálé hlídky, někteří z jeho lovcích mají pušky a jistě s nimi umějí zacházet. Naši chlapi však už něco zažili, jsou to ti nejlepší z třiačtyřicátého! Poradili bychom si, ale pár z nich by tam asi nechalo krk. Pro ty lidi uvnitř by to byla krvavá lázeň, na ohledy nebo zajatce by byl jen sotva čas.“

Chápal jsem, co se mi snaží říct. Ne každý, kdo pomáhal lordu Ashcroftovi,

byl vinný. Některé jistě donutil výhružkami z pozice jejich živitele, další jednoduše nechápali, na co se jejich šílený pán chystá. Pak tu také bylo šest nevinných vesnických dívek, které vikomt ke svému rituálu potřeboval a které se mohly snadno změnit v rukojmí. Napadlo mne, že kdybych neměl své rozkazy, možná bych i uvažoval, že bych nechal Ashcrofta jeho podivný obřad dokončit. Bylo by o jednoho protivného Francouze méně a já bych jeho vraha jednoduše zatkl hned, jak by opustil kostel. On snad věřil, že ho jeho nově nabytá moc ochrání, já o tom upřímně pochyboval.

„Souhlasím, kapitáne,“ pokýval jsem hlavou. Nebyl to dobrý nápad, musel jsem zatnout zuby, abych bolestí nesykl. „Když nic jiného, známe čas De Beauvaisovy smrti. Do půlnoci ještě nějaký zbývá. Útok si ponecháme jako poslední možnost.“

„Když jste byl vy a *signorina* Westonová zraněni, našel jsem toto, *Monsieur le Comte*,“ ozval se Casanova.

Elizabeth mu do té doby musela překládat, takže se do hovoru nemohl zapojit. Nyní před nás položil na děravý ubrus papír, který jsem sebral Ashcroftovi. Byl zmačkaný, ušpiněný od Georgianniny a asi i mé krve, ale poznámky a náčrtky na něm zůstaly stále čitelné.

„Pochybuji, že ztráta toho plánu Ashcrofta odradí od jeho... ehm... úmyslů,“ pokrčil jsem rameny. „Podle jeho vlastních slov, studoval velmi dlouho. Jistě si vše pamatuje.“

Jane papírem po stole chvíli pootáčela. Nějaký čas mi trvalo, než jsem si uvědomil, že se snaží nastavit obrys kostela směrem, kterým byl ve skutečnosti.

„Víme však přesně, kde bude lord Ashcroft během oné podivnosti stát,“ poznamenala a položila ukazováček na křížek s výmluvným označením Ash.

Byl těsně u oltáře, po pravice toho, který měl odporný čin opravdu provést. Nevěděl jsem, jaké je křestní jméno reverenda Bothwella, ale zkratka rAB také nedávala velký prostor k pochybám. Po jeho levici pak bylo výmluvně napsáno „syn“.

„Zde všude mají být zapálené louče,“ ukazovala dál po zakrváceném listu. „Venku bude tma a uvnitř světlo jako v pravé poledne. Vidíte, pane, tady jsou velká okna. V noci se několik dobrých střelců může dostat dostatečně blízko, kvůli světlu uvnitř je nevidí. I když budou mít ty legrační masky, o kterých mylady vyprávěla, díky tomuto,“ významně poklepala na papír, „budou přesně vědět na koho vystřelit.“

Znovu, o něco opatrněji, jsem přikývl. „Když chcete zabít hada, jednoduše mu

usekněte hlavu, že, kapitáne? Když zneškodníme Ashcrofta a možná Tracyho, ostatní nebudou mít důvod v té ohavnosti pokračovat. Ať už je motivuje strach nebo ziskuchtivost.“

„Lord Ashcroft však nedostane možnost se vzdát,“ poznamenala Elizabeth.

„Ne, drahá, tu už dostal,“ opáčil jsem chladně. „Pokud přistoupím na plán kapitána Ferrela, nebude na nějaké vyjednávání čas. De Beauvaisovi budou zbývat doslova poslední vteřiny života.“

Možná chtěla ještě něco dodat, ale vyrušilo nás zaklepaní na dveře chalupy. Dovnitř nahlédl voják, který tam stál na stráž.

„Je tu nějaká potrhlá bába, pane,“ oznámil. „Prej s váma musí mluvit. Ječí jak na lesy a dokonce mi vyhrožovala, že mě prokleje.“

Hned mě napadlo, o koho by se mohlo jednat.

„Tak ji pusť, vojíne,“ rozhodl jsem.

Dovnitř doslova vpadla stará vdova Millerová. Pokud to bylo vůbec možné, byla ještě zbědovanější než při našem prvním setkání. Tvář měla podrápanou, jako by se prodírala nějakým trnitým křovím, a v zacuchaných šedivých vlasech listů a větvičky. Hned se hnala k nám a přede mnou padla na kolena.

„Katie... Moje Katie!“ vykřikla hlasem, ze kterého zněla zoufalá bolest a šílenství. „Viděla sem ji! V noci sem ji viděla! Musíte mi pomoci! Pro lásku boží! Ten muj zatracenej kluk mě nechce poslouchat.“

Snažil jsem se v jejím drmolení alespoň trochu vyznat. Sklonil jsem se k ní a pomohl jí na nohy.

„Mluvíte o vaší vnučce, paní Millerová?“ zeptal jsem se opatrně.

Vytřeštila na mě oči, jako by mě snad viděla poprvé. Vytrhla se mi a udělala spěšné pukrle.

„Já... já se vmlouvám, mylord. Já... sem stará hlupačka.“

„Viděla jste vaši vnučku? Povězte nám o ní,“ přidala se Elizabeth chlácholivě.

„Já... V noci za mnou přišla,“ odpověděla stará žena stále zmateně. „Trhala se mnou maliny, jako dyž bývala malá.“

Nechal jsem si pro sebe poznámku, kdo chodí v noci na maliny. Elizabetino zklamání mi neuniklo. Bylo jí stejně jako mně jasné, že ta nebohá žena nejspíše nikoho nepotkala.

„A kde by vaše vnučka měla být nyní?“ zeptal jsem se spíše z lítosti.

„Tam,“ ukázala paní Millerová z okna na kostel. „Musíte pro ni! Moc vás prosím! Dám vám všechno, co mám!“

„Mám v úmyslu se do kostela vydat,“ odpověděl jsem vyhýbavě.

Rozhodně jsem jí nechtěl nic slibovat, třebaže si to nejspíše nebude pamatovat. I když jsem doufal v omyl, obával jsem se, že Katie Millerová zemřela dávno před naším příjezdem.

„Měla byste raději počkat se svým synem, paní Millerová,“ navrhla Jane soucitně, ale současně mi chtěla pomoci a zbytečný rozhovor ukončit. „Ve stodole budete v bezpečí.“

„S tím mym nezdárným klukem a tou běhnou, co se s ní proti mé vůli voženil?“ opovržlivě si odfrkla, a ještě si odplivla na podlahu.

„Toto je chalupa Millera, otce té Katie?“ zeptal jsem se udiveně.

„Prej votec...“ neodpustila si paní Millerová. „Prodal jí jako nákou slípku, co přestala snášet. Bylo mu fuk, kdo si ji koupí.“

„Ano, je tu nájemcem,“ odpověděla Jane. „Bylo to nejlepší místo, je odsud dobře vidět na kostel.“

„Podivná náhoda,“ poznamenal jsem.

„Vosud! Je to vosud a žádná náhoda, mylorde!“ nenechala se stařena odbýt. „Sám Bůh vás seslal, abyste zachránil mou Katie s Ďáblových spárů.“

„Pojďte, paní Millerová.“ Elizabeth ji jemně uchopila za cáry rukávu. „Odvedu vás za vašim synem. Jistě už se i s rodinou vrátil.“

Paní Millerová okamžik váhala, ale pak se konečně zklidnila a nechala pomalu odvést. Jessica Lindsayová je bez ptaní následovala. Vděčně jsem se na Elizabeth usmál a opět se sklonil nad plánek. Venku byly stráže, lord Ashcroft se svými pohůnky spolehlivě hlídání v kostele, neměl jsem tedy strach, že by jí hrozilo nebezpečí. Bohužel jsem se mýlil, podcenil jsem vikomtův vliv na lidi, jejichž živobytí na něm bylo závislé.

Znovu jsem se sklonil k náčrtku s poznámkami, abychom se vrátili k našemu plánu. Bylo potřeba vyřešit spoustu věcí. Jane mi odpovídala na mé otázky, postupně se před námi na stole vršily předměty ze selské domácnosti představující různé významné body, stavby, pozice vojáků i našich nepřátel a podobné věci. Ani jsem si neuvědomil, že se za oknem zatím začalo smrákat.

„Elizabeth se zdržela nějak dlouho, nejspíše utěšuje paní Millerovou,“ poznamenal jsem a žertem dodal: „Seržante Lindsayi, zajděte osvobodit hraběnku za spárů té ženy.“

Lindsay se pousmál, i když jsem ho podezíral, že jen z povinnosti, a odešel splnit rozkaz.

„Hned jak se všichni vrátí, půjdeme,“ rozhodl jsem. „Už bude za chvíli tma, musím se porozhlédnout na místě.“

„Vaše hlava, pane,“ namítla Jane. „Možná byste neměl...“

„Už bolest ani necítím,“ zalhal jsem a pak se francouzsky obrátil na Casanovu, který našemu plánování pečlivě přihlížel, i když většinou nemohl rozumět. „*Signore*, mohu vás požádat, abyste během naší nepřítomnosti dělal společnost slečně Wes...“

Seržant Lindsay mi svým vpádem zabránil větu dokončit. Jeho manželka vstoupila za ním, třela si při tom otláčená zápěstí.

„Pane plukovníku, hraběnka je pryč,“ zvolal mladý seržant naléhavě. „Ty lidi taky. Našel jsem Jess svázanou v rohu stáje a ta stařena tam ležela s krvavou hlavou...“

„Vzali s sebou lady Elizabeth,“ vpadla mu Jessica do řeči. „Bránili jsme se, ale ten Miller se syny nás přemohli. Odvlekli mylady zadem do lesa. Ten starší chlap říkal, že mu Jeho lordstvo bude moc vděčné.“

„Zatraceně,“ zaklel jsem. „Jak je to dlouho?“

„Půl hodiny, možná víc?“ odvětila Elizabetina komorná.

„Jsi v pořádku, Jess? Neublížili ti?“ zeptal jsem se dodatečně.

„Ne, děkuji, mylorde,“ zakroutila hlavou. „Jen mě svázali.“

„Musíme za nimi. Hned!“ Už během řeči jsem si bral meč a pistole. „Budou se chtít dostat do kostela, snad narazí na nějakou z hlídek.“

„Ne, jestli ten rolník zná tajnou cestu,“ ozval se za námi tichý hlas.

Všichni jsme se překvapeně ohlédli. Protože zatím neřekla ani slovo, bylo snadné zapomenout, že nás Georgianna Westonová po celou dobu poslouchá.

Přiskočil jsem k lůžku, na kterém seděla, a vychrlil na ni: „Tajná cesta? Do svaté Marie? Pod zemí?“

Začínal jsem mít tajných chodeb a průchodů na Ashcroftových pozemcích plné zuby. Přikrčila se, jako by ji překvapila prudkost mé reakce. Pryč byla sebevědomá dívka, kterou jsem poznal při našem příjezdu. Na ohledy na její zranění jsem však neměl čas.

„Ano. Nn... ne, mylorde,“ odpověděla nejistě. „Ale do kostelní krypty se dá dostat tajně odlehlou částí hřbitova. Mezi starými neudržovanými náhrobky. Je... je to tam děsivé, ale odnikud tam není vidět. Tracy mě tam jednou vzal...“

Zatím jsem se dokázal již ovládnout a zeptat se: „Ukážete nám to?“

Koutkem mysli, jsem si uvědomoval, že taková cesta by mohla posloužit nejen pro Elizabetinu záchranu, ale také pro náš případný útok.

„Ano, mylorde, jistě,“ přikývla a pak nejistě dodala: „Snad... snad pak odpustíte mému bratrovi. Není to zlý člověk, jen pomýlený. Věří Tracymu, jako

jsem mu věřila já...“

Dojalo mě, že myslela nejprve na svého bratra, který si to vůbec nezasloužil. I když z ní možná mluvilo jen zklamání a zlomené srdce.

„Pomohu vám, *signorino* Westonová.“ Když se chtěla postavit, Casanova se pohotově ujal role gentlemana.

Otevřel jsem dveře a všichni společně, dokonce i Jessika Lindsayová, jsme se o překot vydali do počínající noci.

~~~

Elizabeth klopýtla o kořen stromu, když ji Absolon Miller hrubě postrčil, protože se mu asi zdálo, že nepostupují dostatečně svižně. V lese se setmělo dříve, jít rychleji se proto jednoduše nedalo. Když ji proti její vůli odvedli, nevydali se ke kostelu, jak očekávala, ale nejprve zadním východem ze stáje na opačnou stranu, aby tak dosáhli co nejrychleji úkrytu mezi stromy. Miller se v okolí zjevně vyznal a věděl, co dělá. Jeho dospělí synové podobně biblických jmen jako on – Jacob a Joshua – ji střežili stejně bedlivě, jako jejich otec. Millerova manželka, jejíž jméno se zatím neměla možnost dozvědět, šla se skloněnou hlavou za nimi a zatím nepromluvila ani slovo.

Hraběnku zaskočila prudkost a bezohlednost, s jakou Absolon Miller udeřil svoji starou matku sukovicí do hlavy, aniž by se potom vůbec zajímal, jestli ji jen omráčil nebo snad dokonce zabil. Jeho synové pak přemohli stejně překvapenou Jessiku. Když Elizabeth zahlédla nůž v ruce jednoho z nich, nechala se spoutat. Nejstarší Miller jí neřekl nic, ani ji nijak nevyhrožoval. Jen ji úsečně oznámil, že půjde s nimi, a pak ji postrčil ven ze stáje. Od jejího únosu promluvil sotva tři nebo čtyři věty, a to pouze úsečné rozkazy pro svoji rodinu. Pro ni měl jen opovržlivé pohledy, než jeho hrubý zarostlý obličej skryla tma. Přesto ho však hraběnka stačila poznat, protože ho už potkala. Byl mezi muži, kteří při jejich příjezdu pomáhali odstranit padlý strom.

Elizabeth znovu zavravorala, tentokrát málem upadla, mladší z obou Millerových synů – Joshua – ji zachytil v poslední chvíli.

„Ženská zatracená, dávej pozor, kam šlapeš,“ okřikl ji Absolon netrpělivě. „Eště jednou a zvalchuju ti hřbet.“

Hraběnka se s odpovědí nenamáhala. Věděla, že by námitky neměly smysl, a navíc upadla schválně, protože chtěla zjistit, jak moc dávají Millerové pozor. Tušila, co může od Absolona Millera čekat, už nejednou potkala takový typ muže. Viděl před sebou jen ženu, tvora bez vlastní vůle nebo práv, nad kterým

měl z boží vůle právo vládnout stejně jako nad svým dobyt看em. Byl to tyran, kterému ovšem osud určil postavení chudého rolníka bez vlastní půdy, proto se snažil dávat najevo tu trochu moci, co měl, kdykoliv dostal příležitost. Elizabeth to cítila ze způsobu způsobu, jakým jednal se svou ženou, matkou, i jak bez váhání poslal pryč svoji dceru. Ji většinou před takovými lidmi chránilo její postavení, ale teď na něj spoléhat nemohla.

Ve skutečnosti se ho však nebála, na to měla příliš velký vztek. Na něj i na sebe, že se nechala tak snadno oklamat. Kvůli své povaze v ní Miller neviděl hrozbu a ona doufala, že dříve či později dostane příležitost toho využít. Ani ji neprohledal, stále cítila svoji malou pistoli v kapse pod svrchní sukní. Spoutal jí sice ruce řemenem, ale rolník ze Západního Sussexu v tom nebyl zdaleka tak zběhlý jako indiánští válečníci, se kterými měla zkušenost. Mohawský náčelník Waban Elizabeth po jejím zajetí Šónii ukázal několik triků a ona si nyní věřila, že se pout dokáže zbavit. Ve tmě nikdo nemohl vidět, že si již stačila uvolnit zápěstí. Musela se však o něco pokusit, než ji odvedou až k Ashcroftovi. Vikomt by ji již utéct nenechal. Nepochybovala, kam ji vedou, jen zatím nevěděla, jak se chtějí vyhnout hlídkám z regimentu jejího manžela.

„Vedete mě k Ashcroftovi?“ pokusila se o rozhovor. „Nabídl vám peníze? Dám vám víc, když mě pustíte.“

„Ticho, ženská,“ okřikl ji Miller podrážděně. „Budeš držet hubu, než ti řeknu. A pro tebe je to lord Ashcroft nebo Jeho lordstvo.“

„A mě budete oslovovat mylady, jak se sluší a patří,“ odpověděla mu stejně neústupně.

Absolon se dvakrát na prázdno nadechl, jeho žena si poděšeně zakryla ústa.

Ale nakonec jen odvětil: „Jak je ctěná libost, ... mylady.“

Elizabeth se v duchu usmála, odhadla ho dobře. Řád světa pro něj byl nade vše. Možná pro něj byla opovrženíhodná žena, ale současně patřila k třídě, která byla předurčena vládnout. Asi by ji bez váhání zabil, ale jinak se jí nedotkne. Bylo rozumné, mu to připomenout.

„Teď vopatrně, je tady trní,“ varoval ji její věznil. „Je tady u země vostružiní, ať se nám nepoškrábete, mylady.“

Dělal to spíše z praktických důvodů, ale Elizabeth to dalo alespoň příležitost zpomalit a rozhlédnout se kolem. Blížili se k okraji lesa a jen pár yardů před nimi se tyčila kamenná zeď. Hřbitovní zeď.

Hraběnka byla zvědavá, co bude dál. Vchod samozřejmě střežili vojáci a Miller nemohl být tak hloupý, aby se pokusil jen tak projít.

„Jacobe, dej jí roubík,“ přikázal Miller náhle.

Než stačila něco namítnout, starší z obou mladíků jí kolem hlavy uvázal špinavý šátek a utáhl jí ho kolem úst. Elizabeth si všimla, že paní Millerová se bez otázek sehnula pro klobouk, který jí byl sražen z hlavy.

Nejstarší Miller se naposledy rozhlédl a teprve potom vyrazili. K hřbitovní zdi to bylo jen pár kroků, ale Elizabetini únosci ji nevedli tou nejpřímější cestou. Hraběnka si musela dávat pozor na každý krok, nejen kvůli tmě, ale také protože procházeli místy, kde ke zdi přiléhalo křoví a mladé stromky. Brzy však zjistila, že jdou po sotva znatelné pěšině. Absolon Miller se z ničeho nic zastavil. Kolem byla takřka absolutní temnota, proto důvod hned nepoznala.

„Tudy, mylady,“ řekl úsečně. „Vopatrně, ať si nepotrháte šaty. Jeho lordstvo by si pak vo mně mohlo bůhví co pomyslet.“

Zed' tu byla poškozená, částečně zhroucená, ale kvůli keřům to nebylo zdálky vidět. Dalo se tu však jen s menšími obtížemi prolézt na hřbitovní stranu. Joshua Miller Elizabeth přeci jen nakonec nabídl ruku a za okamžik se všech pět ocitlo na druhé straně. Zatímco čekali až paní Millerová, které se nikdo z její rodiny nenamáhal pomoci, také překročí suť, Elizabeth se zvědavě rozhlédla kolem. Byli ve staré části hřbitova, nejbzdálenější od kostela, v takové, která se již příliš často nepoužívala. Náhrobky a kříže byly zarostlé, některé povalené, a cesty mezi nimi sotva průchodné. Nikde nesvítla jediná svíčka, z poškozených pomníků na neupravených hrobech zůstaly jen sotva zřetelné temné stíny a nad tím vším se v dálce tyčila hrozivá silueta kostela svaté Marie. Celé to místo tak vyzařovalo takřka kýčovitě děsivou atmosféru, jak z nějakého levného strašidelného románu. Kýčovitou, kdyby tu Elizabeth nebyla sama jen se čtyřmi nepřátelskými lidmi.

Hraběnka však rychle zjistila, že pokud jí iracionální strach sevřel hrdlo, její doprovod je na tom daleko hůře. Pověřiví zbožní vesničané museli vidět duchy a d'ábly za každým náhrobkem. Když nedaleko zahoukal sýček, Joshua se bezděčně pokřižoval a jeho matka se zajíknutím potlačila výkřik. Elizabeth se mimoděk pousmála a hned se přestala bát.

„Táto? Co... co to bylo?“ otočil se Jacob vyděšeně po nějakém pohybu.

„Vobyčejnej netopejr, ty strašpytle,“ odušil jeho otec, ale ani jemu se nepodařil tak opovržlivý tón, o jaký se snažil.

„Takle velký netopejři nebejvaj,“ poprvé promluvila paní Millerová. Elizabeth tedy tvoreček, který kolem nich zakroužil a zmizel za zdí, přišel úplně obyčejný „Todle není přirozený. Měli bysme jít domů. Bohu se nelíbí, co děláme. Co když

to byl nákej vampejr?“

„Ticho, ženská,“ okřikl ji Absolon. „Domu už stejně nemůžem. Musíme za Jeho lordstvem.“

„Nemůžem aspoň zapálit lampu?“ zeptala se paní Millerová prosebně.

„Zatraceně, chceš, aby nás dostali vojáci, ženská hloupá?“ odbyl ji manžel.

Napráhl se, zřejmě chtěl úder jen naznačit, ale jeho žena se bázně přikrčila a udělala dva kroky zpátky. Zakopla o trávou zarostlý hrob a tvrdě na něj dosedla. Když se pokoušela něčeho zachytit, cosi kamenného uvolnila z napůl povaleného náhrobku. Byla to soška anděla s jedním ulomeným křídlem. Posel boží se zabodl vedle paní Millerové, a i ve tmě se daly rozeznat sepjaté ruce, se kterými na ni hleděl.

„To... to je boží znamení!“ vyjekla žena. „Paktujeme se s ďáblem. Tvoje máti měla pravdu a tys ji zabil. Dali sme Katie ďáblu. Tys dal mou Katie ďáblu!“

„Nemel nesmysly, ženská, a buď zticha!“ znovu ji okřikl Absolon.

Také on si však již přestal dávat pozor, aby nezvyšoval hlas. Sklonil se ke své manželce, ale ne aby jí pomohl na nohy, ale aby ji udeřil. Tichým hřbitovem se ozvala mlaskavá facka a ženský výkřik. Millerovi to však nestačilo, znovu se napráhl. Jeho synové přihlíželi, ale ani jeden nespěchal matce na pomoc. Zjevně byli na podobné scény zvyklí.

Elizabeth však vycítila příležitost.

Co nejrychleji se zbavila pout a roubíku, a když na tvář nebohé paní Millerové dopadl druhý políček, byla už volná. Nikdo si jí nevšímal, když vylovila z kapsy pistoli. Absolon k ní byl zády, tak dlouho neváhala a, právě když se rozmachoval k třetí ráně, udeřila ho hlavicí pažby přímo do zátylku. Padl vedle své ženy jako podřátý.

„Jak... jak se rozvázala?“ obrátil se na ni Joshua.

„Kouzla,“ tajemně odpověděla mladšímu z obou synů.

Byl to impulzivní nápad, ale rozhodla se, že se ho bude držet.

„V noci, na hřbitově mezi dávnými mrtvými je má moc největší.“

Dokonce se jí podařilo zakončit řeč ďábelským zachechtáním. Tedy doufala, že ve tmě mezi hroby se dalo považovat za dostatečně ďábelské. Zdálo se, že pro Jacoba a Joshuu Millerovy, zvláště pro toho mladšího, bylo více než jen dostatečné.

„Čarodějnice!“ zašeptal Joshua strachem staženým hrdlem a jeho bratr se pokřižoval.

Elizabeth se rozhodla kout železo, dokud bylo žhavé.

„Jsem *Kaniehtiio*, Krásný sníh, kouzelnice bojovného národa Mohawků,“ prohlásila svým způsobem po pravdě. „Mrtví válečníci klanu Orla povstanou na moji ochranu a každý, kdo by mi chtěl ublížit, shoří u mučednického kůlu za nepředstavitelných muk.“

To už taková pravda nebyla. Elizabeth svá slova zopakovala ještě irokézsky a dala si obzvlášť záležet, aby její dikce připomínala zařikávání. Doplnila svoji řeč překladem do indiánské znakové řeči doufaje, že cizokrajná gesta pověřivým vesničanům budou připomínat zaklínání.

Joshua Miller toho měl právě dost. Obrátil se na patě a jako vyděšený zajíc se rozběhl ze hřbitova stejnou cestou pryč. Dvakrát sice zakopl o nějakou neviditelnou překážku, upadl a musel se bolestivě potlouct, ale nakonec se mu nějak přeci jen podařilo dosáhnout prolákliny ve zdi. Vzápětí zmizel ve tmě.

Jeho starší bratr se sice také třásl, ale přeci jen se nenechal strhnout tak snadno. Okamžik zaváhal, pak však znovu pohlédl na Elizabeth, zejména na připravenou pistoli v její ruce. Hraběnka její hlavní naznačila indiánské gesto pro přátelství a mír. Jacob ani nečekal, až jej dokončí a bez ohledu na rodiče následoval svého sourozence.

„Raději se nehýbejte, paní Millerová,“ varovala hraběnka ženu, která se zmatená náhlým vývojem situace neohrabaně snažila pomoci svému manželovi.

Úder do hlavy nebyl dost silný a stačil Millera omráčit jen na krátkou chvíli. Nyní drtil mezi zuby kletby a pokoušel se posadit.

„Ani hnout,“ řekla Elizabeth, aby upoutala jeho pozornost.

„Ďáblova děvko!“ zasyčel a pokusil se zvednout.

Ozvalo se nezaměnitelné cvaknutí natahovaného kohoutku.

„Nevystřelíš! Na to žádná ženská nemá dost vodvahy,“ prohlásil Absolon.

Hraběnka však poznala v jeho hlase nejistotu. Ve skutečnosti svému prohlášení vůbec nevěřil.

„Unesl jste mě a možná zabil vlastní matku, pane Millere. Zastřelím vás a klidný spánek mi to nezkaží,“ oznámila mu Elizabeth chladně, pak pro jistotu zopakovala: „Ani hnout!“

Miller zamumlal cosi nesrozumitelného, ale zůstal na zemi.

„Co teda chcete..., mylady?“ zeptal se po pár vteřinách ticha. „Budeme tady jen tak čekat?“

Elizabeth, která zaslechla kroky blížící se z té správné strany, usoudila, že právě to je pro tuto chvíli ten nejlepší nápad.

~ ~ ~

Postupovali jsme temnou nocí co nejrychleji, což ale zdaleka nebylo tak rychle, jak bych si představoval. Georgianna Westonová nás vedla k zadní části hřbitova. Bohužel zranění, které utrpěla, bylo velmi bolestivé a dokázala jít jen pomalu. Pomáhal jsem jí, co bylo možné, také Casanova se galantně snažil jí cestu ulehčit, ale mohli jsme toho udělat jen málo. Nabídl bych se, že ji ponesu, ale vzhledem ke zlomené klíční kosti bych její utrpení asi jen zhoršil. Věřil jsem, že se nám upřímně snaží pomoci.

„Už je to jen kousek, mylorde,“ zašeptala unaveně, když jsme minuli cíp lesa a přiblížili se ke hřbitovní zdi. „Pamatuji... pamatuji si to místo. Tracy mě tudy vedl, když...“

Nechala větu nedokončenou. Nejprve jsem si myslel, že je to kvůli rozpakům, pak jsem však i já uslyšel rychlé kroky běžícího člověka. Ten, co se k nám blížil, se rozhodně nesnažil pohybovat se potichu. Utíkal o zlom krk, co chvíli zakopával. Všichni jsme o něm věděli dřív, než se jeho temná silueta objevila v křoví na jednom místě obrůstající zed'. Současně jsme pozvedli zbraně, ale nevypadalo to, že by nám onen muž chtěl ublížit, dokonce ani neběžel k nám.

„Jeden z Millerových kluků,“ poznala ho Jane i ve tmě. „Jako by ho honili všichni čerti.“

„Nechte ho být,“ přikázal jsem. „Rychle, Elizabeth může být v nebezpečí.“

Slečna Westonová sebou trhla, jak ji vyděsilo náhlé mladíkově zjevení, ale když jsem se konejšivě dotkl její zdravé ruky, pokynula k místům, odkud vyběhl. Pochopil jsem, že průchod je právě tam. Než jsme se ale stačili pohnout, objevila se další utíkající postava.

„Tady máme jeho bratra,“ poznamenala Jane.

Mluvila s obvyklým klidem, přesto jsem v jejím hlase zaznamenal překvapení. Stejně jako já, nechápala, co se tu děje. Nevšimli jsme si ani druhého z bratrů Millerových a s připravenými zbraněmi se nechali Georgiannou vést. Držel jsem ji za ruku, proto jsem cítil, jak se chvěje.

„Tady mě Tracy přenesl přes kamení,“ řekla po chvíli. „Měli jsme světlo, je to tu nebezpečné.“

I ve tmě jsem rozeznal místo, kde se stará zed' zhroutila. Možná byl průchod nepohodlný pro dívku v dámských střevících, já však na hřbitov pronikl bez velkých obtíží. Už jsem si nevšiml svých společníků, ani nedbal na případné nebezpečí. Předpokládal jsem, že v případě ohrožení Casanova s Jane dohlédnou

na slečnu Westonovou a seržant Lindsay na Jessicu. Mé myšlenky patřily jen Elizabeth. Rozhlížel jsem po temném starém hřbitově, příliš jsem ale nevnímal zarostlé neudržované náhrobky, dávno poškozené sochy, ani celkově depresivní atmosféru, která z místa přímo číselá.

Můj zrak náhle upoutal pohyb jen pár yardů ode mne. Nejprve jsem se zarazil, nechtěl věřit vlastním očím, ale Elizabeth bych poznal kdekoliv i ve tmě. Stála zdánlivě sama, jen občas se ohlédla a nyní se mi zdálo, že na mě zamávala. Až když jsem k ní doběhl blíže a chtěl ji obejmout, zastavila mě a ukázala na dva lidi sedící před ní na trávou pokrytém hrobě. Také jsem si všiml pistole v její ruce.

„Paní a pan Millerovi,“ představila je klidně.

„Ale jak...?“ nechápal jsem.

„Jejich synové zjistili, že zdejší hřbitov je pro ně příliš děsivý,“ řekla. „Zvláště v mé společnosti.“

Stále jsem nechápal, ale zatím k nám dorazili také mí společníci. Jane bez ptaní pokročila k oběma vesničanům. Paní Millerová se krčila za svým manželem a cosi šeptala. Ona nepředstavovala nebezpečí, tak namířila hrot meče na Millera.

„Jsi opravdu v pořádku, drahá?“ zeptal jsem se starostlivě. „Nestalo se ti nic? Ti dva kluci odsud utíkali, jako by je honili všichni čerti. Co je, proboha, tak vyděsilo?“

Přirozeně jsem se obával nějakého úskoku ze strany vikomta Ashcrofta. Byli jsme možná jen možná dvě stě yardů od kostela, kde se ukrýval.

„To já,“ prohlásila věčně.

„Prosím?“ nevěřil jsem.

Když jsem se zaposlouchal pozorně, konečně jsem porozuměl drmolání paní Millerové. Opakovala pořád dokola jediné slovo – čarodějnice. Pomalu mi začínalo svítat. Elizabeth mi několika větami se zjevnou hrdostí v hlase převyprávěla, jak přemohla své únosce.

„Po zkušenostech s reverendem Houghtonem z Bobří zátoky jsem věřila, že by to mohlo zapůsobit,“ dodala na konci.

„Jsi úžasná,“ prohlásil jsem a konečně využil příležitosti, abych ji rychle políbil.

„Ani jsem se nemusela příliš snažit,“ opáčila. „Našel jsi mě rychle.“

„Slečna Westonová znala tohle místo,“ odpověděl jsem a pokynul k vpovzdálí čekající dívce.

Casanova přistoupil k Elizabeth, aby jí také blahopřál, Georgianna náhle osaměla mezi dvěma náhrobky.

„Děkuji. Děkuji vám, slečno Westonová,“ řekla Elizabeth povzbudivě.

Georgianna se zmohla jen na sotva znatelné kývnutí.

„Paní Millerová, ta starší, je mrtvá?“ zvažněla Elizabeth.

„Ne, její povedený syn ji jen omráčil,“ odpověděl jsem. „Ale nevím, jak se jí vede. Pospíchali jsme za tebou, drahá.“

To o tobě mluvím, ty lotře!“ osopil jsem se se na Millera, který stále seděl na čímsi hrobě a zíral na hrot meče vznášející se hrozivě blízko jeho obličeje.

Jane ustoupila, abych ho mohl popadnout za límec a smýknutím ho postavit.

„Kolik ti Ashcroft zaplatil?“ vmetl jsem mu zblízka do obličeje. „Stálo to za to? Zranil jsi vlastní matku a za únos dámy tě čeká šibenice.“

„Dyť se jenom... dyť je to jenom...“ pokoušel se Miller přidušeně odpovědět, ale nenechal jsem ho urážku dokončit a fackou ho poslal zpátky na hrob.

„Jeho lordstvo nám nic neslíbilo!“ ozvala se jeho manželka štkavě. „Jen... jen jsme doufali... Absolon doufal... po zimě nám zbylo tak málo. Já věřila, že nám Jeho lordstvo něco poví o mojí Katie...“

Měla očividně strach, ale zdálo se, že nejen ze mě, ale také z Elizabeth a ze svého manžela. Opovržlivě jsem si odfrkl, ale nechal prozatím Millera být.

„Pane, kostel,“ pokynula Jane věčně k temné stavbě, za jejímiž vitrážovými okny se míhala světla.

Okamžik mi trvalo, než jsem si uvědomil, co se mi pokouší říct. Čas do půlnoci se krátil, ale Elizabetin únos nás dovedl na dosah našeho cíle a to tak, že to zatím vypadalo, že vikomt Ashcroft a jeho lidé si naší přítomnosti nevšimli.

„Je možné odsud nepozorovaně proniknout do kostela, slečno Westonová?“ obrátil jsem se na v pozadí stojící dívku.

Trhla sebou, jako by se lekla, že jsem se jí všiml. „Ano, Tracy o tom mluvil, ale neznám cestu. Dovedl mě jen sem... chtěl tady se mnou...“

„Rozumím, slečno,“ ušetřil jsem jí rozpaky.

Možná bychom cestu našli i bez její pomoci, ale zbýval ještě Miller. Mírně se příkrčil, když jsem se nad něj znovu postavil.

„Kudy?“ zeptal jsem se jednoduše.

Zvedl ke mně oči, ale pak několikrát zakroutil hlavou.

„No, bude to?“ pobídl jsem ho a pak mu bez obalu oznámil: „Vaše dcera je mrtvá. Ashcroft ji zabil.“

Miller na mě vzdorně pohlédl: „Lžete. Ta zatracená holka se má líp jak my.“

Jeho žena však při mých slovech tiše vzlykla. Ona tušila, jaká je pravda. Její manžel možná také, ale jemu to bylo jedno.

„Je... je tady krypta. Dá se skrz ni projít do kostela, dyž se nebojíte,“ řekla paní Millerová.

„Bud' ticho, ženská zatracená,“ okřikl ji manžel.

„Nebudu,“ ohradila se. „Už ne! Se mnou si dělej, co chceš, ale Katie sem poslala pryč stejně jenom kvůli tobě. Je to jenom tvoje chyba, estli se jí něco stalo.“

Miller jako by zapomněl, kde je a že není sám. „Sem tvuj manžel a ty budeš dělat, co se ti řekne!“

Napřáhl se a možná by ji i udeřil, kdybych ho nepopadl za ruku. Nebral jsem si servítky, ozvalo se lupnutí, když jsem ho strhl. Vyjekl, chytil se za rameno, ale víc se neodvážil.

„Paní Millerová?“ obrátil jsem se znovu na jeho ženu.

„Je... sou tam schody, ukážu vám to, Vaše lordstvo,“ prohlásila již rozhodně. „Bejvela tam mříž, ale náký tuláci ji vylomili. Jednou sem tam něco nesla otcí Bothwellovi. Dá se tudy docela dobře projít, dyž vás mrtví nechaj. Ale vás určitě nechaj.“

Stále bojácně pohlédla směrem k Elizabeth. Vytáhl jsem z kapsy hodinky a po chvíli namáhání se mi ve světle měsíce, který se na okamžik objevil mezi mraky, podařilo přecíst čas.

„Do půlnoci zbývají necelé dvě hodiny,“ oznámil jsem. „Máme ještě čas upravit náš plán.“

„Také já bych rád přispěl, *Monsieur le Comte*,“ ozval se Casanova, kterému tentokrát překládala Elizabeth. „Cítím se za vzniklou situaci částečně zodpovědný. Také by se v mých pamětech nedobře vyjímalo, kdybych musel napsat, že anglické dámy jsou statečnější než Giacomo Casanova.“

~~~

Elizabeth únavou sotva udržela oči otevřené, spánku se však ještě poddat nemohla. David ji společně s Georgiannou Westonovu, její komornou, zatčenými Millerovými a dvěma vojáky poslal zpět na malou farmu. Neochotně nakonec uznala, že při nočním přepadu by byla její přítomnost spíše na obtíž a také ji její manžel žádal, aby dohlédla na slečnu Westonovou. Nyní, když oba vojáci zůstali venku strážit zajatce, tři mladé ženy osaměly ve světnici. Jessica obsadila jednu z postelí mladších Millerových, ale očividně se také nechystala spát. Ne, když

jejímu manželovi hrozilo nebezpečí. Ani Georgianna nedokázala zavřít oči. Mohlo to být od bolesti z nedávného zranění, ale Elizabeth také chápala, že jí hlavou musí vířit tisíce nezodpovězených otázek týkajících se její přítomnosti i budoucnosti. Bylo to také možná poprvé, kdy se dívka musela doopravdy rozhodovat sama za sebe.

Po několika minutách ticha se náhle prudce zvedla.

„Musím mluvit s bratrem,“ prohlásila, jako by po dlouhém přemýšlení dospěla k důležitému rozhodnutí.

Francis Weston byl zavřený a hlídaný v napůl rozpadlé kůlně.

„Prosím, mylady,“ dodala, když se na ni upřely dva páry tázavých očí. „Moc prosím, je to moc důležité. Musím se ho na něco zeptat. Musím znát pravdu!“

Elizabeth po chvíli váhání pokrčila rameny. „Proč ne? Jestli je to důležité... Jen se příliš nenamáhejte, slečno Westonová. To rameno je třeba šetřit.“

Přes všechno, čeho se možná dopustila, k ní cítila vděk, že pomohla Davidovi a jak ochotně přispěla k její záchraně.

„Mylady.“ Desátník Cadwallader strážící dveře do chalupy se dotkl prsty klobouku, když jako první se svícem v ruce vyšla na dvorek. „Můžu pro vás něco udělat?“

Velšský poddůstojník byl podle hlasu nervózní. Nebylo to však ze strachu, ale protože byl určený jako stráž, zatímco jeho druhové riskovali své životy.

„Rády bychom navštívily vězně. Slečna Westonová si přeje vidět bratra,“ oznámila mu a ukázala na Georgiannu, která se objevila za ní.

Jessica je následovala jako poslední. Cadwallader jen zasalutoval a pokynul jim, aby šly za ním. Byl zvyklý, že manželka jejich velitele také někdy sama vydává rozkazy. Po bitvě u Wilhelmsthalu by se jí nedovolil odmítnout.

„Tady, mylady,“ ukázal na hrubou stavbu.

Mezerami ve dřevě zevnitř prozařovalo světlo, před špatně doléhajícími dveřmi stál další voják s mušketou na rameni. Millerovi byli zavření ve stáji vedle, červenokabátník tak přehlédl obě místa. Byl dost zkušený, aby hlídal bez světla, které by ho v noci jen oslepovalo.

„McCartney, otevři nám,“ přikázal Cadwallader strážci.

Dveře byly jen na závoru, když byl rozkaz splněn, Elizabeth uviděla pana Westona, jak sedí na udusané zemi v rohu mezi zemědělským nářadím. Byl vzhůru, a když je spatřil, hned vyskočil na nohy.

„Mylady... Georgie?“ řekl překvapeně.

„Můžeme si promluvit o samotě? Moc prosím,“ požádala jeho sestra úpěnlivě.

Elizabeth na okamžik zaváhala.

„Myslím, že tajemství už jsou zbytečná, Georgie,“ pousmál se Francis.

Georgianna k němu udělala dva rychlé kroky.

„Musím to vědět, Francis! To, co chce udělat Tracyho otec markýzi... Řekl mi, ať jdu za ním... Ta vesnická dívka, co jste ji prý po obřadu poslali do Londýna... Byl jsi poslední, kdo...“

Hraběnka se marně snažila vyznat v Georgiannině nesouvislé řeči. Jejímu bratrovi to však zjevně nedělalo obtíže.

Smutně se na ni usmál: „Ano, Georgie. Tracy to tak chtěl, jinak by mě tu nenechal. Musel jsem se také zaplést, nedovolil mi jen tak zůstat stranou. Musel jsem si také ušpinit ruce. Byla v sázce i tvá budoucnost, drahá sestřičko.“

Slečna Westonová zapomněla na bolest a zdravou rukou mu vlepila mlaskavou facku.

„Má budoucnost? Že jste mě s Tracym předhodili tomu Francouzi jako nějakou... to bych ti snad mohla odpustit. Ale že jsi... Vrahu!“

Znovu se napřáhla, ale než stačil úder dopadnout Francis ji chytil za zápěstí. Využil situace, otočil ji zády a přitiskl k sobě. Georgianna vykřikla bolestí, jak se necitlivě dotkl jejího zranění.

„Hned mě pusť!“ okřikla ho.

Elizabeth, desátník Cadwallader i vojín McCartney se jí současně vydali na pomoc. Okamžik však promeškali, tolik je náhlá změna v mladíkově chování překvapila.

„Okamžitě nechte slečnu být, pane Westone,“ prohlásila hraběnka rezolutně.

„Stát! Stát ani hnout, nebo jí zlomím vaz,“ vyhrožoval Francis, zatímco dlaní druhé ruky popadl svoji sestru za bradu.

„Proboha, je to vaše sestra!“ zvolala Elizabeth, ale zůstala stát stejně jako oba vojáci.

„Ano, to je. Ale taky užvaněná slepice,“ opáčil Francis. „Aspoň už vím, co všechno dokáže vyslepičit.“

Zatím tlačil Georgiannu před sebou a ta zase ostatní. Náhle byli všichni venku na dvoře. Francis se napjal, Elizabeth se na okamžik zděsila, že hodlá splnit svoji hrozbu. Pak však prudce strčil svoji sestru proti hraběnce s Jessikou a oběma vojákům. Georgianna znovu vykřikla, zlomená klíční kost ji musela při takovém zacházení nesmírně bolet. Všichni čtyři současně se pokusili vrávorající slečnu Westonovou zachytit, čímž mimoděk poskytli jejímu bratrovi dost času, aby se otočil na podpatku a vyrazil do tmy.

„*Duw ei ddifrodi*,“ zaklel Cadwallader ve své rodné velštině. „McCartney, zůstaň hlídat. Dostanu toho bastarda!“

Strhl mušketu z ramene, aby mu v běhu nepřekážela a vzápětí i on zmizel v temné noci.

„Mylady! *Mo Chreach!* Děvče jedno bláznivý!“

Vojín McCartney se zmohl jen na výkřik. Zadržet hraběnku násilím se ale neodvážil. Tak jen bezmocně sledoval, jak také odbíhá pryč.

~~~

Již asi po desáté jsem zkontroloval své pistole, abych se uklidnil. Příliš se mi to nedařilo. Nepříspívala k tomu má nepohodlná pozice v úkrytu v sakristii, ale hlavně zážitky z mé nedávné cesty temnotou kostelní krypty ve mně co chvíli vyvolávaly dávicí reflex. Ještě, že jsem již dlouho nic nejedl. Raději jsem zvedl oči ke kněžišti, kde měl nalézt úkryt seržant Kenneth Lindsay. Neviděl jsem ho, a tak to bylo správně. Kostel byl plný lidí, ale nikdo neočekával, že bychom se pokusili proniknout dovnitř jinak než jedním ze vchodů v úrovni země. Ashcroft se synem nejspíše na průchod kryptou ze staré části hřbitova zapomněli. Nebo možná chtěli zapomenout, napadlo mě, po tom, co jsem uvnitř našel. Lindsayovi se tak podařilo dostat se do místa, odkud bude mít skvělý přehled, aniž by si ho někdo všiml. A to i s nemalým arzenálem dvou mušket a třech pistolí, který si s sebou nesl.

Nechtěl jsem riskovat prozrazení, proto jsme do kostela svaté Marie pronikli jen ve dvou. Lindsay, protože se uměl tiše a obratně pohybovat a já, protože jsem byl neskromně přesvědčený, že jsem z mé jednotky ten nejlepší střelec. Ale zejména proto, že jsem chtěl být ten první, kdo bude mít příležitost si na našeho štědrého hostitele vystřelit. Po průchodu kostelní kryptou jsem si připouštěl, že už nijak netoužím zatknout vikomta živého. Soud se členem sněmovny lordů byl vždy nežádanou událostí, podkopávalo to důvěru lidu ve vládu. Skandál, který by se mnoho lordů snažilo ututlat, by také mohl skončit Ashcroftovým vyhnanstvím nebo dokonce propuštěním. A to jsem nebyl ochotný připustit za žádnou cenu. Ne po tom, co jsem našel v podzemí kostela.

Jane zůstala venku. Měla velet útoku, hned jak se ozve střelba a také jsem na rozdíl od šermu nevěřil jejímu střeleckému umění. Což ona byla sebekriticky ochotna připustit. Měli jsme ještě jedno eso v rukávu, doufal jsem, že se nám podaří vyvolat takový zmatek, aby nebyl zabit ani zraněn nikdo nevinný. Nikdo další nevinný.

Před námi zatím vrcholily přípravy na podivný rituál. Lavice byly pryč, velký oltář byl přesunut doprostřed hlavní lodi kostela. Všechny křesťanské symboly někam zmizely. Opatrným vyhlédnutím ze svého úkrytu jsem si všiml, že poslední přípravy vykonává osobně vikomt Ashcroft, jen se svým synem. Jeho lidé se drželi na pozicích u vchodů a kolem oken, zbraně měli připravené. Očekávali, že se každým okamžikem o něco pokusíme. Odhadoval jsem, že ozbrojených mužů je něco přes třicet. Musela se tu shromáždit většina Ashcroftovy domácnosti, viděl jsem také některé povědomé vesničany s Horshamu. Hostinského od Žáby a noční košile, nerudného černovlasého dřevorubce, který na nás byl hrubý při příjezdu, jeho druha, který zranil slečnu van der Els, i další známé tváře. Ale nikde tu nebyl přítomen markýz De Beauvais ani reverend Bothwell, v jehož kostele se celá tahle zvrácenost měla udát. Možná v tom byla nějaká souvislost. Už při představení s kozou reverend zastával roli velekněze, možná ho čekala i nyní se zcela jinou obětinou.

Opatrně jsem si protáhl tuhnoucí kolena a otevřel kapesní hodinky. Do půlnoci zbývalo ještě půl hodiny. Ashcroft jen pár kroků ode mě udělal to samé. Byl jsem přesvědčen, že čas je pro něj důležitý. Bude chtít provést svůj rituál přesně o půlnoci, i kdyby kolem něj probíhala bitva. V duchu jsem se vrátil k Elizabeth. Pokusil jsem se uklidnit myšlenkou, že alespoň ona je pro tentokrát v bezpečí. Z nějakého důvodu se mi to ne a ne podařit.

~~~~

Elizabeth se podařilo protáhnout se přes zhroucenou zeď znovu na starou část hřbitova za kostelem. Měla u sebe křesadlo, ale už si při svém impulzivním pronásledování mladého Westona nevzala nic, co by jí mohla zapálit. Naštěstí mezi mraky občas probleskoval měsíc a jí se podařilo znovu najít utajenou cestu. Francis se jí ztratil ve tmě, ale ona neměla nejmenší pochybnost, že se vydá právě tudy. Jen zůstávalo otázkou, jestli dorazil na hřbitov před ní nebo se cestou zdržel a ona byla rychlejší. Doufala, že se musel vyhýbat hlídkám, o jejichž poloze na rozdíl od ní neměl potuchy, proto bude pravda to druhé. Desátník Cadwallader mu také byl jistě v patách, ale ani Elizabeth se s vojákem pro zatím netoužila setkat. Ne, dokud nebude mít jistotu, že byl Weston znovu dopaden.

Když opět bezpečně stála na rovné zemi, z kapsy pod svrchní sukní vytáhla svoji malou pistoli, která jí během přelézání překážela. Kolem byl klid, jen v dálce čas od času zahoukala sova. Vyšla se tedy opatrně vpřed.

Nevěděla přesně, kde je vchod do krypty, který hodlal její manžel využít, ale

doufala, že ho dokáže najít. Podvědomě se otočila po temném obrysu po svém boku, ale byla to jen socha anděla s mečem a ulomenými křídly. V duchu si vyčínila do vyděšených hlupaček. Tušila, že mladý Weston chce varovat Tracyho, proto ona musela varovat Davida, že je jeho plán prozrazený. Tak se nesměla lekat pouhých stínů. I když tichý opuštěný hřbitov kolem ní působil strašidelně, nebyli to mrtví, kterých by se měla bát. A na ty živé platila její dobře nabitá pistole.

Elizabeth nakonec bez velkých obtíží našla vchod, o kterém se domnívala, že je tím pravým. Kamenné schody vedle hrobky nějakého dávno zapomenutého velmože se ztrácely v černém otvoru a mířily směrem ke kostelu. Zatím kolem sebe dokázala v měsíčním světle rozeznávat alespoň obrysy, ale v podzemí byla takřka absolutní tma. Měla-li postupovat dál, potřebovala nějaké světlo. Rozhlédla se kolem a po chvíli hledání jí zrak padl na starou svíčku, kterou někdo před léty přilepil do výklenku ve starém náhrobku. Zůstala tak alespoň zčásti uchráněna před počasím, i když už ne před větrem, který jí nedovolil vyhořet zcela. Hraběnka ji rychle odlomila, ale zapálit starou provlhlou voskovici křesadlem bylo nemožné. Naštěstí na tom samém hrobě někdo kdysi nešikovně vysázal keřík vřesu. Sundala si rukavici a dlaní zjistila, co už v šeru tušila – že rostlinka nepřežila letní horka a je na troud suchá. Právě jako troud ji hodlala použít. Zabralo to pár minut a obětovala jeden papírový náboj, ale nakonec se jí křesadlem podařilo zapálit nejdříve vřes a od něj potom svíčku. S mihotavým plamínkem před sebou se pak opatrně vydala dolů do temnoty.

Doufala, že jde správně, že opravdu prochází kryptou kostela svaté Marie a že nesestoupila jen do nějaké kobky. Očekávala, že před sebou uvidí světlo, ale zatím byla ještě od kostela asi vzdálena příliš. Věděla, že i malé světélko její svíčky bude ve tmě vidět z velké dálky, proto vrátila pistoli do kapsy, sundala si z hlavy klobouk a připravila se jím při první známce cizí přítomnosti voskovici zakrýt. Kdyby ji měla zhasit, už by ji nikdy znovu nezapálila a zůstala by v podzemí potmě. Když se rozhlédla po sotva zřetelných katafalcích kolem, v duchu se nad tou představou otřásla.

Výrazný pronikavý zápach ji udeřil do nosu hned, jak sestoupila dolů. Do krypty se ukládala těla zemřelých čekajících na pohřeb, ale ani tak by to tu nemělo tolik páchnout. Mimoděk si zakryla svým třírohým kloboukem nos. Než o tom však stačila přemýšlet více, jako by zaslechla nějaký šramot. Tohle nebyla myš nebo nějaké jiné zvíře, někdo se neobratně potmě snažil sestoupit stejnou cestou za ní.

Musela se rozhodnout rychle. Postavila svíčku na kamennou podlahu, jako by ji tu někdo zapomněl, a rychle se přikrčila za nejbližší katafalk. Doufala, že příchozí uvidí světlo a už nikoliv ji. Ozvaly se opatrné kroky. Někdo se blížil, šel potmě, proto se tu musel vyznat. Přišel stejnou cestou jako ona, byl to tedy takřka jistě Francis Weston. Zaradovala se, byla tedy dostatečně rychlá. Jen teď musela mladíkovi sama zabránit, aby varoval své přátele. Ještě více se přikrčila a pravou dlaní našla pažbu své pistole.

A vyjekla leknutím, na okamžik ji ovládla čistá hrůza.

Svíčka přeci jen stačila alespoň trochu osvětlit její bezprostřední okolí. Jak se natočila, aby na blížícího se Francise lépe viděla, její zrak se náhle potkal s vyhaslýma očima dívky ležící na katafalku. Byly do široka vytřeštěné prožitou hrůzou i bolestí, ale odlesk mihotavého plamínku jako by jim znovu vdechl život. Ale dívka mrtvá bez pochyby byla, a to už nějakou dobu. Její tělo bylo přízračně bílé a, protože byla takřka nahá, Elizabeth i v šeru snadno uviděla strašlivou rozšklebenou ránu na její hrudi, ve které byla patrná zlámaná žebra, jejichž stíny vytvářely groteskní pohybuující se obrazce tam, kde mělo být srdce. David Elizabeth řekl o svém hrůzném nález, ale na takovýto pohled, navíc v temné kryptě, ji jen sotva mohl připravit. Zaťala zuby, ale přesto jí unikl další vzlyk.

„Je tu někdo?“ zeptal se Francis Weston vzhledem k strašidelnému prostředí jen mírně třesoucím se hlasem. „Zatraceně, Bothwelle, jste to vy? Můžete vylézt. To jsem já, Weston. Musím mluvit s Tracym nebo Ashcroftem.“

Hleděl směrem k Elizabeth, zjevně o ní věděl, ale zatím ji nepoznal. Došel až ke svíčce, hleděl ze světla do tmy, nepiš viděl jen nějaký stín. Hraběnka váhala, ještě se nestačila vzpamatovat ze svého nález. Chtěla se postavit a mimoděk se tak dotkla studených ztuhlých prstů zavražděné dívky. Neubráníla se a znovu vyjekla.

„Lady Wavesbury?“

Francis minul svíčku a udělal k ní dva kroky.

„Ani hnout, pane Westone,“ varovala ho. „Jinak budu střílet.“

Oči jí znovu sklouzly k mladému znetvořenému tělu na katafalku. Kdyby se nebála, že by výstřel mohl ohrozit Davidův plán, možná by Francise jednoduše zastřelila. Z jeho rozhovoru s Georgiannou pochopila, že i on byl za tohle zodpovědný.

Udělal další krok směrem k ní a natáhl pravou ruku. Měl světlo v zádech, Elizabeth ve tmě nedokázala rozeznat výraz v jeho tváři, nevěděla, k čemu se

chystá.

„Zastřelím vás,“ oznámila mu znovu. „Po tom co jste udělal té dívce... Myslíte, že budu mít slitování?“

Weston sotva pohnul hlavou k mrtvé, ale přeci jen se zastavil.

„Tuhle jsem nezabil, to udělal Bothwell,“ poznamenal spíše k sobě než k Elizabeth.

„Tuhle?“ neušlo jí, co naznačil.

Mimoděk se rozhlédla po kryptě, ale světlo svíčky dokázalo dostatečně ozářit sotva nejbližší katafalk. Zdálo se ale, že i na těch dalších leží nehybná těla. To nemuselo nic znamenat, krypta byla studená a suchá, uzpůsobená, aby v ní mrtvoly vydržely až do pohřbu. I tak však v hraběnce klíčilo strašné podezření. Udělala dva kroky k dalšímu bližšímu katafalku. Leželo na něm lidské tělo, ale Elizabeth nedokázala ve tmě poznat komu patří nebo v jakém je stavu.

Francis Weston jí to však ulehčil.

„Ano, ta je má,“ pronesl nepřítomně. On zjevně světlo nepotřeboval, aby oběť poznal. „Holka toho Millera. Donutili... donutili mě k tomu. Musel jsem to udělat.“

„Musel...“ zopakovala Elizabeth nevěřičně.

Nedokázala si náhle srovnat v hlavě nesmyslnou krutost, které byla svědkem. Mimoděk sklonila hlaveň své zbraně a Francis toho využil. Skočil po ní jako kočka po kořisti. Elizabeth se však podařilo v posledním okamžiku téměř uhnout. Francis ji nedokázal chytit, jak měl v úmyslu, ale pistole jí vyklouzla z dlaně a dopadla na kamennou podlahu. Neštěstí nevystřelila. Mladý Weston nebyl žádný silák, ale i tak by ji nejspíš v zápasu tělo na tělo rychle přemohl. Dlouho se tedy nerozmýšlela a vrazila mu koleno přímo do rozkroku. Přes její sukně a spodničky to nebylo tak účinné, jako doufala, ale od mladé ženy nečekal tolik razantní odpor a podařilo se jí ho překvapit. Dokázala ho od sebe odstrčit, on v šeru zavrával a se zaklením upadl na kamenný katafalk vedle Elizabeth.

Náhle hleděl zblízka přímo do vytřeštěných očí mrtvé dívky. Chtěl se co nejrychleji postavit a v panice se tak opřel o ránu po chybějícím srdci. Teď již vyjekl čirou hrůzou, vyskočil na nohy s takovou prudkostí, že opět zavrával. Hraběnka toho využila a sklonila se pro spadlou pistoli. Nebylo to však nutné. Francis ve tmě o něco zakopl a marně se pokusil zachytit. Elizabetina racionální část mysli to přičítala jen zjitřené představitivosti, ale byla by přísahala, že mrtvá dívka mu nastavil dlaň, aby mu po ní sklouzla ruka. Weston poklesl na kolena, hlavou narazil na roh kamenného katafalku. Ozvalo se odporné lupnutí, mladík

dopadl celým tělem na zem a už se nepohnul. Po tmavé podlaze se začala rozlévat ještě tmavší lesklá tekutina.

Elizabeth se k němu chtěla sklonit, když náhle zaslechla kroky. Rychle se znovu ukryla za katafalk. Právě včas, někdo se blížil a nesl si rozsvícenou lucernu. Když opatrně vyhlédla, hned poznala strašáku podobnou postavu reverenda Bothwella. Kněz zahlédl ležící tělo a přidal do kroku. Došel až k Francisovi, nejprve položil lucernu, pak se sklonil a zkusil mu tep. Cosi nesrozumitelného zabručel, hraběnce se podařilo rozpoznat jen slovo „hlupák“. Westonovo štěstí se očividně neopakovalo, druhá rána do hlavy o kámen toho samého dne se ukázala jako fatální. Bothwell se znovu postavil, ale nevypadalo to, že by si jí všiml. Nechal Westona Westonem jako by už nebyl důležitý, otočil se na patě a vydal se stejnou cestou zpět. Bohužel si odnesl nejen svoji lucernu, ale také svíčku.

Elizabeth osaměla v absolutní temnotě společně s mrtvými. V panice si již nestačila všimnout, že Bothwell ze země zvedl nejen voskovici, ale také její modrý zlatem zdobený třírohý klobouk, který během potyčky s Francisem upustila a na který úplně zapomněla.

~~~

Do půlnoci zbývalo asi dvacet minut, když vikomt Ashcroft a jeho syn odešli z hlavní lodě kostela. Atmosféra jako by zhoustla, někteří z do té doby tiše čekajících mužů si začali nervózně mumlat nebo se mezi sebou bavit. Přesto však zůstávali na svých místech a pozorně vyhlíželi ven do noci. Nepřítomnost jejich pána také netrvala dlouho.

Ashcroft i Tracy se vrátili společně, kdybych nevěděl, že jsou to oni, možná bych je hned nepoznal. Oba oblékli splývavé bílé tógy doplněné šarlatovými šerpami. Nevěděl jsem, kde vzal Ashcroft inspiraci pro svůj úbor, ale hned jsem si vzpomněl na obrazy z antických tragédií nebo života Julia Césara. Stejně jako ony malby, měl i Ashcroftův a Tracyho oděv nejspíše s historickými skutečnostmi jen málo společného. Oběma mužům pak tváře zakrývaly zlaté masky, který dojem antické tragédie – možná spíše komedie – jen podtrhovaly.

Tracy Murray za rameno vedl markýze De Beauvais. Francouz byl jen v kalhotách a pohyboval se malátně, jako by byl opilý. Rozhlížel se se zmateným výrazem kolem, očividně byl pod vlivem nějaké drogy, jinak by se jen těžko nechal tak klidně dostřkat až k oltáři uprostřed. Vikomt pak pomohl svému synovi donutit De Beauvaise si lehnout. Markýz se přeci jen začal chabě

vzpouzet, když ho přivazovali za ruce a nohy.

Zatím se objevil další známý. Reverenda Bothwella jsem díky jeho vychrtlé klátivé postavě poznal snadno, nepomohly mu ani rádoby antický převlek a zlatá maska. Přišel za řadou šesti dívek, které před sebou hnal jako hejno hus. Vesnická děvčata se třásla strachem, studem a nejspíše také zimou, protože ani v létě nebylo v kamenném kostele v noci právě teplo a jejich krátké hedvábné tuniky je jistě příliš nezahřály.

Znovu jsem pohlédl na hodinky. Čas se blížil, vzal jsem tedy do ruky jednu pistoli a zkontroloval, že i druhou mám na dosah. Mimoděk jsem při tom znovu pohlédl na reverenda Bothwella, který právě rozestavoval děvčata do přesně vymezeného kruhu kolem oltáře. Na vteřinu jsem měl pocit, že se mi zastavilo srdce. Nebesky modrý dámský třírohý klobouk, který držel v dlani a používal ho místo ukazovátko, byl bez pochyby Elizabetin. Byl jsem si jistý, že ho měla na hlavě, když se jí Miller pokusil neúspěšně unést, ale marně jsem se snažil vzpomenout, jestli se zpět na farmu nemohla vrátit bez něj. Před očima mi vyvstalo naše loučení i jak odkládá klobouk, aby jí nepřekážel při polibku a pak si ho opět nasazuje... Jen příchod dalšího člověka mi zabránil udělat nějakou hloupost.

Giacomo Casanova vkráčel do kostela, kde právě vrcholily přípravy ke krvavému rituálu, se stejnou arogantní samozřejmostí, jako by se jednalo o salón s probíhajícím večírkem. Klapot jeho vycházkové hole o kamennou dlažbu se s ozvěnou rozléhal a světla loučí i svíček se odrážela od jeho lesklého bělostného kabátce. Možná právě svému nápadnému oblečení vděčil za to, že po něm Ashcroftovi lidé nevystřelili již, když kráčel hlavní cestou ke kostelu. Chtě nechtě jsem musel obdivovat jeho odvalu, snad ani nevnímal zbraně, které se na něj okamžitě obrátily.

„*Signore Casanova*,“ oslovil ho Ashcroft, „nečekal jsem, že nás poctíte svojí návštěvou právě vy.“

Na to jsme právě oba spoléhali, když jsem nakonec souhlasil s Casanovovu účastí na našem plánu. Benátčan se zastavil, ležérně se opřel o hůl a s odpovědí si dal pořádně na čas.

„Nikdy bych si přeci nenechal utéci velké finále, *Monsieur le Vicomte*. Zdá se však, že *Monsieur le Marquis* získal ve vašem představení důležitější roli, než má maličkost.“

„Litujete toho snad, *signore*?“ zeptal se Ashcroft pobaveně.

„Ani na okamžik. Jsem jen zvědavý,“ opáčil Casanova. „Víte, že vojáci

hraběte Wavesburyho jsou všude venku?“

„A já zase uvnitř,“ odsekl vikomt již netrpělivě. „Mám dost lidí, abych Wavesburyho udržel tam, kde je.“

„Ale dříve nebo později budete přeci budete muset odejít z tohoto bohubilého místa,“ lehce se usmál Casanova.

„Nedokáže mě zastavit, ne potom,“ odbyl ho Ashcroft vášnivě. „Já budu ten, který bude triumfovat!“

„Ale svět přeci není jen Horsham, *Monsieur le Vicomte*,“ pokrčil Casanova rameny. „Londýn, Paříž, Řím, ... Co si o vás pomyslí tam?“

Ashcroft se hrdelně zasmál. Vzhledem k jeho kostýmu a prostředí to bylo komicky teatrální gesto. Tedy bylo by, kdyby kolem nebylo tolik zbraní a lidé nemohli každým okamžikem začít umírat.

„Že jsem musel čelit zmatku při zatýkání francouzských špiónů,“ prohlásil vikomt. „Proč myslíte, že jsem nedorazil tu vaši půvabnou *mademoiselle* van der Els? Je mi užitečnější tam kde je a živá, proto jsem ji zatím nechal být. Na Wavesburyho se bude vzpomínat jako na hrdinu. Mrtvého hrdinu. I vás čeká sláva, *signore*. Bohužel bude to také posmrtná sláva.“

Casanova mu zasmání vrátil, v jeho podání bylo o moc přirozenější. Náš plán totiž zatím vycházel. S každým Ashcroftovým slovem, které jeho následovníci pozorně poslouchali, byli moji muži blíž a blíž. Náhle se však Benátčan zarazil, na okamžik vypadl z role. Stejně jako já si všiml klobouku v Bothwellově ruce. Tracy Murray byl pozornější než jeho otec, neunikl mu směr Casanovova pohledu.

„Kde jste to vzal, Bothwelle?“ skočil svému otci do řeči.

„Měl to ten hlupák Weston,“ odvětil reverend s pokrčením ramen. „Asi to bylo jeho.“

„Nepoznáte dámský klobouk?“ zeptal se ho Tracy jízlivě.

„O takové povrchní věci se nezajímám,“ odsekl Bothwell. „Zakopl ve tmě, upadl a udeřil se do hlavy. Klobouk mu při tom spadl. Stejně byl k ničemu.“

Málem jsem si hlasitě oddechl, i když obavy o Elizabeth mě úplně neopustily.

„Už je čas začít,“ přerušil je Ashcroft netrpělivě. „Tohle počká. *Signore* Casanovo, kdybyste dovolil... Simpsono, někam pána zatím zavřete.“

Pohnul se muž v barvách lorda Ashcrofta s puškou v ruce. Měl jsem pocit, že si ho matně pamatuji z neúspěšného honu na lišku, kde dělal náhončího. Vzal zbraň do jedné ruky a hodlal uchopit Benátčana za rameno. Ten však uhnul stranou, vzápětí vrazil hlavici své vycházkové hole náhončímu do břicha.

„Tak dost, pomozte mu někdo,“ přikázal Ashcroft.

Další vteřiny, pomyslel jsem si spokojeně. Další vteřiny, kdy je Casanova v centru veškeré pozornosti. On zatím uskočil stranou, přehodil si hůl do levé ruky a tasil meč.

„Zastřelte ho,“ pokračoval vikomt. „Už ho nepotřebujeme.“

Sražený náhončí překonal bolest a pozvedl svoji přesnou zbraň. Nehodlal jsem obětovat Casanovův život kvůli pár sekundám navíc. Zamířil jsem na lovcova záda a stiskl spoušť.

Kostelem se rozlehl burácivý výstřel, muž padl zasažený přesně mezi lopatky.

To byl signál pro mé vojáky, ale i pro seržanta Lindsaye. V ten okamžik měl lord Ashcroft zemřít. Mladý seržant ho již dlouho držel na mušce, na takovou vzdálenost byla i mušketa s hladkou hlavní dostatečně přesná, zvláště když ji pečlivě nabil a utěsnil. Lindsay mířil dobře, možná až příliš. Kulka zasáhla Ashcrofta do čela, sklouzla však po jeho zlaté masce. Vikomt zavrával, maska mu spadla z obličeje, ale to bylo vše. Rychle zase nabyl ztracenou rovnováhu. Nezdálo se, že by utrpěl nějaké zranění, hned začal křičet na své lidi.

„Zabijte je! Okamžitě je všechny zabijte!“

Poprvé jsem v jeho hlase slyšel paniku. Nebylo to však proto, že by se bál, ale protože útok z nečekaného směru mohl narušit jeho chystaný obřad. Prásklo několik ran, do kněžiště narazily střely a Lindsay se musel spěšně krýt. Další muži vyrazili proti mně, v kostele vypukl zmatek.

„Zůstaňte stát! Žádná se ani nehne!“

Dívky stojící v kruhu kolem oltáře se s křikem chtěly rozprchnout, ale Ashcroft jim to nedovolil. Popadl první za rameno a hrubě ji přinutil zůstat stát, další zastavil Tracy. Zbylé se sice třásly strachem, ale nakonec také poslechly svého pána. Ashcroftovi se synem tak mimochodem poskytly krytí. Lindsay se pod palbou již neodvážil znovu po vikomtovi vystřelit, raději zabil jiného z lovcích, který na něj mířil.

Další Ashcroftovi muži vyrazili proti mně, ale zdaleka ne všichni. Také zvenku se ozvaly výstřely, podle blízkosti byli již moji vojáci takřka u dveří. Kostel se pomalu plnil dýmem, ale zatím se mi dařilo držet si o situaci přehled. Plán vycházel, i když ne dokonale. Podařilo se nám překvapit vikomta a jeho lidi z nečekané strany, bohužel on sám byl stále živý a nezraněný. Také jsem se bál zacílit Ashcrofta, navíc někteří jeho muži představovali v tu chvíli větší nebezpečí. Vystřelil jsem z druhé pistole, ale cílem byl nějaký vesničan mířící mušketou z okna na červenokabátníky. Zranil jsem ho, zkasal mu ránu, ale stálo

mě to druhou kulku.

„Zastavte je! Zastavte je za každou cenu!“ křičel vikomt na své muže u dveří.

Sám vytrhl zmatenému Bothwellovi vlnitou dýku, kterou reverend nejistě držel. Nehledal však zbraň na obranu, přistoupil k ležícímu De Beauvaisovi.

„*Aidez-moi!*“ Pomozte mi! rozkřičel se markýz, když se nad ním zaleskla čepel.

Drogové omámení z něj tváří tvář smrti vyprchalo. Začal se zmítat, strach mu dodal takovou sílu, že se mu podařilo přetřhnout řemen poutající jeho levou nohu.

„Tracy, pomoz mi!“ přikázal Ashcroft svému synovi.

Ten přestal hlídat vyděšené dívky a pokusil se přidržet De Beauvaise na oltáři. Já se musel bránit mně známému dřevorubci, ale Lindsayovi se podařilo najít příležitost k výstřelu. Kulka však zasáhla vikomtovu čepel, svezla se po ní a neškodně ho minula. Bylo až neuvěřitelné, jaké měl Ashcroft štěstí a také on si toho všiml.

„Vidíte to všichni? Nemůžu umřít! Jsem nesmrtelný! Je to můj osud!“ zakřičel napůl nepřičetně.

Skoro to tak vypadalo. Jak tam stál v tóze se zvednutým nožem, mimoděk jsem si vzpomněl na malby zobrazující Bruta vraždícího Césara. Odrazil jsem mečem ránu sekerou, odstrčil jejího majitele, a když zavrával, probodl jsem ho. Poznal jsem muže od římských vykopávek, Eliza van der Els byla pomstěna, ale Tracymu se s pomocí reverenda Bothwella zatím podařilo znehybnit vzpouzejícího se markýze. Naštěstí už jim nezbýval čas dohlížet na dívky, ty už tak strachem skoro bez sebe se s křikem rozběhly ven z kostela a do bezpečí. Nezdálo se však, že by to Ashcrofta odradilo od jeho úmyslu.

Od hlavních dveří se ozýval lomoz, zahlédl jsem lesk bodáků i červené stejnokroje. Vojáci pronikali dovnitř, viděl jsem Janeinu zlatem zdobenou uniformu vedle Casanovova ne už tak běloskvoucího kabátce. Také mě se podařilo přiblížit se Ashcroftovi takřka na dosah. Ten stál nad hrůzou nepřičetným De Beauvaisem, dýku držel oběma rukama, ale zatím nebodl. Rty se mu pohybovaly, mumlal nějakou litanii, ale přes hluk kolem jsem ho neslyšel. Neznal jsem podrobnosti rituálu, které si zřejmě sám stanovil, nevěděl jsem kolik vteřin mi zbývá.

Hostinský od Žáby a noční košile se mě pokusil zastavit jen s nožem v ruce a odvrával se sečnou ranou přes prsa. Padl však k nohám Tracymu Murrayovi a varoval ho tak. Ashcroftův syn pustil markýze, odhodil zlatou masku z obličeje a

z pod své tógy tasil obyčejný současný meč. Zavrčel nějakou nadávkou a vrhnul se přímo na mě. Byl dobrý šermíř, musel jsem se soustředit, abych odrazil jeho první výpad. Rychle se uklidnil a soustředil se jen na šerm. Věřil bych si však, že bych ho v souboji jeden na jednoho díky zkušenostem porazil, toto však nebyl souboj jeden na jednoho. Reverend Bothwell neobřadně omráčil De Beauvaise úderem kostelního svícnu a pak přispěchal Tracymu na pomoc. Všiml jsem si ho až na poslední chvíli, nestačil jsem dost rychle uhnout a těžký svícen dopadl na má pohmožděná žebra. Hekl jsem bolestí, do očí mi vhrkly slzy. Tracy výhody okamžitě využil, hrot meče zamířil přímo k mému srdci. V posledním zlomku vteřiny se mi podařilo zamknout naše zbraně, jeho ostří mě však přesto škráblo na čele. Navalil se na mě a já mu náhle hleděl krví rozostřeným zrakem sotva z deseti palců přímo do očí. Jen mlhavě jsem za jeho zády zahlédl reverenda Bothwella, jak se rozpřahuje těžkým svícnem. Kvůli Tracymu jsem se nemohl nijak bránit, neměl jsem klobouk, těžký zlacený kus železa hrozil, že mi rozbije lebku snadno jako lžička vejce naměkko.

Úder však dopadnout nestačil. Třeskl výstřel, hubený reverend sebou trhl, ruka mu poklesla a svícen vypadl z prstů. Prudce se otočil a já i skrz krvavý závoj spatřil na bílé látce na jeho rameni tmavou skvrnu.

„Ženo!“ zakřičel tak hlasitě, že jsem ho slyšel i přes hluk a zmatek kolem. „Dáblovo stvoření! Já to...“

Hlas se mu bolestí selhal, už nedokázal křičet tolik, aby mu bylo rozumět. Uvědomil jsem si však, že ten, kdo proti němu stojí, je Elizabeth. Bůhví kde se tu najednou vzala, ale byla to ona – v ušpiněném nebesky modrém jezdeckém kostýmu, s kouřící pistolí v ruce a odhodlaným výrazem v krásném obličejí se špinavou šmouhou na levé tváři. Rty měla pevně sevřené a byla bledší než obvykle, průchod temnou kryptou s mrtvými dívkami jí musel jistě ovlivnit, a to jsem ještě nevěděl, že ho zčásti absolvovala beze světla. Skrze krev, která mi tekla do očí, vypadala jako nějaká bohyně pomsty, která sestoupila na zem. Trestající Nemesis... Rychle jsem se však vrátil do reality, když zraněný reverend vykročil proti ní. Bezohledně jsem kopl Tracyho kolenem do rozkroku, a pak ho od sebe plnou silou odstrčil. Hekl, kamsi odvrávorál a zhroutil se na kolena. Prozatím jsem ho nechal být a vydal se Elizabeth na pomoc. Bylo to však zbytečné. Bothwell se po ní pokusil natáhnout zdravou levačku, zjevně vůbec nepředpokládal, že by se mu mohla bránit. Elizabeth se po něm ohnala pažbou pistole a srazila ho jako dotěrnou mouchu.

„Davide!“ vykřikla varovně hledíc kamsi za mě.

Otočil jsem se a jen se štěstím se mi podařilo nastavit meč zlacené dýce. Podle zvuku, který se ozval, když se její čepel setkala s kvalitní skotskou ocelí, byla možná opravdu z ryzího zlata. Podařilo se mi ji však zastavit, než se mohla zabodnout do prsou markýze De Beauvais. Měkký obřadní nůž se ohnul takřka do pravého úhlu.

„K čertu, Wavesbury, všechno jste zkazil!“ zasyčel Ashcroft vztekle.

Měl pravdu. Vojáci již stačili proniknout do kostela, vikomtovi sluhové, lesníci a vesničané jim nedokázali v boji zblízka čelit. Mnoho z nich již leželo mrtvých nebo raněných na podlaze, další hledali, kudy by z vřavy unikli. Boj ještě hořel naplno, ale vlastně již bylo rozhodnuto. Odstrčil jsem Ashcrofta košem meče od bezvědomého De Beauvaise a namířil na něho zakrvácené ostrí.

„Vzdejte se, Ashcrofte! Je konec!“

Vikomt na mě hleděl očima, které nepatřily přičetnému člověku.

„Jsem vyvolený! Osud je na mé straně! Nemohu zemřít!“ zakřičel.

Pozvedl zkřivenou dýku nad hlavu a vrhl se na mě. Překvapeně jsem sledoval, jak se téměř bez mého úsilí sám nabodl na můj meč. Nevykřikl, když mu ostrí pronikalo do těla, dokonce se sveřepě pokoušel jít dál. Podařilo se mu udělat ještě krok, ocelový hrot pronikl jeho obřadní tógou na zádech, když se konečně zastavil. Chtěl možná ještě něco říct, ale konečně mrtvý padl k zemi. Do třetice ho štěstí konečně opustilo.

„Davide! Tracy!“ varovala mě znovu Elizabeth.

Nejprve jsem se lekl, že Ashcroftův syn chce pomstít otce na mé ženě, ale on se pouze pokoušel utéct. Vrávoravě prošel v bezpečné vzdálenosti kolem Elizabeth a už rychlým krokem zamířil k sestupu do krypty.

„Beth, zatraceně, zůstaň tu!“ To už jsem však mluvil jen k jejím žádům.

S další kletbou jsem vytrhl meč z Ashcroftovy mrtvoly a rychle se rozhlédl kolem. Bitka byla vyhraná, De Beauvais v bezpečí. Vikomtovi lidé, kteří toho byli ještě schopni, odhazovali zbraně a vzdávali se. Jane se ke mně vydala, aby mi podala hlášení, ale já na ni nečekal. Rukávem jsem si otřel krev z očí a rozběhl se za svou ženou.

Dohnal jsem ji na schodech vedoucích do kostelní krypty. Právě sebrala z držáku jednu z loučí, které kromě svíček osvětlovaly okolí. Také jsem se pro ni natáhl, právě když se Elizabeth chystala sestoupit dolů do temnoty.

„Zůstaň zde, drahá,“ požádal jsem ji. „Postarám se, aby Tracy neunikl.“

Z vážnou tváří se na mě obrátila.

„Chci pomoci, Davide,“ opáčila jednoduše.

Její slova zněla klidně, ale dokázal jsem v nich zaslechnout potlačovaný smutek, ale také vztek. Protože stejně jako já prošla kryptou, chápal jsem, z čeho ty emoce pramenily. Věděl jsem, že ji jen tak nepřesvědčím. Kývl jsem a raději jí přeci jen jemně vzal pochodeň z ruky.

„Dobrá. Drž se ale za mnou. Prosím, Beth.“

Když jsem se vydal po schodech sice neochotně, ale přeci jen mě následovala až několik kroků za mnou. Předtím jsme se plížili takřka potmě, nyní jsem si mohl prohlédnout celou řadu katafalků a mladá těla, která na nich ležela. Přesto, že jsem byl na ten pohled připraven, neubránil jsem se zaklení. Další mrtvola pak ležela v kaluži krve uprostřed na podlaze. Tuhle jsem poznal.

„Francis Weston?“ zeptal jsem se jednoduše, aniž bych zvolnil v rychlé chůzi.

Více, než že by mě opravdu v tu chvíli zajímalo, jaký byl mladíkův osud, jsem chtěl odvést Elizabetinu pozornost od znetvořených těl mrtvých dívek, jejichž doširoka otevřené oči se ve světle plamenů leskly jako živé a zdálo se, že nás některé z nich vyčítavě pozorují.

„Utekl,“ odpověděla Elizabeth prostě. „Potkali jsme se tu, strčila jsem ho a on upadl hlavou na kámen.“

Zjevně k tomu nechtěla nic dodávat a já se neptal. Hlas se jí ani nezachvěl, nelitovala, že způsobila Westonovu smrt. Možná, podobně jako já, pouze litovala, že se tak nestalo již o mnoho dříve.

„Davide,“ řekla, když jsme se dostali ke schodům vedoucím na hřbitov. „Prý také některou z nich zabil. Tracy ho prý přinutil. Přiznal se sestře i mně.“

„Už zbývá jen Tracy Murray,“ odpověděl jsem. „Nemusíš mít strach. Neunikne spravedlnosti, postaral jsem se, aby se mu to nepodařilo...“

Alespoň jsem v to doufal. Zatím jsme vyšli ven, odlesk mé pochodně dopadl na zarostlé náhrobky staré části hřbitova. Oba jsme uviděli světlo v místě, kde byla vysoká hřbitovní zeď povalená.

„Hlídka,“ oznámil jsem. „Nechal jsem tam dva vojáky hlídat právě pro takovýto případ.“

„Ale předtím...“ nadhodila.

„Měli zaujmout své místo až po začátku útoku,“ odpověděl jsem, než stačila otázku dokončit. „Světlo mohlo varovat Ashcrofta a nepočítal jsem s tím, že by se někdo pokusil dostat dovnitř.“

„To ale znamená, že Tracy...“ začala, ale opět jsem dokončil větu za ní.

„...je někde tady. Schovává se mezi hroby. Stačí ho najít.“

Elizabeth se rozhlédla kolem a pozvedla svoji pistoli, kterou už stačila znovu

nabít.

Zatím si hlídající vojáci, nervózní, že jim nebylo dovoleno zapojit se do boje, všimli našeho světla.

„Stát, kdo tam?“

Ve tmě jsem viděl jen zář jejich pochodně, ale tušil jsem, že dvě hlavně se obrátily naším směrem.

„Tady plukovník Wavesbury a lady Elizabeth!“ zakřičel jsem odpověď.

Nestanovil jsem pro takovýto případ žádné heslo, doufal jsem, že svého velitele poznají po hlase.

„Potřebujete pomoc, pane?“ zavolal jeden z nich nazpět.

„Ne, zůstaňte na svých místech,“ odpověděl jsem. „Na hřbitově se skrývá uprchlík, dávejte pozor, kdyby se pokusil projít.“

„Rozkaz, pane!“

Znovu jsem se pečlivě rozhlédl po starém hřbitově. Byl stále temný, tichý a strašidelný, ale já si byl náhle jistý, že se nemýlím. Možná to byl jen stres po prodělané bitvě a bolest ze zranění, kterou jsem si až nyní skutečně začal uvědomovat, ale jako bych doopravdy cítil Tracyho přítomnost. Elizabeth se jemně dotkla mé ruky.

„Někde tu je,“ shrnul jsem nahlas své úvahy. „Může být však ještě nebezpečný. Jako krysa zahnaná do kouta.“

Hlavně pro tebe, dodal jsem, ale pouze v duchu.

„Vím,“ přikývla. „Taková krysa si ale většinou vybere toho nejslabšího. Ve tmě mezi hroby se může ukrývat dlouho. Může nám dokonce proklouznout, než přijdou vojáci. Když ale uvidí mě – samotnou, bezbrannou ženu...“

Nechala větu nedokončenou, ale pochopil jsem, kam směřují její myšlenky.

„Beth!“ napomenul jsem ji nervózně.

„Chci pomoci, Davide,“ zopakovala rezolutně.

Spolkl jsem okamžité námitky. Elizabeth viděla těla v kryptě, věděl jsem, že ji to zasáhlo možná hlouběji než mě. Bylo mi jasné, že se nenechá přesvědčit, aby se nyní držela stranou. Ani jsme jí nechtěl snižovat sebevědomí tím, že bych se o to snažil. A když jsem odhlédl od faktu, že jsem měl jednoduše strach vždy, když se vystavovala nebezpečí, její nápad nebyl špatný.

„Dobrá, Beth,“ souhlasil jsem neochotně. „Uděláš ale přesně to, co ti řeknu.“

~~~

Tracy Murray, mladší syn vikomta Ashcrofta, se krčil za náhrobkem nějakého

zapomenutého, ale jistě bohatého obyvatele Horshamu. Možná snad některého z jeho vzdálených předků. Bylo to jen pár minut, co viděl svého otce umírat a všechny jeho plány se obrátit v prach. Jeho do té doby tak jistý svět se obrátil vzhůru nohama. Wavesbury, to on vše způsobil. Také ten zatracený Benátčan, reverend Bothwell a Francis svojí hloupostí, nevěrná Georgianna svojí obojakostí, se kterou ho zradila, a nakonec i otec, že ho zatáhl o svého šíleného podniku. Možná byly vinny i ty bezvýznamné vesnické holky, jejichž zmizení k nim přitáhlo pozornost. Otec mluvil o svém výzkumu, o rituálu, na který se chystal, tak zaníceně... Důkazy byly tak přesvědčivé, že mu Tracy nakonec uvěřil. Byla to chyba...

Byla to chyba všech, jen ne Tracyho.

Ted' ale bylo nejdůležitější dostat se do bezpečí. A to znamenalo nejméně kontinent, spíše však Ameriku. Jachta jeho otce čekala zakotvená v Brightonu, její posádka zatím neměla ponětí, že je její majitel po smrti a loď po právu patří Tracyho bratrovi. Kapitán udělá, co mu oblíbený vikomtův syn řekne, i kdyby to znamenalo dlouhou plavbu přes moře, ale nejprve se tam musel dostat. Což nyní znamenalo uniknout z tohotohle prokletého hřbitova.

Opatrně vyhlédl zpoza náhrobku. Věděl, že ho hrabě Wavesbury pronásleduje, nyní ho spatřil ve světle pochodně těsně vedle schodů z krypty. Slyšel, jak na sebe pokřikuje s vojáky hlídajícími jedinou jemu známou možnou únikovou cestu ze starého hřbitova. Náhle Tracy zatajil dech. Ten blázen Wavesbury si byl sebou tak jistý nebo jím natolik opovrhoval, že s sebou přivedl i svoji manželku. Během jejich pobytu si mladou hraběnku prohlédl více než dobře, byl stejně jako další muži uchvácen její krásou, ale současně ji ve skrytu duše nenáviděl. To proto, že pro něho byla nedosažitelná. Ta namyšlená děvka prý odmítla samotného Casanovu a on ani neměl čas se o něco pokusit, protože neustále musel snášet Georgiannino nadbíhání. Nyní však její přítomnost hrála Tracymu do karet. Zvláště když se ta hloupá ženská odmítla držet blízko svého manžela a nyní se procházela po hřbitově, jako by bylo nedělní odpoledne.

Mladý Murray vycítil příležitost, hned ho napadlo, jak by se mohl dostat nejen přes strážce, ale při troše štěstí i daleko za hranice. A snad mohl doufat také v pomstu za smrt svého otce a za svůj zničený život. Obřadní tóga, kterou měl stále oblečenou, nebyla nejvhodnější oděv na opatrně plížení, ale i tak se co nejtíšeji s mečem v ruce opatrně vydal do míst, kde proti noční obloze viděl hraběncinu siluetu. Wavesbury s připravenou zbraní rázně prohledával hřbitov hrob od hrobu, ale jeho žena kráčela jen pomalu. Zdálo se, jako by si se zájmem

prohlížela jednotlivé náhrobky, dokonce i louč nechala svému manželovi. Velmi tak ulehčovala Tracymu jeho úmysly.

Snažil se přinutit k trpělivosti a nevyrazit nejkratší cestou k ní. Obešel náhrobek, za kterým se ukrýval, aby se tak ještě více vzdálil od hraběnčina manžela. Mezitím si sundal šarlatovou šerpu, která zdobila jeho obřadní roucho. Otec na ní trval, jemu se nejprve zdála zbytečná, ale nyní byl za úzký pruh pevného hedvábí vděčný. Skvěle se hodil ke spoutání rukou jeho oběti. Věděl, že nesmí lady Elizabeth ublížit, alespoň ne příliš. Jeho život bude záležet na tom jejím.

Ještě se přiblížil, již byl skoro na dosah. Měsíc nyní nezakrýval žádný mrak a on si mohl svoji oběť dobře prohlédnout. Hraběnka se právě skláněla nad jedním ze zanedbaných hrobů, jako by snad ve tmě dokázala přečíst nápis na náhrobku. Nebo ji snad zaujaly luční květy. Hloupá ženská! odfrkl si Tracy opovržlivě. Hleděl na ni z profilu a mohl tak znovu ocenit její ženskou postavu v přiléhavém jezdeckém kabátku a ušlechtilou linii obličeje. Byla možná o rok nebo o dva starší než on, ale vlastně se již docela těšil, až spolu stráví nějaký čas plavbou přes oceán. Připravil si meč do pravé ruky, šerpu do levé a takřka bezhlučně udělal poslední kroky. Tracy byl vždy hrdý, jak elegantně se dokáže pohybovat, a nyní se to hodilo.

Připravil se vyrazit, když z ničeho nic se lady Elizabeth prudce narovнала, otočila se a ozvalo se nezaměnitelné cvaknutí natahovaného kohoutku. Její melodický hlas zazněl tichým hřbitovem.

„Ani hnout, pane Murrayi, nebo střelím. Jste odporný vrah a já nebudu váhat ani okamžik.“

~ ~ ~

Věděl jsem, že je Tracy někde blízko Elizabeth hned, jak se podle naší dohody sehnula k jednomu z hrobů. Opravdu to působilo, jako by si snad jen vyrazila natrhat hřbitovní kvítí. Ashcroftova syna jsem zahlédl vzápětí. Jakmile se přestal krčit za náhrobkem, jeho bílé roucho bylo ve světle měsíce jasně vidět.

Vzápětí Elizabeth promluvila a Tracy na místě ztuhl.

Dlouhými kroky jsem se k němu rozběhl. Ashcroftův syn zatím stál bezradně na místě, ale napřažený meč v ruce se mu chvěl. Byl zoufalý a zoufalci dělají zoufalé věci.

„Ani hnout!“ zopakovala Elizabeth hlasitěji.

Tracy ji však neposlechl, napřáhl se mečem a vyrazil. Zjevně ji však nechtěl

zabít a Elizabeth si to uvědomovala. Dopustila se chyby, před kterou jsem ji několikrát varoval, když se pokusila Tracyho jen poranit. Tichým hřbitovem prásk výstřel, mladý Murray sebou trhl. Malá kapesní pistole však nebyla na podobné finesy dostatečně přesná, kulka mířící na mladíkovo koleno ho jen škrábla na stehně. Stačilo to pouze k tomu, že ji Tracy nechytil, jak měl v úmyslu. Zavrával, narazil do ní a oba skončili v trávě. To už jsem byl u nich. Pustil jsem louč na zem a natáhl se ke své ženě.

„Nechte mě být, Wavesbury, nebo ji podříznu,“ ucedil Tracy, který zápasil jak s Elizabeth, tak se záhyby své tógy.

„Nepodříznete,“ ucedil jsem.

Trhl čepelí a já sykl bolestí. Ostrí jeho meče se totiž nedotýkalo Elizabetina hrdla, stačil jsem pod něj vložit dlaň. Nyní mi prořízlo koženou rukavici a ovšem také ruku pod ní. Elizabeth vykřikla, jak ucítila horkou krev na krku. Začal jsem zuby a odvalil Tracyho stranou. Nějak se mu podařilo rychle vstát, dokonce stále svíral jílec meče. Hrubě zaklel a vrhl se proti mně. Přehlédl však ve tmě povalený kříž napůl zarostlý trávou. Zakopl a když se naše meče setkaly, byl už vyvedený z rovnováhy. Odstrčil jsem ho od sebe, ale další šanci vzdát se jsem mu už dávat nehodlal. Šikmý sek přes prsa mu vytvořil na jeho tóze rudý pruh takřka přesně v místech, kde měl předtím šerpu podobné barvy. Bolestivě hekl, udělal ještě dva kroky a mrtvý padl do trávy.

„Jsi v pořádku, drahá?“ v obavách jsem se obrátil na svoji ženu. Ta zatím také stačila vstát.

„Já ano, ale ty krvácíš,“ odpověděla rozechvělým hlasem.

„Je to jen ruka,“ opáčil jsem neurčitě.

To již však sebrala Tracyho šerpu a zkušenými pohyby mi rychle obvazovala zraněnou dlaň. Zabodl jsem meč do trávy, abych ji mohl obejmout. V té chvíli někdo, možná omylem, možná na oslavu vítězství, rozezněl u svaté Marie zvon. Boj v kostele byl definitivně u konce, stejně tak i Ashcroftovo krvavé šílenství.

~

Bylo již světlo, když jsme se nevyspalí a unavení vrátili do Ashcroft Manor. Vyslal jsem posla pro místního smírčího soudce, protože jsem si byl jistý, že se k němu celá záležitost stejně donese. Upřímně jsem však pochyboval, že místní prosazovatel práva si bude vědět rady, ať už jím je kdokoliv. Možná byl dokonce vikomtem Ashcroftem uplacený. Z toho a mnoha dalších důvodů jsem si přál co nejrychleji zajistit všechny Ashcroftovy dokumenty až do příjezdu důležitějších

lidí. Desátník Cadwallader byl již s mým stručným listem na cestě do Londýna a měl přísný rozkaz nenechat se ve Westminsteru odbýt. Jane připadl nevděčný úkol zůstat s vojáky v kostele, dohlédnout na vězně a také odhánět zvědavce, kteří se jistě přilákají střelbou dostaví z širokého okolí. A, což jsem jí záviděl nejméně, spočítat mrtvá těla. Nejen těch několik padlých v bitce, ale také ta ležící v kostelní kryptě. Když jsem to drobné ženě převlečené za muže při odjezdu zdůrazňoval, cítil jsem se jako lotr. Musel jsem si připomenout, že stát se vojákem byla pouze její volba a já byl jen benevolentní, že jsem jí to umožnil, i když pravda již vyšla najevo.

Lady Samantha Murrayová, vikomtessa Ashcroft, se po oznámení novinek o smrti svého manžela a mladšího syna zhroutila. Komorná ji musela odvést do jejích komnat a dát něco na uklidnění. Po prvním hysterickém záchvatu mě napadla myšlenka, jestli ho jen nepředstírá, aby se vyhnula obvinění ze zločinů svého muže. Nemyslel jsem si však, že by byla tak dobrá herečka a Elizabeth se mnou souhlasila.

Jediný, kdo nás s Elizabeth, Georgiannou Westonovou, Casanovou, markýzem De Beauvais a Lindsayovými po příjezdu skutečně přivítal byla slečna Elisa van der Els. Georgiannu jsem poslal do jejího pokoje, také Casanova se brzy omluvil. Špionka vydávající se za kurtizánu nás zastihla v pracovně lorda Ashcrofta, kde jsem se právě zdravou rukou přehraboval jeho listinami. Elizabeth mi nabídla pomoc navzdory své únavě. Po chvíli listování vikomtovou účetní knihou jsem si však všiml, že usnula s hlavou na stole. Nechtěl jsem ji zbytečně budit, ale při Elizině příchodu sebou trhla a znovu se posadila. De Beauvais byl v pracovně také s námi, skoro jsem však na něho zapomněl. Zdálo se, že z drogového omámení se již vzpamatoval, opět už byl oblečený, jak se na markýze slušelo, i když v poněkud pomačkaných šatech, ale zdál se mi podivně zamlklý. Zjevně se mu nechtělo spát a možná, ač by to nikdy nepřiznal, nechtěl být po prožitých událostech sám. Já proti jeho přítomnosti nijak neprotestoval, nakonec měl jsem na něj dohlížet. Nyní jsme oba automaticky vstali ze židlí, aniž bychom přemýšleli, že dáma, která vstoupila, není tak zcela dáma.

„*Monsieur le Marquis*, jsem ráda, že jste z rukou toho blázna vyvázl bez zranění,“ řekla slečna van der Els.

Nějak dokázala, že i v županu, který jí zakrýval od kotníků po krk, působila vyzývavě. Zdálo se, že ze svého zranění se již vzpamatovala, dokonce i bílý obvaz kolem její hlavy vypadal jako úmyslná ozdoba. Jistě ne, jako ten můj nad očima nebo kolem rozříznuté dlaně, kterým prosakovala krev. Výrazná vůně

hyacintů mi pak připomněla bolavá žebra. Na rozdíl od ní, na mě musel být žalostný pohled.

„Nerad jsem vás zklamal, *mademoiselle* van der Els. Nebo snad bývalou milenkou mého drahého otce?“ odtušil De Beauvais uštěpačně. Ode mne už věděl, co je Eliza zač. „Za svůj život vděčím jen hraběti Wavesburymu. A ovšem také jeho statečné paní.“

Elizabeth mu unaveným kývnutím poděkovala za kompliment, který pro jednu zněl opravdu upřímně. De Beauvais navzdory svým slovům nabídl slečně van der Els židli.

Když si sedala, zářivě se na něj usmála a odpověděla: „Vím, kdy přiznat porážku, *Monsieur le Marquis*. Ale to vy jistě také.“ V myšlenkách jsem proklel Casanovu, že nedokáže držet jazyk za zuby. „Bohužel, já nejsem markýza, budu se muset tedy porozhlédnout po jiném patronovi.“

„Žena vaší krásy a inteligence se jistě neztratí,“ odpověděl De Beauvais již klidněji a také s úsměvem.

V duchu jsem si povzdechl. Musel jsem dohlédnout, že pokud bude tak hloupý a nechá se od ní svést a zavraždit, bude to již mimo britské území. Možná bych ji měl nechat zatknout, alespoň než bude De Beauvais v bezpečí. Zdánlivě mimoděk jsem se posadil mezi markýze a Elizu.

„Co bude teď, Wavesbury?“ změnil De Beauvais téma.

S odpovědí jsem nespěchal, předstíral jsem, že si prohlížím nějakou listinu.

„Teď pojedete domů,“ odpověděl jsem prostě.

~

Ale vše se neukázalo být tak snadné. Dalšího dne vyvstala tisícovka obtíží, kterými jsem se musel zabývat. Panství Ashcroft Manor ze dne na den přestalo fungovat. Podstatná část služebnictva byla zatčena a střežena v dočasné věznici v Horshamu, další uprchli a v domě tak zůstala sotva pětina. Vesměs to byly vyděšené služby toho nejnižšího postavení, které nechápaly, co se kolem děje. Vikomtesa Ashcroft, která by měla vnést do toho chaosu alespoň nějaký řád, zůstávala nadále ve své ložnici neschopná jakékoliv činnosti. Elizabeth se tak nakonec s pomocí Jessiky Lindsayové musela ujmout role zmizelé správcové, abychom dostali alespoň studený oběd. Naštěstí se nikdo ze zbylých sloužících nepokusil zpochybnit její autoritu, byli vesměs rádi, že jim někdo říká, co mají dělat.

Přikázal jsem Jane, aby místního smírčího soudce poslala do Ashcroft Manor

za mnou hned, jak se objeví, ale nakonec přijela jen ona sama. Působila nezvykle unaveně, když přímo před hlavním schodištěm sesedala z koně. Nezbyl nikdo, kdo by jej odvedl do stáje, tak jen přivázala uzdu k balustrádě.

„Kapitáne?“ řekl jsem tázavě, když jsme se setkali v jednom ze salónů.

De Beauvais a Casanova se zjevně nudili a byli zvědaví, tak zamířili za námi. Nemohl jsem je vykázat do jejich pokojů tak snadno jako slečnu van der Els, jakkoliv bych si to přál. Casanova galantně pomohl Elizabeth, která nám osobně přinesla čaj.

„Soudce zmizel,“ oznámila Jane prostě. „Poslal jsem pro něj vojáky, ale je pryč. Byl to starý mládenec a služebnictvo nic neví.“

„Ashcroftův člověk,“ pokrčil jsem rameny a ona jen kývnutím potvrdila moji domněnku.

„Reverend Bothwell se v noci oběsil,“ pokračovala v hlášení. „Je mi to líto, ale nějak se mu podařilo zbavit se pout.“

„Kolik jste... jich našli, J... kapitáne Ferrele?“ neudržela se Elizabeth.

„Šest, mylady,“ odpověděla Jane, aniž by pohnula svalem v obličeji. Jen v jejích šedivých očích jsem poznal, jak se jí nález dotkl. „Šest mrtvých dívek leží v kryptě pod kostelem. Musel by je prohlédnout doktor, v podzemí je chladno a sucho, takže rozklad postupuje jen pomalu, ale myslím, že byly zavražděny za poslední dva měsíce.“

Mimoděk jsem objal svoji ženu kolem ramen.

„Našli jsme také vašeho sekretáře, mylord,“ obrátila se Jane na De Beauvaise.

„Je v pořádku?“ zeptal se markýz.

„Je mi líto, *chevalier* Jean-Loup LaRue je po smrti. Jeho tělo leželo v kryptě společně s ostatními.“

„*C'est embêtant*. To je mrzuté. Byl to schopný a výkonný člověk. Nebude snadné ho nahradit,“ odušil De Beauvais tónem, jako by právě musel nechat utratit dobrého kočárového koně.

Smutně stručný epitaf za jeden lidský život...

„Doufám, že přísluhovači jeho vrahů budou příkladně potrestáni,“ pokračoval markýz. „Prostý lid nesmí zapomenout, co ho čeká, když vztáhne ruku na šlechtice.“

„To rozhodne soudce. Bude to však nějaký čas trvat,“ dokázal jsem vcelku klidně odpovědět. „Kolik je vězňů, kapitáne?“

„Dvacet tři včetně obou Millerových,“ odpověděla Jane, aniž by spustila z De Beauvaise své pichlavé oči.

Snesl její pohled sotva několik vteřin a raději se znovu otočil na mně.

„Dvacet čtyři,“ připomenul mi. „Včetně *mademoiselle* Westonové...“

„Ta nikoliv,“ zakroutil jsem hlavou.

To ani netušil, že hodlám nechat propustit také paní Millerovou.

„Vina *mademoiselle* Westonové je nezpochybnitelná,“ prohlásil markýz pevně.

„To ona mne vylákala do toho prokletého kostela, *n'est-ce pas?*“

„Nejsem si jistý, jestli věděla, co se po ní doopravdy žádá,“ odpověděl jsem.

„Byla překvapená, když jí bratr prozradil, co udělal,“ zastala se nepřítomné dívky Elizabeth. „Jsem si jistá, že mluvila upřímně.“

„Při vši úctě, mylady, vy nevíte, co jsem musel...“ začal De Beauvais, ale skočil jsem mu do řeči.

„Významně přispěla k vaší záchraně, zatraceně.“ Z jeho námitek mě znovu rozbolelo celé tělo. „Bez ní byste ležel na oltáři vykuchaný jako ryba!“

„Anebo bych na něm vůbec neskončil,“ nenechal se markýz vyprovokovat.

„To nemůžete vědět, Wavesbury. Nechte mi ji a na celou tuhle trapnou záležitost zapomeneme.“

Jemně jsem položil dlaň na Elizabetinu ruku, protože hrozilo, že De Beauvaise udeří. A já pak budu muset opravdu dokončit, co Ashcroft začal. Casanova, který celý rozhovor se zájmem poslouchal, pokud měla Jane čas na překlad, se také nebezpečně napružil.

„Budu předstírat, že jsem vaši poznámku neslyšel, De Beauvaisi. Její osud nezáleží na vás. Stejně jako osud těch ostatních,“ řekl jsem chladně.

Usrkl jsem čaj, abych se uklidnil.

„Nyní se, prosím, připravte na cestu,“ pokračoval jsem. „V Brightonu na vás čeká loď. Odcestujete, jakmile dorazí někdo z vlády.“

„To ještě uvidíme, až zmíním, že bych mohl vyprávět o pohostinství, které se mi tu od *Monsieur le Vicomte* dostalo,“ ušklíbl se markýz. Když jsem nic neřekl a jen významně ukázal na dveře, napadly ho praktičtější obtíže: „Ale můj sekretář... Jak se mám sám připravit?“

Zopakoval jsem své gesto. „Věřím, že si poradíte.“

~

Večer, noc i dopoledne příštího dne uběhly v podivné tiše napjaté atmosféře, která na Ashcroft Manor zavládla. Vikomtesa Ashcroft se nadále držela stranou, dokázala však alespoň napsat dopis svému staršímu synovi, ve kterém žádala jeho přítomnost. Nechal jsem ho okamžitě odeslat, ale věděl jsem, že uplynou

týdny, než se nový vikomt Ashcroft ujme svého dědictví. A to pouze za předpokladu, že se neukáže, že byl také zapleten do zločinů svého otce a mladšího bratra. Jeho matka se nijak nesnažila zpochybnit naši přítomnost, možná nad tím ani nebyla schopná přemýšlet, což byl částečně pokyn pro zbylý personál, že nás má i nadále poslouchat.

Naprosto nedostatečný zbytek služebnictva, který na panství zůstal, se snažil plnit své povinnosti, ale současně se nám držel z očí. Na každém kroku byla patrná absence některých základních profesí. Například kuchařky...

„Takhle syrová vajíčka jsem už jedl,“ zmínil jsem se u skromného oběda. „Nebylo to...? Tenkrát v obleženém Québecu, když byl hlad...?“

„Ano, máš pravdu, drahý. Je to Jessičina práce,“ potvrdila mi Elizabeth moji teorii.

Že se musela svlékat a oblékat sama, protože její komorná měla řadu jiných starostí, jsem věděl moc dobře. To mi však na rozdíl od mizerné kuchyně vůbec nevadilo.

„Mohu... mohu pomoci,“ špitla Georgianna Westonová, která snídala s námi stejně jako oba zbylí gentlemani a také Eliza van der Els.

Mimoděk jsem si vzpomněl na onu čilou a veselou, možná až drzou dívku, kterou ještě před nějakými čtyřmi dny byla.

Markýz De Beauvais si opovržlivě odfrkl.

„Musíte se šetřit, slečno. Aby se vám zranění nezhoršilo,“ usmála se na ni Elizabeth povzbudivě.

Neurčitě jsem pokýval hlavou. Chtěl jsem si s ní promluvit o samotě, nanejvýše v Elizabetině přítomnosti. Dostal jsem k tomu příležitost asi o dvě hodiny později, když jsem obě zastihl při procházce zahradou.

„Nevadí, když vás doprovodím, mé dámy?“ zeptal jsem se na úvod.

Elizabeth se na mě usmála, Georgianna zůstala zticha, bral jsem to jako souhlas. Slečně Westonové se zjevně honily hlavou podobné otázky, jako mně.

„Co se mnou bude, mylorde?“ zeptala se po trapné chvíli váhání.

„To mi řekněte vy, slečno,“ požádala jsem ji místo odpovědi. „Neznám vaše rodinné poměry, kdo zdědí majetek vašeho bratra, ani kdo se stane vaším poručíkem.“

„Myslím... mám vzdáleného strýčka. S bratrem nevycházel. Já ale... já ale měla na mysli zatčení... soud, vězení a tak,“ špitla sotva slyšitelně.

„Myslím, že žádný soud nebude,“ řekl jsem zčásti abych ji uklidnil, ale také protože jsem tomu věřil.

Elizabeth se na mne tázavě podívala. „Nebude?“

„Kvůli vraždám, které spáchali Ashcroft, jeho syn a... ehm... pan Weston, kteří jsou všichni po smrti?“ zeptal jsem se řečnicku.

„Chápu,“ přikývla má žena. „Byl by to skandál. A Ashcroftovi lidé? Miller?“

„Výtržnictví, loupež, možná pytláctví. Bůhví, co si soudce vymyslí,“ pokrčil jsem rameny, pak s povzdechem dodal. „Asi by se mnou většina lordů ve sněmovně nesouhlasila, ale myslím, že dotyčnému příliš nezáleží, jestli ho oběsí za ukradenou ovci nebo několikanásobnou vraždu.“

Georgianna tiše vzlykla.

„Omlouvám se, slečno, vás se to přeci netýká,“ ubezpečil jsem ji rychle. „Všem řeknu, že jste mi zachránila život a při svém hrdinství byla vážně zraněna.“

To bylo poněkud přehnané tvrzení, ale snaha se také cení.

„Měl jsem tu čest poznat vašeho strýce, slečno Westonová?“ změnil jsem raději téma.

Možná to nedávalo smysl, ale cítil jsem se za dívku zodpovědný. Když kolem létají kulky, člověka to sblíží, ať chce nebo nechce. Nebyl bych rád, aby o jejím dalším osudu rozhodoval někdo podobný vikomtu Ashcroftovi. I když po svém bratrovi si nepíše o moc pohoršit nemohla.

„Ctihodný Rowland Bennett, mylorde, strýc z matčiny strany,“ odpověděla. „Příliš ho neznám, ale s bratrem se několikrát pohádali.“

Což mu asi sloužilo jen ke cti. Ve skutečnosti jsem váženého poslance Bennetta několikrát potkal. Udělal na mě dojem slušného, racionálního muže. Také byl ženatý a matně jsem si vzpomínal, že jeho nejstarší dcera je zhruba v Georgianniných letech. Bude v dobrých rukou.

Neodpustil jsem si však poznámku: „To je řádný a rozumný člověk. Jen jsem ho vídal často ve společnosti mladého vikomta Risewella. Na toho hejska pozor, slečno. Kdybych měl někdy dceru, držel bych ji od něj, co nejdál.“

„Děkuji, nemusíte mít strach, mylorde,“ odpověděla s očima upřenými na pěšinu. „Mladí muži mě už nezajímají.“

Upřímně jsem pochyboval, že by jí tento názor vydržel dlouho. A ukázalo se, že jsem měl pravdu. Příště jsem jí měl potkat jako šťastně vdanou dámu.

„Zdá se, že máme hosty, Davide,“ přerušila mě Elizabeth.

Ohlédl jsem se právě včas, abych spatřil dva kočáry projíždějící otevřenou bránou. Tomu prvnímu, honosnějšímu, se na dvířkách skvěl erb s korunou a vodorovným břevnem s modrostříbrnou šachovnicí ve zlatém poli. Erb hraběte

z Bute, sám ministerský předseda nás poctil svojí návštěvou. Když oba vozy zastavily před domem, vykročil jsem, abych nové hosty přivítal. Bylo jasné, že nikdo jiný to neudělá.

~

Ukázalo se, že druhým kočárem přijeli manželé Hennessyovi. Anastasie vypadala o mnoho lépe, její nemoc zjevně už ustoupila. Muselo to tak být, Leland by jí jinak nedovolil cestovat, a to ani kdyby mu to přikázal sám premiér Britského království. Moje otázka, proč vlastně dorazili, musela počkat. Hrabě Bute si okamžitě po pozdravu a krátkém rozhovoru s markýzem De Beauvais, který se nedal jen tak odbýt, žádal mluvit se mnou mezi čtyřma očima. Šesti očima, Elizabeth šla do pracovny s námi a Bute se ji neodvážil odehnat. Také mu muselo být jasné, že cokoliv mi řekne, ona se obratem dozví. Rozhodl se brát ji jako většina mužů, jednoduše jen jako ozdobu.

„Četl jsem váš dopis, Wavesbury.“ Bute to zdůraznil tím, že mi s ním zamával před obličejem. „Člověk se až zdráhá uvěřit, jak hluboko může šlechtic a gentleman klesnout.“

Jeho otázky a mé vyprávění zabraly dobrou hodinu. Tedy, mluvil jsem jak já, tak i Elizabeth. Pokud očekával, že bude jen tiše sedět, musel být zklamán.

„Jediné štěstí v celé té nešťastné záležitosti vidím v okolnosti, že jsou vikomt Ashcroft, jeho syn a také ten podivný kněz – tedy všichni hlavní viníci – bezpečně po smrti,“ řekl, když jsem skončil svoji řeč. „Soud, pokud by k němu mělo dojít, by byl strašlivý skandál, který si nyní, v předvečer uzavření míru, nemůžeme dovolit.“

Proto by nejspíš ani žádný nebyl, pomyslel jsem si cynicky. Ne, kvůli šesti naprosto bezvýznamným chudým dívkám a nějakým sluhům. Člen sněmovny lordů by byl asi jen vykázán ze země, aby někde v klidu dožil, ale opravdovému trestu by unikl.

„Vyšetřování může objevit další viníky, Bute,“ neodpustil jsem si uštěpačnou poznámku. „Například vikomtesa Ashcroft. Musela alespoň tušit, čemu se její manžel věnuje.“

Ministerský předseda si nervózně poposedl a zatvářil se, jako by kousl do něčeho obzvláště kyselého.

„Žádní další viníci nebudou, protože nebude ani žádné vyšetřování, Wavesbury,“ prohlásil možná ne tak rozhodně, jak by si přál. „Víte, že markýz De Beauvais si na vás mezi řádky stěžoval, i když uznává, že jste mu zachránil

život? Prý chráníte jednu ze spiklenkyň, tu slečnu Westonovou.“

Opoprvé jsem si odfrkl. De Beauvais se urazil jako malé dítě, že jsem mu odmítl vydat hračku, která vzbudila jeho zájem. Že ta hračka byla dýchající a myslící lidská bytost mu bylo zjevně jedno, už zapomněl jak ani ne přede dvěma dny ležel on sám polonahý na oltáři s obětním nožem vznášejícím se nad ním.

„Budu svědčit v její prospěch,“ ozvala se Elizabeth.

„Ehm, ano, mylady. To nepochybuji...“ opáčil Bute se zakašláním. „Ale nebude to potřeba, protože žádný soud nebude. Ne za činy vikomta Ashcrofta. Ani s lady Ashcroft, ani se slečnou Westonovou.“

„Proč jste sem však pozval Hennessyovi?“ zeptal jsem se mimochodem.

„Musím jim dobře vysvětlit, tak aby to pochopili, co se tu doopravdy stalo a co se tu nestalo,“ odpověděl premiér už klidněji, opět se svým obvyklým smutným úsměvem. „Není žádoucí, aby pan Hennessy nebo jeho pohledná ale občas poněkud upovídaná manželka šířili nějaké neopodstatněné pomluvy.“

„Leland Hennessy je čestný muž,“ upozornila ho Elizabeth.

„Jsem přesvědčený, že se domluvíme,“ odvětil Bute. „Lukrativní armádní zakázka by ho měla přesvědčit. Alternativou by bylo dostat se do nemilosti vlády, což by se mohlo negativně projevit na jeho postavení.“

Neubráníl jsem se povzdechnutí. Útěchou mi mohlo být, že jak poznamenala má žena, Leland Hennessy byl čestný člověk. Nehrozilo, že kanón odlitý v jeho hutí by následně na bojišti vybuchl, protože byl ošizený.

„Markýz De Beauvais bude souhlasit?“ zeptal jsem se.

„Ano, jsem si jistý, že bude,“ pokýval ministerský předseda hlavou. „Neprospělo by jeho pověsti světáka, kdyby vyšlo najevo, co jste mi tu s takovou obrazností oba vylíčili. Zastihl jste mě během příprav na cestu. Odjíždím do Paříže rokovat o míru. Doprovodím pana markýze osobně až k jeho otci.“ Tiše se zasmál, jako by ho náhle něco pobavilo. „Domnívám se, že bude bezpečnější, když se mezi vámi dvěma objeví pár desítek mil široký pruh mořské vody. Vlastně mezi vámi třemi...“

„Nemohu říct, že se mi bude stýskat, těch několik dní mi bohatě stačilo, abych se seznámil s jeho charakterem,“ pokrčil jsem rameny. „Těším se, až si od něho doma odpočinu.“

„Ehm, to není vše, Wavesbury.“

Bute mi podal druhý list, se kterým si od počátku našeho rozhovoru pohrával. Byl opatřený velkou pečetí britské armádního velitelství v Horse Guards. Otevřel jsem ho a rychle přečetl. Dopis, vlastně rozkaz, nebyl dlouhý. Podal

jsem ho Elizabeth hned, jak jsem skončil.

„Amerika?“ zeptala se spíše řečnický.

„Tohle není ani dva dny staré,“ poznamenal jsem. „Nezdržoval jste se, Bute.“

„V koloniích jsou nějaké potíže s domorodci,“ odtušil ministerský předseda neurčitě. „Vaše zkušenosti jsou tam potřeba.“

„A také mě... nás posíláte za oceán, než řeči o Ashcroftovi utichnou,“ ušklíbl jsem se. „Což bude asi ten skutečný důvod, že? Abychom neřekli něco nevhodného.“

Bute neodpověděl, nebylo to potřeba.

„Netvař se tak, Davide,“ usmála se na mě Elizabeth povzbudivě. „Lord Bute to myslí dobře. A já se vcelku těším, že zase uvidím Wabana.“

~

Po rozhovoru s ministerským předsedou nás již v Ashcroft Manor nic nedrželo. Vlastně naopak, naše přítomnost se pomalu stávala nežádanou. Byl jsem rád za příležitost opět si promluvit s Hennessyovými, ale zatímco Anastasii se již vrátila obvyklá otevřenost, Leland byl zamkljší než obvykle. Asi se mu stále hlavou honily Butovy návrhy, které návrhy tak docela nebyly.

„Nemám rád, když mě někdo do něčeho nutí,“ připustil na moji přímou otázku. „I někdo v tak významném postavení jako lord Bute.“

„Škodný však na tom nebudete,“ poznamenal jsem, protože jsem nevěděl, co jiného říct.

„Ne, to jistě ne. Před rokem bych dal hodně za takovou obchodní příležitost,“ opáčil. „Ale ne svoji čest.“

„Muži, kteří napadli a uvěznil Anastasii byli potrestáni. Jsou po smrti,“ podotkl jsem.

Hennessy jen pokrčil rameny, pak napůl ironicky odpověděl: „Ano, spravedlnosti bylo učiněno zadost, že?“

Na to jsem už neměl co říct. Zvolna jsem se vydal do zahrady najít Elizabeth s Georgiannou Westonovou. Nabídl jsem dívce, aby zatím zůstala na našem panství, než pro ni přijede nebo pošle její strýc. Vzhledem k Elizabethině přítomnosti na tom nikdo nemohl vidět nic nevhodného. Cestou mezi kvetoucími záhony a ozdobnými keři jsem potkával spoustu neznámých lidí. Hrabě Bute se chystal brzy odcestovat do Francie, ale přijela s ním řada mužů, kteří, jak jsem pochopil, měli uzavřít celou záležitost s vikomtem Ashcroftem. Viděl jsem několik gardových vojáků a důstojníků, Bute mi představil nově jmenovaného

smířčího soudce a také tu bylo několik gentlemanů neurčitého postavení i funkce, kteří se měli jistě postarat, aby se do okolí vrátil obvyklý venkovský klid. Byl jsem rád, že slečnu Westonovou nenechávám bez ochrany v takovém prostředí. Nezáviděl jsem lady Ashcroft následující dny, ale také jsem ji nelitoval.

Dříve než jsem našel svoji ženu nebo Georgiannu, zahlédl jsem mezi keři buxusu Casanovův bělostný kabátec i paruku. Viděl jsem jen jeho, ale sám nebyl. Právě se ukláněl, aby políbil ruku nějaké pro mě skryté ženě. Ten chlap je nenapravitelný, pomyslel jsem si a vykročil jeho směrem. K mému velkému překvapení se však na opačné straně umě zastřiženého keře nevynořila slečna van der Els, jak jsem do jisté míry očekával, ale Jane, která si spěšně rovnala svoji pánskou paruku a nasazovala klobouk.

„Kapitáne,“ zvedl jsem ruku k vojenskému pozdravu.

Poděšeně se po mně ohlédla, omylem šlápla do okopaného záhonu lilií a jen její obratnost akrobata ji zachránila, aby nedůstojně neupadla obličejem mezi květiny.

„Pane!“ zasalutovala. „Mám... povinnosti. Když mě omluvíte...“

„Jistě, kapitáne, nebudu vás zdržovat,“ odpověděl jsem pobaveně, ale to už jsem mluvil k jejím zádům.

„Říká se, že angličtí vojáci jsou nejlepší na světě, *Monsieur le Comte*,“ řekl Casanova vesele, když jsem k němu došel. „Teď již tuším proč.“

„Tak si to laskavě nechte pro sebe, *signore*,“ odpověděl jsem. „Pro kapitánovo i vaše dobro.“

Casanova se pobaveně zasmál. „Možná mi to nebudete věřit, ale dokáží držet tajemství. Kapitán mi také velmi obrazně vysvětlil? vysvětlila? co by mě čekalo, kdybych se snad podřekl.“

Raději jsem na to už nic neříkal a změnil téma: „Odjíždíte, *signore*?“

„Sì, vracím se do Londýna,“ přikývl. „Po rozhovoru s Jeho lordstvem ministerským předsedou jsem porozuměl, že má přítomnost tu není vyžadována. Spíše naopak. Zde mě již nic dobrého nečeká. Musím však podotknout, že můj pobyt zde byl... s jistotou mohu říci, že nebyl nudný. Stále tedy nemohu snad doufat, že přehodnotíte můj finanční návrh, *Monsieur le Comte*? Ve státní loterii je budoucnost.“

„Jsem bohatý muž, *signore*,“ řekl jsem pobaveně. Po krátké pomlce jsem dodal: „A chtěl bych, aby to tak i zůstalo.“

„Jak je ctěná libost,“ odpověděl a dál už nenaléhal. „*Monsieur le Marquis De*

Beauvais mě přemlouval, abych se s ním vrátil do Paříže. Jistě to někdy udělám, ale nikoliv nyní. I když elegantní slečna van der Els prý bude markýze doprovázet. Nemáte však obavy, že by se našemu příteli mohla přihodit jejím přičiněním nějaká nečekaná nehoda?“

Ušklíbl jsem se nad slovem „přítel“.

„Eliza van der Els zklamala madam de Pompadour a jen těžko může doufat ve slíbenou odměnu,“ pokrčil jsem rameny. „A ona, stejně jako vy, musí z něčeho žít.“

„Rozumím, *Monsieur le Comte*,“ pokýval Casanova rozvážně hlavou. „Dal jste jí peníze.“

„Ano. A slíbil další, pokud během cesty dohlédne, aby De Beauvais dorazil v pořádku do cíle. Což ona jistě udělá s velkou náruživostí.“

Znovu se pousmál, pak však zvažněl a napřáhl ke mně pravici.

„Loučím se, *Monsieur le Comte*. Bylo mi ctí se s vámi setkat.“

„I mně, *signore* Casanovo.“ Přijal jsem jeho ruku. „Budu od vás pozdravovat Elizabeth.“

„Již jsem měl příležitost se s *Madame la Comtesse* rozloučit. Vzpomínku na ni budu v srdci i v myslí nosit až do konce svých dní.“

Rozesmál se na celé kolo, asi tomu, jak jsem se zatvářil.

„Máte štěstí jako málokdo na světě, *Monsieur le Comte*.“

Vážně jsem přikývl. „To já vím, *signore*.“

~

Otočil jsem hlavu, abych z okna kočáru naposledy spatřil siluetu Ashcroft Manor – působivou v odpoledním slunci – než se nám definitivně ztratila mezi stromy. Většina vzpomínek na zdejší pobyt nebyla příjemná, ale když jsem očima sklouzl k Elizabeth sedící vedle mne, musel jsem si připustit, že ne všechny. Jane jela na koni v čele naší kolony, jako by se mi snad vyhýbala, ale podle jejího výrazu měla podobné pocity.

„Mylorde, podívejte!“ vyrušila mě náhle Georgianna Westonová.

Sledoval jsem, kam dívka ukazuje a spatřil otrhanou postavu, která se objevila u cesty na kraji lesa. Stará žena měla ovázanou hlavu, pohybovala se stále nejistě, ale když nám kynula na pozdrav, ve smutné tváři se stopami po slzách se jí konečně zračil klid.

KONEC

